உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கட்டளைக்கொத்து.

இது

முன்னர் அச்சிட்டபிரதிகளில் விடப்பட்டவைகளை

இப்போது சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக்கொண்டு

தக்க வித்துவான்களால்

ஆராய்ச்சிசெய்து சேர்க்கவேண்டுவனவற்றைச் சேர்த்து

அச்சிட்ட பிரதிக்கிணங்க,

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1924.

விலை ரூபா—1.

நெ-24 தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி.

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் சன்ஸ்
பூமகள்விலாசம் பிரஸ்
நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி
சௌகார்பேட் போஸ்டு
சென்னை.

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

அநாதிமுத்தனாகிய முதல்வன் அநாதிபெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற்கீடாகப் பல சமயங்களை வேதத்தில் வகுத்துவைத்தனர். அவ்வேதங் காரணமாகவே அவ்வச் சமயத்தினர்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள சாத்திரங்களும் பலவாயின. அவ்வச் சாத்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆன்ம இலக்கணங்களையும், அநான்ம இலக்கணங்களையும், பரமான்ம இலக்கணங்களையும் தெரிந்துகொள்ளற்குக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அவ்வச்சமயங்கட்கு ஏற்றவாறு பரிபாஷா கலப்பினால் சுலபத்தில் அறிதற்கு ஏலாதபடி யிருக்கின்றமையினைக் கருதி அவ்வச்சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு உரிய சாத்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளிய வசனநடையில் சிவப்பிரகாசக் கட்டளை, திருவாலவாய்க்கட்டளை, வேதாந்த தத்துவக்கட்டளை, ஆருதார ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி, தத்துவதீபிகை, ஞானக்கட்டளை, தத்துவாமிர்தக்கட்டளை, நாநாசீவவாதக்கட்டளை, உபதேச உண்மைக்கட்டளை, வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளை, வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை, உபதேச சித்தாந்தக்கட்டளை, சித்தாந்தக்கட்டளை, சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம், ஆகிய இவைகளைச் சிறுநூல்களாகவியற்றி உபகரித்திருக்கின்றனர்.

இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளைகள் என்கிற பெயரினுலேயே வழங்கி வருகின்றன. இவைகளுள் சில சுத்தாத்துவிதிகளுக்கும், சில கேவலாத்துவிதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவேயாயினும் தங்கள் தங்கள் சமயவுண்மையினை ஆராயப்புகுவோர் மற்ற சமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது மிக நலமாகலின் இருவகைப்பட்ட இப்பதினான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு கட்டளைகள் யாரிடமேனுமிருந்து அனுப்புவார்களாயின் அவைகளையும் அச்சிட்டு மறுபதிப்பில் இதனுடன் மேலுமேலும் சேர்த்துப் பிரசுரிக்க உத்தேசமுள.

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் சன்ஸ்,

பூமகள் விலாசம் பிரஸ்,

சௌகார்பேட்டை போஸ்டு மதராஸ்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

முதலங்கம்-தத்துவநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.

பிருதுவி
அப்பு
தேயு
வாயு
ஆகாசம் ஆ-ரு.

ஞானேந்திரியங்களாவன.

சுரோத்திரம்
துவக்கு
சக்ஷு
சிங்ஙுவை
கிராணம் ஆ-ரு.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சப்தம்
ஸ்பரிசம்
ரூபம்
ரசம்
கந்தம் ஆ-ரு

கருமேந்திரியங்களாவன.

வாக்கு
பாதம்
பாணி
பாயு
உபஸ்தம் ஆ-ரு.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம்
புத்தி
அகங்காரம்
சித்தம் ஆ-ச.
ஆ ஆத்மதத்துவம்-உச.

இதற்கு ஆத்மதத்துவமென்றும், அசுத்ததத்துவமென்றும், யோக்கியகாண்டமென்னும்பெயர்.

வித்தியாதத்துவங்களாவன.

காலம்
நியதி
கலை
வித்தை
இராகம்
புருடன்
மாயை ஆக-௭.

இதற்கு வித்தியாதத்துவமென்றும், சுத்தாசுத்த தத்துவமென்றும், போககாண்டமென்றும் பெயர்.

சிவதத்துவங்களாவன.

சுத்தவித்தை
ஈஸ்வரம்
சாதாக்கியம்
சத்தி
சிவம் ஆக-௫.

இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்ததத்துவமென்றும், பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர்.

இவை ௩௬-ம். உண்ணிலைக்கருவிகள்.

புறநிலைக்கருவிகள்.

பிருதுவியின்கூறு.

மயிர்
எலும்பு
தோல்
நரம்பு
தசை ஆக-௫.

அப்புவின்கூறு.

ஓடுநீர்
உதிரம்
சுக்கிலம்
மூளை
மச்சை ஆக-௫.

தேயுவின்கூறு.

ஆகாரம்
நித்திரை
பயம்
மைதுனம்
சோம்பல் ஆக-௫.

வாயுவின்கூறு.

ஓடல்
நடத்தல்
நிற்றல்
இருத்தல்
கிடத்தல் ஆக-௫.

ஆகாசத்தின்கூறு.

காமம்
குரோதம்
உலோபம்
மோகம்
மதம் ஆக-௫.

ஆக பூதகாரியம்-௨௫

தசவாயுக்களாவன.

பிராணன்

அபானன்
உதானன்
வியானன்
சமானன்
நாகன்
கூர்மன்
கிரிகரன்
தேவதத்தன்
தனஞ்சயன் ஆக-கo.

தசநாடிகளாவன.

இடை
பிங்கலை
சுழுமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிகுவை
அலம்புடை
புருஷன்
குகு
சங்கினி ஆக-கo.

வசனாதிகளாவன.

வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம் ஆக-ரு.

வாக்குகளாவன.

சூக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி ஆக-ச.

குணங்களாவன.

சத்துவம்
ரஜஸ்
தமஸ் ஆக-௩.

அகங்காரங்களாவன.

தைசசாகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்
பௌதாதிகாகங்காரம் ஆக-௩.

ஆக தத்துவந் தொண்ணூற்றாறு.

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவதோற்றமும்.

ஒடுக்கமும் வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தி யருளினாலே குடிலையிலே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும்; விந்துவிலே சாதாக்கியந்தோன்றும்; சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந் தோன்றும்; மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தைதோன்றும். இவை யைந்தினுள் முன்சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்ஷரமும், எண்பத்தோருபதமும், இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனமும், சப்தகோடி மஹாமந்திரமும், சகல சாஸ்திரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனுகரண புவன போகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களினின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப்ய சாரூப்யமென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்ச கலைகளுந் தோன்றும். இவைகள் சுத்தமாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவ நாயனாருளினாலே அசுத்தமாயையிலே நின்று காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும் கலையிலே வித்தைதோன்றும்; வித்தையிலே இராகந்தோன்றும்.

இனி உருத்திரதேவநாயனா ரருளினாலே முன்சொன்ன கலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்; மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந் தோன்றும்; முக்குணங்களுந் தோன்றாது நின்றவிடம் அவ்வியக்தம்; இந்த அவ்வியக்தத்திலே சித்

தமும், புத்தியும் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும். அதுதான் யான் எனதென்று விகற்பித்து வரும். அதுதான் அகந்தைக்கு வித்தாகும் அதுதான் தைசசாங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். தைசசாகங்காரத்திலே சத்துவகுணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்களென்று பெயரையுடைய சுரோத்திராதிகளைந்துந் தோன்றும். வைகாரிகா கங்காரத்திலே ரஜோகுணத்தினையுடைய கருமேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகளைந்துந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தமோகுணத்தினையுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய சப்தாதிகளைந்துந்தோன்றும். சப்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும். ரூபத்திலே தேயுதோன்றும். ரசத்திலே அப்புதோன்றும். கந்தத்திலே பிருதுவிதோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றினவடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றாமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதுவி உரத்துத்தரிக்கும், அப்பு குளிர்ந்துபதஞ்செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயு சலித்தெவையுந்திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமா யிடங்கொடுக்கும். சுரோத்திரஞ் சப்தத்தையறியும், துவக்கு ஸ்பரிசத்தையறியும், சக்ஷு ரூபத்தையறியும், சிங்குவை ரசத்தையறியும், கிராணங் கந்

த்தையறியும், வாக்கு வசனிக்கும், பாதம் கமனம்பண்ணும், பாணி யிடுதலுமேற்றலுஞ்செய்யும், பாயு மலவிசர்க்கத்தைச் செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்கார மெழுந்திருக்கும், சித்தஞ் சிந்திக்கும். காலம் செல்காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமென மூன்றும். நியதி கருமத்தை நிச்சயம்பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும், இராகம் பெற்றதைச்சிறிதாக்கிப் பெருதற்கிலேயிச்சையுண்டாக்கும், புருடன் விடையத்திலே அழுத்துவிக்கும், மாயை மயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்திருக்கும், ஈசுவரதத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும், சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையுமொத்திருக்கும், சத்திதத்துவங் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும். சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்றுபெயர். சத்திதத்துவம் காருண்ணியத்துக்கிடம், விந்துவென்று பெயர். சாதாக்கிய தத்துவம் அநுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்று பெயர். ஈசுவர தத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவரமென்று பெயர். சுத்தவித்தை சங்காரத்துக்கிடம், உருத்திரமென்று பெயர்.

நான்காமங்கம்.

அவஸ்தை தரிசனம்.

கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆத்மாபுசிக்கும் அவதாரத்தினுணர்த்துமுறைமை யெங்ஙனமென்னில் ?

கீழாலவஸ்தை - ரு, மேலாலவஸ்தை - ரு, சுத்தாவஸ்தை-ரு, இந்தக்கேவல சகல சுத்தமூன்றிற் காரியாவஸ்தை-கரு, காரணாவஸ்தை-ந, ஆக அவஸ்தை-கஅ, இதிற் கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-நரு, மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-நசு, அவை யெப்படியென்னில், கீழாலவஸ்தையாவன-சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய ரு-க்கு ஆகக்கருவி முப்பத்தாறிற் பூதங்களைந்துங் கலாதிகளாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய பதினாறும்கழித்து மற்றவையுடனே புறக்கருவியறுபதில் வாயுக்கள்பத்தும் வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய-கரு-ம் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக் கூட்டவேண்டுவானேன், அவற்றைக் கழிக்கவேண்டுவானேனெனில், அவஸ்தைக்கு நிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக்கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும், தன்மாத்திரைகளைந்தும், அந்தக்கரண நான்கும், உள்ளமொன்றும், வாயுக்கள்பத்தும், வசனாதிகளைந்தும்ஆகிய-நரு-கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலே நின்றவவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள் - ரு-ம், கருமேந்திரியங்கள் - ரு-ம், ஆகிய-க0-ம், லலாட ஸ்தானத்திலேநிற்க, மற்ற-உரு-கருவிகளுடனே கண்ட ஸ்தானத்திலேநின்ற வவதரம்சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைகளைந்துஞ் சித்தநீங்கலாக அந்தக்கரணங்கள்-ந-ம், பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள்-கூ-ம், வசனாதிகள்-ரு-ம், ஆகிய-உஉ-கருவிகளும் கண்டஸ்தானத்திலே நிற்

கச் சித்தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய ௩-கருவிக ளுடனே இருதயஸ்தானத்திலே நின்றவவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதய ஸ்தானத்திலேநிற்கப் பிராண வாயுவும் உள்ளமும் ஆகிய யிரண்டுகருவிகளுடனே நாபிஸ்தா னத்திலே நின்ற அவதரந் துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலேநிற்க உள்ள மொன்றுடனே மூலாதாரத்திலே யடங்கின வவதரந் துரியா தீதம். இப்படிக் கீழாலவஸ்தையைத் தரிசிக்க இங்கேவுள்ள மென்றது பிரகிருதியையெனக் கொள்க. இதற்குக் கேவலா வஸ்தை யென்று பெயர்.

மேலாலவஸ்தை.

மேலா லவஸ்தையாவன - இப்படிக் கேவலாவஸ்தை யைப்பொருந்தி அதீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவதரத்தி லுணர் த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில், விளங்காநின்ற விந்து சத்தி ஆத்மாவுக்குள்ள கருமத்துக்கீடாக வாக்குகளைத் தோ ற்றுவிக்கும்பொருட்டு ஒருநாதத்தை யுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்தநாதமாகிய அறிவு தானே வடிவாகவரும்.—பைசந்திஎன்னும் வாக்கு உந்திஸ் தானத்திலே பொருந்தி, வெவ்வேறாய்வரும் அக்ஷரங்களி னுடைய சொரூபங்கள் தோன்றும் முறைமை தெரியாத படி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குட் சலமானது புறம்பே

மயிலின்நிறமாய் ரூபிகரிக்கத் தக்கதா யிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்னங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலமயமாய்த்தோன்றினாற்போலச் சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாத்திரமாய் நிற்கும்.—மத்திமையென்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங் கூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவிக்குக்கேளாமல் உள்ளறிவுமாய்த் தொனியுமுண்டாய்க் கண்டஸ்தானத்திலே முற்பட்டுவரும்;—வைகரியென்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங்கூடிவந்து உதானவாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவினுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்கு ஸ்தானமும் வடிவுமாவன:—சூக்குமைக்கு ஸ்தானம் நாபியடியும், வடிவு நாததத்துவமுமாம். பைசந்திக்கு ஸ்தானம் உந்தியும், வடிவு பிராணவாயுவுமாம் மத்திமைக்கு ஸ்தானம் நெஞ்சுங்கண்டமும், வடிவுபிராணவாயுவுமாம். வைகரிக்கு ஸ்தானம் நாக்கினடியும் வடிவு பிராணவாயுவும் உதானவாயுவுமாம். இந்த நான்குவாக்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொரு வாக்குண்டு; அதற்குஸ்தானம் மூலாதாரம், அது பிரணவ சொரூபமாயிருக்கும். வாக்குநான்குங் காரியப்படுமுறைமை அறிவித்தது. சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும். சாதாக்கியதத்துவம் பைசந்தியைக்காரியப்படுத்தும். ஈசுவரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும். சுத்தவித்தை வைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்குநான்கினு முணர்த்த உணர்ந்த ஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படி யென்னில்:—கிரியா சத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும் நியதியையுங் கலையையுமெழுப்பக், கலைதழற்போடி நீக்கிறாற்போல ஆணவமலத்தைச் சிறிதேநீக்க, ஆத்மாகலையே வடிவாய்த் துரியத்திலே பிராணவாயுவைக்கூடிச் சுழுத்தனாவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையையெழுப்ப, சுத்தவித்தை வித்தையையெழுப்ப, வித்தை ஆத்மாவுக் கறிவை யெழுப்பும். இனி யிச்சாசத்தி ஈசுவரதத்துவத்தை யெழுப்ப, ஈசுவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தையெழுப்ப, இராகதத்துவம் ஆத்மாவுக்கு இச்சையையெழுப்பும். இப்படி ஆத்மா இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம், நியதி கலை, வித்தை, இராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக் கொண்டு இந்திரியங்களுடனே கூடிச் சத்தாதிவிடையங்களைப் புசிக்கவருகிற அவதரத்தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர். ஆதலால் ஆத்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகனென்று பெயர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியாசத்தி சாதாக்கிய தத்துவத்தையெழுப்ப, சாதாக்கியம் பிரகிருதியை யெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆத்மாவைக்கூட, ஆத்மா குணமே வடிவாய்ப் போகத்துக்கேதுவான கருவிகளைக்கூடா நிற்கும். இப்படி ஆத்மா கருவிகளைக்கூடிச் சொப்பனஸ்தனாவன். சொப்பனஸ்தனான அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை

பதினைந்து பிரகாரமாயிருக்கும். அவை யெங்ஙனமென்னில்—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார-உகார-மகார-விந்து-நாதம் என்னும் அக்ஷரங்களெழுப்ப அந்த அக்ஷரங்களைப் பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மஹேசுவரன்-சதாசிவனென்னும்-அதிதேவதைகளெழுப்ப, ஆத்மா இவையே வடிவாய்ச் சூக்ஷ்மதேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச் சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்.

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரஸ்தனுவன், சாக்கிரஸ்தனுன அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில்—ஆகாசமிடமாக நின்று சுரோத்திரத்தைப் பொருந்திச் சப்தத்தை யறிந்தால் வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவினிடமாக நின்று துவக்கினைப்பொருந்தி ஸ்பரிசத்தையறிந்தால் பாதங்கமனிக்கும். அக்கினியினிடமாக நின்று சக்ஷுவைப்பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ்செய்யும். அப்புவினிடமாக நின்று சிங்ஙுவையைப்பொருந்தி ரசத்தையறிந்தால் பாயு மலசலத்தைவிடும். பிருதுவியினிடமாக நின்று கிராணத்தைப்பொருந்திக் கந்தத்தை யறிந்தால் உபஸ்தமானந்திக்கும். இப்படிக் காரியப்படுகின்ற அவதரத்தில் ஞானசத்தி சிவதத்துவத்தையெழுப்பச், சிவதத்துவம் மாயையையெழுப்ப, மாயைகுணரூபமாய் நின்று மும்மூன்றொன்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்யைமெய்யென்று மயக்கா நிற்கும். குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜஸு, சத்துவத்திலேதமஸு ரஜஸிலே ரஜஸு, ரஜஸிலே தமஸு, ரஜஸிலே சத்துவம்.—தமஸிலே தமஸு, தமஸிலே-சத்துவம், தமஸிலே-ரஜஸு

என்பனவாம்; இதனாலே ஆத்மா ஜனனமரணப்பட்டுவரும். இதற்குச் சகலாவஸ்தையென்று பெயர். இப்படி மேலாலவத்தையைத் தரிசிக்க.

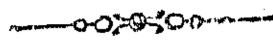
சுத்தாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன—கன்மவொப்பும் மலபரிபாகமுமுண்டான அவதரத்திலே ஞானாசாரியனாலே ஞானதீபத்தைப் பெற்றுச் சிவனையும், ஆத்மாவையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதரம் எங்ஙனமென்னிற் பூதங்களைத் தரிசிக்கவே ஸ்தூலதேகமில்லையாம்; இந்திரியங்களைத் தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத் தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லையாம்; சுத்ததத்துவங்களைத் தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத்தரிசிக்கவே சுத்ததத்துவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம் நின்மலதுரியாதீதம் என-ரு-ஆம். நின்மல சாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அநித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரிய ரனுக்கிரகத்தினாலே பற்றறகப்புகுந்து பொறிபுலன் மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களா யிருக்கை. நின்மல சொப்பனமாவது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப் பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாம லிருக்கை.—நின்மல சுழுத்தியாவது இந்தப்பேறு பெற்றோ

மென்னும் நிராசையிறுலே பரிணமத்தை யடைகை.—நின்
மல துரியமாவது தனக்கின்பம் பிறந்த சம்பூரண நிசையை
யடைகை.—நின்மலதுரியாதீதமாவது முன் சொல்லப்பட்ட
பேறு நான்குமின்றிப் போய்விடுகை. சம்பூரணநிசையிலே
நீரிலே முழுகினவனைப்போலவும் நிறையவுண்டவனைப்போல
வும் தானன்றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது இதற்கு நின்
மலாவஸ்தை யென்றும்பெயர் இப்படிச் சுத்தாவஸ்தையைத்
தரிசிக்க.

காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன—காரணகேவலமும் காரண சக
லமும், காரணசுத்தமுமென ௩-ஆம். காரணகேவலமாவது
சர்வசங்காரகாலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயா காரணத்
திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவ * மலத்தாலே
மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்குமவதரமெனவறிக.—
காரண சகலமாவது சிருஷ்டி தொடங்கிச் சர்வசங்காரம் வரு
மளவும் ஆத்மாக்கள் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனி
பேதத்திலும் பிறந்திறந்து திரிகிற வவதரமெனவறிக.—கா
ரணசுத்தமாவது இங்ஙனங் கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்திற
ந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலபாகம்வந்து ஆத்மாக்களுக்
கிருவினை யொப்புஞ் சத்திநிபாதமு முண்டானவவதரத்துச்
சிவன் ஆசாரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளி இரட்சித்துத்
தனது திருவருளாலே ஞானத்தையுங் கடாக்ஷித்துப் பிராரத்

* மலபேதங்களைச் சித்தாந்தக்கட்டளையிற் காண்க.

தந் தொலைந்தபின்பு தனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக்கொண்ட அவதரமெனவறிக

தசகாரியம்.

தசகாரியமாவன.— தத்துவரூபம் - தத்துவதரிசனம்- தத்துவசுத்தி-ஆத்மரூபம்-ஆத்மதரிசனம் - ஆத்மசுத்தி - சிவரூபம்-சிவதரிசனம்-சிவயோகம்-சிவபோகம்-என்பனவாம்.

தத்துவரூபமாவது-அவற்றின் குணங்களைக் காண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது—அவை தன்னிடத்திலே நின்று சீவித்தமுறையைக்காண்கை.

தத்துவசுத்தியாவது - அவைதனக்கு வேறென்றறிந்து நீங்குகை.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மஞானமென்னும் அறிவே வடிவெனவறிகை.

ஆத்மதரிசனமாவது—தத்துவங்களையறிந்து நீங்கியிவற்றினின்று நீங்கினவறிவு நானெனவறிகை.

ஆதமசுத்தியாவது—பந்தமுத்தி யிரண்டினுஞ் சிவனுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியையறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவமுப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய் வாக்குமனோதீதாகோசரமாய் ஞானமே வடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

சிவதரிசனமாவது - தத்துவ முப்பத்தாறையு மறிவித்துத்தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கிநிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமெனவறிகை. சிவயோக

மாவது இந்தஞானந் தன்னைவிட்டு நீங்காதென்றறிந்துதான் அதுவாய்நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அந்தநேயத்திலே நின்றழுந்திச் சிவத்தைப்பெறுகை.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் ஆத்மா இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்கு இச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்று பற்றுதல். ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது—இது இதுவென்று பகுத்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்குக் கிரியையாவது—சர்வத்தையும் தனது விடயமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்மதரிசனமாவது—ஆத்மாவினுடைய இச்சாஞானக் கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவினுடைய இச்சை சீவிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடையஞானஞ் சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கருமேந்திரியங்களினிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதலினின்றொழிந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்றுகழித்து அருளே தனுவாகப் பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆத்மசுத்தியாவது — ஆத்மசுத்தியைச் சொல்லுமிடத்துச் சிவனாலேதான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையுங்கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறியுமுறைமையுங் கொடானென்பதுங் கண்டு சிவனுடைய ஞானசத்தியினாலே தன்னுடைய ஞானஞ் சீவிக்குமென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் சிவனு மிச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவது—ஆத்மாக்களை முத்தியிலேயடைவிக்க வேண்டுமென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆத்மாக்கள் செய்யப்பட்ட அநாதிகருமங்களனைத்தையுந் திருவுளத்தடைத்திருத்தல்.

சிவனுக்குக் கிரியையாவது—ஆத்மாக்களுக்குக் கன்மசாமீப்பியம்பிறக்கும்படி அநாதியாய்வரப்பட்ட கருமங்களனைத்தையும் பக்குவாபக்குவமறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது—தான் கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சிவன் தனக்கு மூன்றுவகையாகநின்று உபகரிப்பன். அதெப்படியென்னில் அவன்-அவள்-அது - மூன்னிலையாக நின்று உபகரிப்பன். இப்படி யுபகரிக்குமிடத்துத் தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழிந்து அவையிடமாகநின்று சேஷ்டிப்பித்துத் தான் அக்கருமத்தைப் புசிக்குமிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்துநின்று இந்திரியங்களையுந் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்துத் தனக்கு அந்தக்கருமம் ருசிக்கும்படிச்செய்து இடைவிடாமலூட்டுகிற தீவரத்தைப்பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது — அகண்ட பரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளேயமுந்தி உள்ளும்புறமு மெண்ணுமற் சிவனை யுள்ளபடிகண்டு யுணர்ந்திருப்பது.

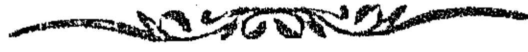
சிவபோகமாவது—பராசத்தியி னிடமாகநின்று அநுபவத்துடனே கலந்து சிவானுபவம்பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்கு வெம்மைபோலவும் நீருக்குத் தண்மைபோலவுஞ் சிவத்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

நூன்முகம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

கைக்குலவு ஞானக் களிறேமுக் கட்கடத்து
மெய்க்குலவுஞ் சித்தி விநாயகா—பொய்க்குலவா
மட்டளவி லாதசிவம் வாய்த்ததிரு வாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றாட்டுணையே காப்பு.

நூல்.

பதி, பசு, பாசம்—இம்மூன்றும் அநாதி நித்தியம்.

முதலாவது,

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது:—ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்லாததாய், அருவும் உருவும் அருவுருவுமமாய், இவை அல்லாததுமாய், அகண்டிதமாய், ஆநந்தமாய் விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரமசிவமும், பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனுங் கிரணமும் போல ஒன்றாயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும் பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து நான்கும், அருவுருவமாகிய சதாசிவம் ஒன்றும், உருவமாகிய மகேச்சுரன் உருத்திரன் இருவரும், இவர்கள் அதிகாரத்தால் நடக்கும் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆ ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத் திரயங்களைக்கொண்டு, சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்தும் திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ் செய்யுமெனின், தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாக நின்றியற்றும்.

இவற்றுள் தன்மையாவது,—பரிபூரணமா யிருக்கை. முன்னிலையாவது,—இச்சாஞானக்கிரியைகளாயிருக்கை. படர்க்கையாவது.—மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், உள்ளம் ஆ-ரு. அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம், ஆ-ரு; பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன் ஆ-ரு. ஆகிய பதினைந்து பிரகாரமா யிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படும் எனின்; இவற்றுள் கரணங்களை அக்கரங்கள் செலுத்த, அக்கரங்களை மூர்த்திகள்செலுத்த, மூர்த்திகளை இச்சாஞானக்கிரியைகள் செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படும். இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துகையிலேயும் அந்தச் சிவம் அதிற்றாக்கற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம்-முற்றிற்று.

---

* உபாதானத்திரயமாவது, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

இரண்டாவது,

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள்,—விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர்என மூவகைப்படும்.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர்,—அஷ்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திரர். இவர்கள் ஆணவமலமொன்றே உடையவர்கள். இவர்களுக்குச் சுத்தமாயாதத்துவம் தநு கரணபுவன போகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பரமசிவம் அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது, அறிவினின்றுந் திருவருளுதிப்பித்து ஆணவமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாகலர்.

பிரளயாகலர்,—நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களும் புவனகர்த்தர்களுமாயிருப்பர். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்கு அசுத்த மாயாதத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது,—அந்தப் பரமசிவம் மான் மழு சதுர்ப்புயம் காளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடு திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி இருமலத்தைப் போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

சகலர்.

சகலர்,—பிர்மா விஷ்ணுமுதல் கிருமி யீறுகவுள்ளார். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்று மலமுடைய

வர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும்.

இவற்றுள் தநுவாவது,—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆகிய நால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினொரு நூறுயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறுயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறுயிரமும், மிருகம் பத்து நூறுயிரமும், பறவை பத்துநூறுயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்துநூறுயிரமும், ஊர்வன பதினைந்துநூறுயிரமும் ஆகிய எழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பத்துநான்குலட்ச யோனி பேதமாயிருக்கும். அத் தநு ஸ்தூலமாகவும், சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும். அவைகளுக்கு ஆயுசு க்ஷணமுதலாக அநேகமுள.

றப்புண்ணிய பா [illegible]
லை போக்குவரத்து [illegible]
இவர்களில் பக்குவர் [illegible]
மெனின்? மலபரிபாக [illegible]
பிறக்கும். அப்பொழுது [illegible]
ப்த அப்பரமசிவ [illegible]
ஆசாரியமூர்த்தமாய் [illegible]
மொழித்து மாவி [illegible]
ரும், உருவும், ஒழி [illegible]
கொண்டெழுந்தருளி, [illegible]
ன்னும் சத்திபாதத் [illegible]
ரிச் சரியைபாட்டு [illegible]
பாயோகங்களை [illegible]
ஞானமனுக்கிரித் [illegible]
த்தைக் கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் [illegible]
புருடன், புமான், [illegible]
திரன், அகர்த்தா, [illegible]
யன், பிரகிருதி, புத்தி. [illegible]
லியன.

மூவகை ஆன்மபேதமும் [illegible]
படி முறைமையும் [illegible]
கொள்க.

[illegible]

வர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும்.

இவற்றுள் தநுவாவது,—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆகிய நால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினொரு நூறுயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறுயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறுயிரமும், மிருகம் பத்து நூறுயிரமும், பறவை பத்துநூறுயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்துநூறுயிரமும், ஊர்வன பதினைந்துநூறுயிரமும் ஆகிய எழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பத்துநான்குலட்ச யோனி பேதமாயிருக்கும். அத் தநு ஸ்தூலமாகவும், சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும். அவைகளுக்கு ஆயுசு லக்ஷண முதலாக அநேகமுள.

கரணமாவது;—அந்தநுவுக்கேற்ற நாநாவிதங்களாயிருக்கும்.

புவனமாவது;— இருநூற்றிருபத்து நான்கிலு முள்ள ஊரும், நாடும், தேயமுமாய்ப் புண்ணிய கன்மமுடையவர்களுக்குச் சுவர்க்காதி பதங்களுமாயிருக்கும்.

போகமாவது,—அவரவர் கன்மத்துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன, நடப்பன, படுப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன், மணி இவை முதலிய பிரபஞ்சமாயிருக்கும்.

இனி இவர்கள் சூக்குமதேகத்தைப் பொருந்திக் கன்மத்துக்கிடாகிய மஸ்தூலதேகமெடுத்து, எடுத்ததேகமே

தானுய்ப்புண்ணிய பாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்க நரகங்களிலே போக்குவரத்து உடைத்தாயிருப்பர்.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்? மலபரிபாகம் வந்தவிடத்து இருவினையொப்புப்பிறக்கும். அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் வந்தெய்த அப்பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல, ஞானசாரியமூர்த்தமாய் மான், மழு, காளகண்டம், திரிநேத்திரமொழித்து மானிடச்சட்டை சாத்தி, இவனது ஊரும், பேரும், உருவும், ஒழிக்கவேண்டி, ஊரும், பேரும், உருவுங் கொண்டெழுந்தருளி, மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதம் என்னும் சத்திநிபாதத்தன்மை யுணர்ந்து, சமயதீக்ஷைபண்ணிச் சரியையநுட்டிப்பித்து, விசேஷ தீக்ஷைபண்ணிக் கிரியாயோகங்களை அநுட்டிப்பித்து நிருவாணதீக்ஷைபண்ணி ஞானமனுக்கிரகித்து, மல மாயாதிகன்மங்களைநீக்கி மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன,—பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிக்யன், சுதந்தரவீனன், பரதந்திரன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உள்ளம், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ் சரீரத்தையடைந்து காரியப்படு முறைமையும் அநுக்கிரகம்பெறு முறைமையுங் கண்டுகொள்க.

பசுவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

மூன்றாவது,

பாசஇலக்கணம்.

பாசமாவது:—ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயே பந்தமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதாயி என ஐவகைப்படும்.

ஆணவம்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது,—ஒன்றாய், பரிபாகத்திலே நீங்குஞ் சத்தியையுடையதாய், மூலமலமாய், இருளுமொளியென்ன * இரண்டதாய், வியாபகமாய், சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் தெரியவொட்டாமல், செம்பிற் களிம்புபோலவும் அரிசியிற் றவிடுபோலவும் தண்ணீரில் உப்புபோலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக்கலந்து இச்சாஞானக் கிரியைகள் முழுவதையு மறையாநிற்கும்.

கன்மம்.

கன்மமாவது,—வியாபகமாய், அவ்வவ் வணுக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய், மனோவாக்குக் காயங்களினா லறிந்தும் அறியாமலு மியற்றுவதனால் வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களாய், சுகதுக்கங்களைப் பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினாலாவதாய், அநுபவித்தாலன்றித் தீராததாய், ஒன்றாலொன்றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ்செய்யின் நீங்குவதாய், நெல்லுக்குள் முளைபோல ஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சங்கிலிபோலத் தொடர்ச்சியாய், அழிந்தும் ஆகியும் வருவதாய், பிரவாக

* ஆன்மசிற்சத்தியை மறைத்தலால் இருளும் பிரகாசமென்று சொல்லும்படி மிக்க கறுத்துள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

த்து அலைபோல்வதாய், சிருட்டிகாலத்தே காரியப்படுவதா யிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம்,—சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என மூவகையாம்.

சஞ்சிதம்.

இவற்றுள் சஞ்சிதமாவது,—அநாதிதொட்டுச் சனங்கள் தோறும் ஆர்ச்சித்த வினை புசித்து விஞ்சியதாகிய * ஆறு அத்துவாக்களினும் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணியபாவங்களாயிருக்கும்.

பிராரத்தம்.

பிராரத்தமாவது,—இந்தச் சஞ்சிதத்திற்சிறிது புசிக்கப் பாகப்பட்ட வினை ஒரு சரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதியாயுள்ள போகங்களைக் கொடுக்கும்.

ஆகாமியம்.

ஆகாமியமாவது,—பிராரத்தம் புசிக்குமிடத்து வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களா யிருக்கும்.

திரோதாயி.

இனித் திரோதாயியாவது,—நான்கு மலங்களின் காரியங்களையேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யை மெய்யென்று ருசிப்பித்து நிற்கும். அதனால் அதைப் பாசமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

சுத்தமாயை.

சுத்தமாயையாவது,—விஞ்ஞானகலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் தநு கரண புவன போகமாய் இருக்கும்.

---

* அத்துவா ஆறுவன,—மந்ராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்பனவாம்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையாவது,—சகலருக்குத் தநு கரண புவன போகங்களா யிருக்கும்.

தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை.

இவ்விருவகை மாயையிலும் தத்துவங்கள் தோன்று முறைமை எங்ஙனமெனின்? பரமசிவனுடைய பராசத்தி யருளினாலே * குடிலையிலேநாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈஸ்வரமும், ஈஸ்வரத்திலே சுத்தவித்தையும் தோன்றும். இவை ஐந்தனுள் முன்சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோ ரட்சரமும், எண்பத்தொரு பதமும், பஞ்சகலைகளும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் தோன்றும்.

அசுத்தமாயையிலே நின்று அநந்ததேவநாயனாரருளினாலே காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும். கலையிலே வித்தை தோன்றும். வித்தையிலே அராகந்தோன்றும். ஆன்மா இவ்வைந்துடன்கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகனை புருடனாம். முன்சொன்ன கலையிலே உருத்திரதேவநாயனார் அருளினாலே குணரூபமான மூலப்பிரகிருதிதோன்றும். மூலப்பிரகிருதியில் முக்குணங்களும் தோன்றும் முக்குணங்களுந் தோன்றாமல் நின்றவிடம் அவ்வியக்தம். அந்த அவ்வியக்தத்தில் சித்தமும், சித்தத்திற் புத்தியுந் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும், அவ்வகங்காரம் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்கார மென்றும் பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூவகைப்படும். இவற்றுள், தைசசாகங்காரத்திலே சாத்து

* மகாமாயை.

விக குணத்தைப்பொருந்திய மனமும் ஞானேந்திரியமைந்துந் தோன்றும். வைகாரிகாகங்காரத்திலே இராசதகுணத்தைப் பொருந்திய கன்மேந்திரிய மைந்துந்தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தாமதகுணத்தைப் பொருந்திய தன்மாத்திரைகளைந்துந்தோன்றும் சத்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும். ரூபத்திலே தேயுதோன்றும் ரசத்திலே அப்புதோன்றும், கந்தத்திலே பிருதிவி தோன்றும்.

இங்ஙனந் தோன்றிய கருவி, அகக்கருவி, புறக்கருவி என இருவகைப்படும்.

அகக்கருவி - கூகூ.

ஆன்மதத்துவம்.

அவற்றுள் அகக்கருவி,—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப்பூதம்-ரு. சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, கிராணம் என ஞானேந்திரியம்-ரு. இதன்விடயமான சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்எனத் தன்மாத்திரை ரு. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் எனக்கன்மேந்திரியம்-ரு. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என அந்தக்கரணம்-ச. ஆ-உச.

வித்தியாதத்துவம்.

வித்தியாதத்துவம்,—காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என-எ.

சிவதத்துவம்.

சிவதத்துவம்,—சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என-ரு. ஆ அகக்கருவி-கூகூ-ஆம்.

புறக்கருவி-சுO.

புறக்கருவி,—பிருதிவியின்கூறு-தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிர் என-ரு; அப்புவின்கூறு-நீர், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என-ரு; தேயுவின்கூறு-ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல் என-ரு, வாயுவின்கூறு-ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் என-ரு; ஆகாசத்தின் கூறு-குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என-ரு; ஆக பூதகாரியம்-உரு; பிருதிவியின் வழித்தான இடை, பிங்கலை, சுழிமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை புருடன், குகு, சங்கினி என நாடிகள்-கO; வாயுவின்வழித் தான பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் எனவா யுக்கள்-கO; ஆகாசத்தின்வழித்தான அர்த்தவடனை, புத்திர வடனை, உலகவடனை, என வடனை-ங; வாக்காதியின் வழி த்தான வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆநந்தம் என ரு; பிரகிருதியின் வழித்தான சாத்துவீகம், இராசதம், தாம தம் என குணம்-ங; விந்துவின் வழித்தான சூக்குமை, பைச ந்தி, மத்திமை, வைகரி என வாக்கு-ச. ஆகப்புறக்கருவி சுO- ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தத்துவந்தொண் ணூற்றாறுந் தோன்றிய முறைமையிலே ஒடுங்குமுறைமை யுங் கண்டுகொள்க.

ஆன்மதத்துவங்களின் தொழில்.

தத்துவங்களின் தொழிலாவன,—பிருதிவிக்கு வடிவு- நாற்கோணம், நிறம்-பொன்மை, குணம்-கடினம், சுபாவம்-

கிடத்தல், தொழில் பொறுத்தல், குறி-வச்சிரம், தேவதை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம் அகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்கு வடிவு-இருகோணம், நிறம்-வெள்ளை, குணம்-நெகிழ்ச்சி, சுபாவம்-பார்த்தல், தொழில்-கட்டுண்டல், குறி-கோகநகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகாரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம்-உகாரம், கலை-பிரதிஷ்டை.

தேய்வுக்குவடிவு - முக்கோணம், நிறம்-செம்மை, குணம்-சுட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-வவ்வுதல், தொழில்-உலர்த்தல், குறி-சுவத்திகம், தேவதை-உருத்திரன், அட்சரம்-மகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-மகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்கு வடிவு-அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம்-சலித்துத்திரட்டல், சுபாவம்-நிறைத்தல், தொழில்-விம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை-மகேஸ்வரன், அட்சரம்-யகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-விந்து, கலை-சாந்தி.

ஆகாசத்துக்கு வடிவு-வட்டம், நிறம்-புகை, குணம்-இடங்கொடுத்தல், சுபாவம்-நிற்றல், தொழில் - போக்குதல், குறி-அமுதவிந்து, தேவதை-சதாசிவம், அட்சரம்-அகாரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம்-நாதம், கலை-சாந்தியாதீதம்.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுரோத்திரம் ஆகாசமிடமாக நின்று செவியைப்பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும்; துவக்கு வாயுவினிடமாக நின்று சரீரத்தைப் பொருந்தி ஸ்பரிசத்தை யறியும்; சட்சு அக்கினியினிடமாக

நின்று கண்ணைப்பொருந்தி உருவத்தையறியும், சிங்ுவை அப்புவினிடமாக நின்று நாவைப்பொருந்தி இரசத்தையறியும்; கிராணம் பிருதிவியி னிடமாகநின்று மூக்கைப்பொருந்திக் கந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன,—வாக்கு ஆகாசமிடமாகநின்று வசனிக்கும்; பாதம் வாயுவினிடமாக நின்று கமனிக்கும்; பாணி அக்கினியினிடமாகநின்று இடுதலும் ஏற்றலுஞ் செய்யும்; பாயு அப்புவினிடமாக நின்று மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும்; உபஸ்தம் பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் தொழில்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுரோத்திராதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக் கரணங்களின் தொழிலாவன:—மனம்பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழும்பும், சித்தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலாவன,—காலம் செல்காலமான எல்லையும், நிகழ்காலமான பலமும், எதிர்காலமான புதுமையும் ஆக மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

நியதி அரசனைபோலக் கன்மபலத்தை உள்ளளவும் நிறுத்தும்.

கலை ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாவுக்குக் கிரியை யை யெழுப்பும்.

வித்தை ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை யெழுப்பும்.

ஆகக்கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிப் புல னுகருமிடமே புருடனும்.

மாயை பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தினதி லழுந்தும்.

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுத்தவித் தை ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும்.

ஈசுரதத்துவம் கிரியையேறி ஞானங் குறைந்திருக்கும்.

சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையு மொத்திருக் கும்.

சத்திதத்துவம் கிரியையா யிருக்கும்.

சிவதத்துவம் ஞானமா யிருக்கும்.

ஆ அகக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலுங் கண்டு கொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன:—பூதம்ஐந்தில் பிருதிவி யின் கூறுகிய மயிர் வளரும், எலும்பு உறக்கும், தோல் வற் கென்னும், நரம்பு கதித்தோடும், தசை முற்றும்.

அப்புவின் கூறுகிய நீர் விழும், உதிரம் பரக்கும், சுக்கி லம் வர்த்திக்கும், மூளை மெத்தென்றிருக்கும், மச்சை நிறைக் கும்.

தேயுவின் கூறாகிய பசி தாபிக்கும், நித்திரை மயக்கும், பயம் அஞ்சுவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ் செலுத்தும், சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின் கூறாகிய ஓடல் விரைவிக்கும், இருந்தல் அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போடுவிக்கும், நடத்தல் எழுப்புவிக்கும், நிற்றல் நிற்பிக்கும்.

ஆகாயத்தின் கூறாகிய காமம் மோகிப்பிக்கும், மதம் அகங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் கோபிக்கும், லோபம் பிசினிப்பிக்கும், மாச்சரியம் இகழ்விக்கும், ஆக பூதகாரியம்-௨௫.

பிருதிவியின் வழித்தான

நாடிகளின்தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள் பத்தில் இடைகலை இடது மூக்கிலே நிற்கும்; பிங்கலை வலது மூக்கிலே நிற்கும்; சுழிமுனை நேரே நிற்கும்; காந்தாரி கண்ணிலேநிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்; சிங்குவை தாலுவிலே நிற்கும்; அலம்புடை செவியிலே நிற்கும்; புருடன் பாதத்திலே நிற்கும்; சங்கினி களத்திலே நிற்கும்; குரு மார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான

நாடிகளின்தொழில்.

வாயு பத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்தில் தோன்றி இடை பிங்கலையாலேறிக் கபாலத்தளவுஞ்சென்று, நாசியிலே பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலம் வெளியே சென்று எட்டங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் ஒரு

நாளைக்கு இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு சுவாசம் நடக்கும். இதிலே எழாயிரத்திருநூறு வெளியே செல்லும். பதினாலாயிரத்து நானூறு உள்ளே அடங்கும் அபானன் மலவிசர்க்கம் பண்ணும். உதானன் விக்கல் இருமல் இவற்றைப் பண்ணும். வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எழுபத்திராயிர நாடிகளிலுங்கலப்பிக்கும். சமானன் எல்லாவற்றையுஞ் சமானம் பண்ணும். நாகன் தும்ம லிருமலை யுண்டாக்கும். கூர்மன் கண்ணேற்றல் செய்யும். கிரிகரன் சோம்பு கொட்டாவிகளை யுண்டாக்கும். தேவதத்தன் இமைத்தல் நகைத்தல்களைச் செய்யும். தனஞ்சயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவுஞ் செய்து, உயிர் நீங்கியகாலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்லும்.

வசனாதிகளின் காரியம்.

வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆநந்தம் ஐந்தும் வாக்காதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்

குணங்களின் தொழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிகமாவது அருள், ஐம்பொறியடக்கல், ஞானம். தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண்குணமுடையது. இராசதமாவது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தருமம், தவம், தானம், கல்வி, கேள்விஆகிய எண்குணமுடையது. தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை, சோம்பு, நீதிவழு, நெடுந்துயில், பேருண்டி, பொய், மறதி, வஞ்சகம் முதலிய தீக்குணமுடையது.

ஏடணைகளின் தொழில்.

ஏடணை மூன்றில் அர்த்தஏடணை திரவிய முதலியவற்றால் வரும் பிணக்கு; புத்திரஏடணை புத்திரர் முதலாகிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு; உலக ஏடணை உலகமுதலாகிய சங்கற்பத்தால் வரும் பிணக்கு.

வாக்குகளின் தொழில்.

வாக்கு நான்கில் சூக்குமையாவது சோதியாய் நேர்மையாய் ஒன்று சொல்லவந்த விடத்தில் துரியத்தில் நாதமாய்த் தோன்றுவது; பைசந்தியாவது சுழுத்தித்தானத்தைப் பொருந்திய சூக்குமையில் தோன்றியநாதம், உதானவாயுவினாலே சிதறப்பட்டு மயில்முட்டையில் பஞ்சவன்னமு மடங்கியிருப்பதுபோல, இனிச் சொல்லும் வசனத்துக்கு அக்கரசொரூபம் பிறக்கக் கருக்கொண்டிருப்பது; மத்திமையாவது அந்தச் சிதறப்பட்ட வாயுவானது, சொப்பனத் தானத்திலே பிராணவாயுவுடனே சேர்ந்து அக்கரத்தினது சொரூபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவியிற்கேளாமல், உள்ளே கேட்கத்தக்க ஒலியாய்க் கண்டத்திலே முழங்கா நிற்பது; வைகரியாவது நாக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், மூக்கு என்னும் ஐந்திடத்திலேயும் புறப்பட்டுச் செவிக்குக் கேட்க வசனிக்கப்படுவது. இந்தவாக்கு நான்கும் பஞ்சகலைகளாற் காரியப்படும்.

இங்ஙனம் புறக்கருவிகள் ௬௦-ன் தொழிலையும் பஞ்சபாசங்களையும் அவற்றினுண்டாகிய தோற்ற வொடுக்க முதலியவற்றையுங் கண்டுகொள்க.

அவஸ்தைகள்.

அவஸ்தைகளாவன,—கேவலம், சகலம், சுத்தம், என மூன்றுவகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமாவது,—ஆன்மா தத்துவங்களொன்றையுங் கூடாதிருப்பது; சகலமாவது,—தத்துவங்களுடனே கூடிக் காரியப்படுவது; சுத்தமாவது,—கேவல சகல மிரண்டுந் தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆநந்தத்தைப் பெற்றிருப்பது. ஆக கரணாவஸ்தை மூன்றில் கேவலாவஸ்தையின்காரியம்-௫, சகலாவஸ்தையின் காரியம்-௫, சுத்தாவஸ்தையின் காரியம்-௫, ஆக காரியாவஸ்தை-௧௫.

கீழாலவஸ்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவஸ்தை, சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-௫.

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது,—தத்துவம் முப்பத்தாறில் சிவதத்துவம் ௫-ம், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் ௬-ம், பூதம் ௫-ம், ஆக பதினாறுகருவியும் நீங்கி, நின்ற கருவிகள் இருபதும், புறக்கருவி யறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதிகளைந்தும், ஆகிய முப்பத்தைந்துடனே லலாட ஸ்தானத்தில் நின்று கண்டு கேட்டுண் டுயிர்ப்பது நீங்கி மயக்கத்தைப் பொருந்தி அறிகருவிகளையுஞ் செலுத்துங் கருவிகளையுங் கைவிட்டு நிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது,—ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகிய பத்தும் லலாட ஸ்தானத்திலே

நிற்க, மற்ற இருபத்தைந்து கருவிகளுடனே கண்டஸ்தானத்திலேநின்று சூக்குமதேகத்தாற் பயன்கொண்டு அசீவனமாக நின்ற அவதரம்.

சுழுத்தி.

சுழுத்தியாவது,—பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் ஒன்பதும், சித்தம் நீங்கலாக அந்தக்கரணம் ௩-ம், சத்தாதி ரு-ம், வசனாதி ரு-ம், ஆக இருபத்திரண்டும், கண்டஸ்தானத்திலேநிற்க, சித்தமும் பிராணவாயுவும் புருடனும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே ஒன்றுந் தெரியாது இருதயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது,—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபித்தானத்திலே ஒன்றுமற நின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது,—பிராணவாயு ஒன்றும் நாபியில் நிற்கப் புருடனொன்றும் மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலஸ்தனாய் நிற்பது. ஆகக்கீழாலவஸ்தை-ரு.

மத்தியாலவஸ்தை.

சகலாவஸ்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவஸ்தையாவது:—சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம் ஆக-ரு. இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது, ஒருவன் ஒருபதார்த்தத்தை ஓரிடத்திலே வைத்து அறியா

மல் திகைத்து நின்ற அவசரம்; சிறிது பிராணவாயு இயங்கி யது சாக்கிரத்திற் றுரியம்; அந்தப்பதார்த்தம் எங்கே வைத் தோமென்று விசாரிக்க வந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; அந்தப்பதார்த்தம் வைத்தவிடம் நிழலெழத் தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம்; அந்தப்பதார்த்தம் புலப்பட அறியவந்தவிடம் சாக்கிரத்திற்சாக்கிரம்; ஆக மத்தியாலவஸ் தை-௫.

நின்மலாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையின் காரியமாகிய நின்மலாவஸ்தையா வது,—அமல சாக்கிரம், அமல சொப்பனம், அமல சுழுத்தி, அமல துரியம், அமல துரியாதீதம், ஆக-௫. இவற்றுள், அமலசாக்கிரமாவது-ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித்தறிந்து கேட்டுச் சிந்தித் துத்தெளிந்து பொருளுடனே நிட்டைகூடும் பகுதிக்குக் கரு வியினின்றுநீங்கி விசாரித்து நிற்பது; அமலசொப்பனமா வது-கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய் நிற்பது; அமலசுழுத்தியாவது- தத்துவங்களினின்றுநீங்கி மேலான கேவலஸ்தனாய் நிற்பது; அமலதுரியமாவது-கேவலம் நீங்கி அருளினாலே தன்னையும் அருளையுங்கண்டு தன்வசத்தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற் பது; அமலதுரியாதீதமாவது - பணியற நின்று சிவத்தைத் தரிசித்து ஆநந்தத்திலழுந்தி நிற்பது. ஆகக் காரியாவஸ்தை-

கரு, காரணாவஸ்தை ௩-ஆக அவஸ்தை-௧௮-ல், பெத்தர்க்கு ௧௨-ம், சத்திநிபாதமுத்தர்க்கு ௬-ம், எனக்கொள்க.

இனி யுணர்த்து முறைமை ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

ஆன்மதரிசனம்.

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது,—ஆன்மா படிகம்போல்வதென்றும், தானு யிருப்பதென்றும், எப்பொழுதும் வியாபியென்றும், இதனறிவு சிவனறிவிலேகலந்துநின்று கண்ணும் ஆதித்தனும்போலக் காணுமென்றும், ஒரு பதார்த்தத்தை அறியவேண்டின் பொறியிலொன்றும் பூதத்திலொன்றும் அந்தக்கரணம் நான்கும் கலாதிகள் ஏழும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகக் கருவிகள் ௧௮-ம், கூடாமல் அறியமாட்டாதென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் மாயையைச் சிவதத்துவஞ் செலுத்தக் கலை காலம் நியதியைச் சத்திதத்துவஞ் செலுத்த அராகதத்துவத்தை ஈசுரதத்துவஞ் செலுத்தப் புருடனைச் சாதாக்கிய தத்துவஞ்செலுத்த வித்தையைச் சுத்தவித்தை செலுத்த ஈசுரதத்துவத்தை இச்சாசத்தி செலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ் சத்திதத்துவத்தையுங் கிரியாசத்தி செலுத்தச் சுத்தவித்தையையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்திசெலுத்த இவ்வாறு காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமேவந்து ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டா வென்றும், அவ்வான்மா தானே தத்துவங்களைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், திருவருள்கூட்டி முடிக்கக் காரியப்படுமென்றும், பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் ஒருகாலும் விட்டு நீங்

காமல் நிற்கும் அருளுக்கே சுதந்தரமன்றித் தனக்கொரு சுத ந்தரமு மில்லையென்றும் அறிந்து நிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மசுத்தியாவது,—தனக் கநாதியே துணையாய் இற் றைவரையுந் தோன்றாதிருந்து இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங் காட்டிநிற்கிற திருவருளே தாரகமாகத் தனக்குப் பந்தமாயிருந்த மலம் திருவடியின் நீங்கத் தன்னுடைய சுதந் தரகானியை அறிவதினாலும், கன்மசஞ்சிதம் தீக்ஷையினா லும், பிராரத்தம் சரீராந்தமளவும், ஆகாமியம் சுட்டற நிற் கையினாலும், மாயை யிரண்டும் தத்துவங்களெல்லாம் நீங்கி நிற்பதினாலும், வினையேனும விருப்பதினாலும், திரோதாயி பிரபஞ்சத்தை ருசிப்பியாம லிருந்ததினாலும், பஞ்சபாசம் நீங் கக்கண்டு பணியற்றுத் திருவருள் வசத்தாய் நிற்பதாம்.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது,—அங்ஙனம் இடைவிடாம லிருப்ப தனாற் பரமாநந்த சுகமுண்டாக, அதைப்பெற்று ஆநந்தமே லீட்டில் அழுந்தி நிற்பதாகிய நேயத்தழுந்தலாம். அந்நிட்டை கூடுதற்கரிதாயின் அவ்வருளிலே யழுந்தி நிற்க, அஃதுங் கூடு தற்கரிதாயின், பூதமுதல் நாதமளவாகப் பொய்யென்று கண்டு நீங்கித் தன்னைக்கண்டு, தானும் அருளும் நிற்கு முறைமை யையுமறிந்து, அருளே நாவாக முத்தி பஞ்சாட்சரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க, அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின் ஞானநூ

லோதியும் சிந்தித்தும் அந்தரியாகம் பண்ணுக. இவ்வாறு செய்யவே உண்மை வந்தாகைகூடும். இங்ஙனம் நேயத்தழுந் தல் முதலாகிய எந்நிலையில் நிற்கினும் ஆசாரியரையும் திருக் கோயிலையும் திருவேடத்தையும் நாளும் வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில்

திருநந்திதேவர்

விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

பதினாறுபேறு.

கலிநிலைத்துறை.

மறைக ணிந்தனை சைவநிந் தனைபொரு மனமும்
தறுக ணைம்புலன் களுக்கேவல் செய்யுருச் சதுரும்
பிறவி தீதெனப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கும்
உறுதி நல்லறஞ் செய்பவர் தங்களோ டுறவும்.

யாது நல்லன்பர் கேட்கினு முதவுறு மியல்பும்
மாத வத்தினோ ரொறுப்பினும் வணங்கிடு மகிழ்வும்
ஓது நல்லுப தேசமெய் யுறுதியுமன்பர்
தீது செய்யினுஞ் சிவச்செய லெனக்கொளுந் தெளிவும்.

மனமும் வாக்குநின் னன்பர்பா லொருப்படு செயலும்
கனவி னும்முன தன்பருக் கடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நிலையும்
புனித நின்புகழ் நாடொறு முரைத்திடும் பொலிவும்.

தீமை யாம்புறச் சமயங்க ளொழித்திடுந் திறனும்
வாய்மை யாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறா வளனும்

ஏழு றம்பர தாரகச் சிடாதகன் ஞேன்பும்
தூய்மை நெஞ்சின்யா னெனதெனுஞ் செருக்குறுத் துறவும்.

கலிவிருத்தம்.

துறக்கமீ துறையினு நரகிற் றேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினு மின்பந் துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெரும விவ்வரம்
மறுத்திடா தெனக்குநீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

வேறு.

கலித்துறை.

துதிவாணி வீரம்விசயம் சந்தானம் துணிவுதனம்
மதிதானியம் சவுபாக்கியம் போகம் அறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குல நோயகல் பூண்வயது
பதினாறு பேறுந் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடிவாழ்க.

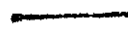
சிவமயம்.

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை.

காப்பு.

தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியின் காவானு
மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு—மெந்தமுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.

தத்துவங்கள்—கூசு.

இவை முதற்றத்துவம் - ௩௦, இரண்டாந்தத்துவம் - ௩௦, மூன்றாந்தத்துவம் - ௩௬, எனப் பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.

முதற்றத்துவம்—௩௦.

பூதம் - ரு, பொறி - ரு, புலன் - ரு, கன்மேந்திரியம் - ரு, கன்மவிஷயம் - ரு, கரணம் - ச, அறிவு - க. ஆக - ௩௦.

இரண்டாந்தத்துவம்—௩௦.

நாடி - க௦, வாயு - க௦, சயங்கள் - ரு, கோசம் - ரு, ஆக ௩௦.

மூன்றாந்தத்துவம்—௯௬.

ஆதாரம்-௬, மண்டலம்-௩, மலம்-௩, தோஷம்-௩, ஏடணை *-௩, குணம்-௩, இராகம்-அ, வினை-உ, அவஸ்தை-ரு, ஆ ௯௬.

முதற்றத்துவம் ௩0-ன் வரலாறு.

பூதம்—ரு.

பிருதிவி—மண், அப்பு—நீர், தேயு—அக்கினி, வாயு—காற்று, ஆகாயம்—வெளி.

பொறி—ரு.

சோத்திரம்—செவி, தொக்கு—உடம்பு, சட்சு—கண், சிங்ஙுவை—நாக்கு, ஆக்கிராணம்—மூக்கு.

புலன்—ரு.

சத்தம்—கேட்கப்பட்டது (செவிக்குயிர்க்கூறு.)
பரிசம்—சிதோஷ்ணாதி யறிவு (உடம்புக்குயிர்க்கூறு.)
உருவம்—காணப்பட்டது (கண்ணுக்குயிர்க்கூறு.)
இரசம்—அறுசுவை யறிவு (நாவுக்குயிர்க்கூறு.)
கந்தம்—நற்கந்த துர்க்கந்தவறிவு (நாசிக்குயிர்க்கூறு.)

கன்மேந்திரியம்—ரு.

வாக்கு—வாய், பாதம்—கால், பாணி—கை, பாயுரு—அபானம், உபத்தம்—குறி.

---

* ஈஷணை என்னும் இச்சைப்பொருட்டான வடமொழியானது விதிவழியே ஜகாரவீறாய் ஈடணை என நின்று மரூஉ வழக்கால் ஏடணை என வழங்குகின்றது.

கன்மவிஷயம்—ரு.

வசனம்—வார்த்தை (வாய்க் குயிர்க்கூறு.)
கமனம்—நடை (காலுக் குயிர்க்கூறு.)
தானம்—கொடுத்தல் வாங்கல் (கைக் குயிர்க்கூறு.)
விசர்க்கம்—விடுதல் (அபானத்துக் குயிர்க்கூறு.)
ஆநந்தம்—மகிழ்தல் (குறிக்குயிர்க்கூறு.)

கரணம்—ச.

மனம்—ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி—அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம்—அதனைக்கொண்டு மேன்மேலு மெழும்புவது, சித்தம்—அதனைச் செய்து முடிப்பது.

அறிவு—க.

அறிவு—தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஆ முதற்றத்துவம்-ருo.

இரண்டாந்தத்துவம் ருo-ன் வரலாறு.

நாடி—கo.

இடை—வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக இடது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை—இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக வலது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

சுழுமுனை * மூலாதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லாநாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ச் சிரசளவு முட்டிநிற்பது.

* சுஷும்நா என்னும் வடமொழி சுடுமுனை எனற்பாலது விதிகடந்து மரூஉ வழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், வழூஉ வழக்காய்ச் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்.

சிங்குவை—உண்ணுக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப்பண்ணுவது.

புருடன்—வலது கண்ணளவாய் நிற்பது.

காந்தாரி—இடது கண்ணளவாய் நிற்பது.

அத்தி—வலது காதளவாய் நிற்பது.

அலம்புடை—இடது காதளவாய் நிற்பது.

சங்கினி—குறியினளவாய் நிற்பது.

குகு—அபானத்தளவாய் நிற்பது.

வாயு—கО.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்.

இவற்றுள்:—

க-வது. பிராணன்—லலாடமத்தியில் தோன்றிச் சித்திர நாடியில் விழுந்து, ஓவ் என்று மூலாதாரத்திற் குதித்து, அவ் என்று நாபித்தானத்தில் முட்டி, சவ் என்று இடைபிங்கலை களிலோடி, கபாலத்தைச்சுற்றி, நாசியிற் பன்னிரண்டங்கு லம்புறப்பட்டு, நாலங்குலங் கழன்று எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்றவிடத்தில் தாக்குறுவது. இப்படி நாழிகை ஒன்று க்கு ந௬О-சுவாசம்; இரவு பகல் ௬О-நாழிகைக்கும் உக௬ОО-சுவாசம்.

இந்தச் சுவாசம் உக௬ОО-க்கும் விவரம்.

மூலாதாரத்தில்	சுவாசம் ௬ОО
சுவாதிஷ்டானத்தில்	சுவாசம் ௬ООО

மணிபூரகத்தில் சுவாசம் சுOOO

அநாகதத்தில் சுவாசம் சுOOO

விசுத்தியில் சுவாசம் கOOO

ஆக்கினையில் சுவாசம் கOOO

நாதாந்தத்தில் சுவாசம் கOOO

ஆக உகசுOO-சுவாசமியங்கி, இதில் எஉOO-சுவாசம் பாழாகப் பாய்ந்து கசசOO-சுவாசம் உள்ளே புகும் என்று அறிக.

உ-வது. அபானன்—குதத்தையுங் குய்யத்தையும்பற்றி நின்று மல சலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

ந-வது. வியானன்—தோலிலே நின்று பரிசங்களை அறிவிப்பது.

ச-வது. உதானன்—உதராக்கினியை எழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை எஉOOO-நாடி நரம்புகளிலே கலப்பித்துச் சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது.

ரு-வது. சமானன்—எல்லா வாயுவையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட்டாமற் சமனாய்க் கீழ்க்கொண்டியங்குவது.

சு-வது. நாகன்—விக்கலும் கக்கலும் உண்டாக்குவது.

எ-வது. கூர்மன்—கண்ணிலே நின்று இமைப்பிப்பது.

அ-வது. கிரிகரன்—புருவமத்தியத்தைப் பற்றி நின்று தும்முவித்தலும் அழுவித்தலுஞ் செய்வது.

௯-வது. தேவதத்தன்—விழித்திருக்கும்போது ஓடுவித்தலும், உலாவுவித்தலும், உயுத்தம் பண்ணுவித்தலுஞ் செய்வது.

௧0-வது தனஞ்சயன்—பிராணன் உடம்பைவிட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித்தலும் விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து மூன்றுநாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப் போவது.

ஆசயம்—௫.

அமர்வாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம்.

௧-வது. அமர்வாசயம்—உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம்.

௨-வது. பகிர்வாசயம்—அன்னம் பகிருமிடம்.

௩-வது. சலவாசயம்—சலக்குழி இறங்குமிடம்.

௪-வது மலவாசயம்—மலக்குழி இறங்குமிடம்.

௫-வது. சுக்கிலவாசயம்—சுக்கிலம் பிரியுமிடம்.

கோசம்—௫.

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

௧-வது. அன்னமயகோசம்—சட்பாவ விகாரமாகத்தோற்றப்பட்ட தூலதேகம்.

௨-வது. பிராணமயகோசம்—பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

ங-வது. மனோமயகோசம்—மனதும் ஞானேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

ச-வது. விஞ்ஞானமயகோசம்—புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

ரு-வது. ஆனந்தமயகோசம்—பிராணவாயுவுஞ் சுழுத்தியுங் கூடிநிற்பது.

ஆஉ இரண்டாந்தத்துவம்-ஙo.

மூன்றாந்தத்துவம் ஙசா-ன் வரலாறு.

ஆதாரம்—சா.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை.

க-வது. மூலாதாரம்—நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக்கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஓங்காரம், இதில்நிற்குந் தேவதை விநாயகன்.

உ-வது. சுவாதிஷ்டானம்—நாற்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா.

ங-வது. மணிபூரகம்—பிறைக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

ச-வது. அனாகதம்—முக்கோணமானது; இதனடுவேநிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன்.

ரு-வது. விசுத்தி—அறுகோணமானது; இதில் நிற்கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மகேசுவரன்.

சு-வது. ஆக்கினை—வட்டமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து யகாரம்; அதிதேவதை சதாசிவன்.

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும், ஆறு தெய்வமும், ஆறு வீடும், அதில் ஐம்பத்தோரக்ஷரமுங் கண்டு கொள்க.

மண்டலம்—ங.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம்.

க-வது. அக்கினிமண்டலம்—நாற்சதுரமாய் நடுவே மூன்றுகோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்தே நாலிதழுடைய புஷ்பமாயிருப்பது.

உ-வது. ஆதித்தமண்டலம்—இருதயகமல அறுகோணமெட்டிதழுடைய புஷ்பமாய் வாழைப்பூப்போன்று கீழ்நோக்கி யிருப்பது.

ங-வது. சந்திரமண்டலம்—கோடி சந்திராதித்தருதயம் ஆனாற்போலச் சிரசுநடுவே ஓவ் என்ற அக்கரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து நிற்கும். இதனமிர்தகலை அக்கினிமண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியாயிருக்கும். இதனடுவே பராசத்தி சுந்தராநந்தவாலையாக எழுந்தருளி யிருப்பள்.

மலம்—ங.

ஆணவம், காமியம், மாயை.

க-வது. ஆணவம்—உடம்பை நானென்றிருக்கை.

உ-வது. காமியம்—கண்டவற்றிற்கெல்லா மாசைப்படுகை.

க-வது. மாயை—தனக்கு வருவதையறியாமற் கோபங் கொண்டிருக்கை.

தோஷம்—௩.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.

வாதம்—வாயுவின்கோபம். பித்தம்-அக்கினியின் கோபம். சிலேத்துமம்—அப்புவின் கோபம்.

இந்த மூன்றுகோபத்தாற் சகலவியாதியு முண்டாகும்.

ஏடணை—௩.

அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகேடணை.

அர்த்தவேடணை—திரவியத்தைத்தேடி ஆசைப்படுதல். புத்திரவேடணை—புத்திரனைத்தேடி ஆசைப்படுதல். உலகேடணை—உலகவிஷயங்களைத்தேடி ஆசைப்படுதல்.

குணம்—௩.

இராசதம், தாமதம், சாத்வீகம்.

இராசதம்—அகங்காரமாய் வெட்டவும் குத்தவும் கடிக்கவுமாயிருப்பது. தாமதம்—மத்தமாய் உன்மத்தமாய் மத்திமமாயிருப்பது. சாத்துவீகம்—அடக்கம், அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறியடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, வாய்மை முதலியவற்றை யுடையதாய் நாட்டங்கொண்டிருப்பது.

இராகம்—அ.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம்.

காமம்—ஆசை. குரோதம்—பிணக்கு. உலோபம்—பிடிபாடு. மோகம்—பிரியம். மதம்—கருவம். மாற்சரியம்—உறவாயும் உதட்டில் நகைப்புமாயிருந்து உட்பகை விளைவித்தல். இடும்பை—உதாசீனம். அகங்காரம்—கோபித்தல்.

வினை—உ.

நல்வினை, தீவினை.

நல்வினை—புண்ணியஞ்செய்தல், தீவினை—பாவஞ்செய்தல்.

அவஸ்தை—ரு.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்.

சாக்கிரம்—லலாடத்தானம். சொப்பனம்—கண்டத்தானம். சுழுத்தி—இருதயகமலம். துரியம்—நாபிக்கமலம். துரியாதீதம்—குறியிடம்.

முன்சொல்லிய சாக்கிரமானது லலாடத்தானத்தில் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இப்பதினாலு கருவிகளுடன் தன்னுடைய சந்நிதியிற் சேவிக்கத்தக்கதாகப் பராசத்தியருளால் இராசாவும் படையும்போல நிற்கும்.

இதற்குச் சாட்சி.

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தனவோரைந்து
முண்டனநான்கு மோதியுணர்ந்தபின்

பண்டையனுதி பகர்ந்தவிச்சாக்கிர
மண்டமதாக வமர்ந்திருந்தானே.

இப்பால் முன்சொன்ன பதினாலு கருவியிலே பத்து மொடுங்கிநின்ற நான்கு கரணமுஞ் சொப்பனமாகிய கண்டத் தானத்தி னிற்கும்போது கனவுகண்டு மறந்துவிட்டேனென் றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

பண்டுமொழிந்த பதினாலுந்தன்னிலே
கண்டமதனிற் கரணங்கலந்துதான்
மண்டிவளைந்த மனைவாழ்க்கைதன்னிலே
கண்டுமறிந்துங் கனவதுவாமே.

சுழுத்தியாவது முன்சொன்ன கரணம் நான்கில் இரண்டுமொடுங்கி இரண்டும் வந்திருதயகமலத்திலே நின்றதென் றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

ஆனமனமு மறிகின்றபுத்தியு
மூனையிழந்துமின் றுள்ளேயுயிர்ப்பெய்தித்
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஞானமிழந்து சுழுத்தியதாமே.

துரியமாவது இரண்டிலொன்றொடுங்கி ஒன்றுபோய் நாபிக்கமலத்தில் நிற்குமென் றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

கானத்தெழுந்து திரியுந்துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கித்தே

தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலையிலே
யூனைத்தவிர்ந்துமங் கோங்கிநின்றானே.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆன்மா மூலாதாரத்திற் கிடந் துறங்குமென்றறியவும். இது முன்சொன்ன பதினாறு கருவியு மிறந்தவிடம்

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினாறு நஞ்சுண்டுசெத்தது
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடந்
துரியமிருப்பிடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

ஆக மூன்றாந் தத்துவம் - ௩௬.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதிலுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்புமதிலுடைக் கோயில்சிதைந்தபி
னெப்பிலனைவரு மோட்டெடுத்தாரே.

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஆரூதார
ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைமுன் நாடு.

நூற்பெருமை.

நமசிவய மென் றுரைத்த மந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாய்கை வலமதாய்
யவ்வான ஜீவன் வவ்வுறச் சேர்ந்திடில்
சிவமினி லொன்றாய்ச் சிவமென லாமே.

இதன்பொருள்.

நகாரம்-திரோதாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்தில் மெய்யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையை வருவித்துச் சிகாரத்தோடு கூடிநிற்பது.

நகாரம்-நின்றசிவத்திலே ஆசையை வருவித்து மகாரத்தோடு கூடிநிற்பது.

நின்றவெழுத்து மூன்றும் செபிக்குமிடத்து வொன்ருகும்.

நமசிவயமென் ருேதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக்குள்ளே ஐந்தெழுத்துண்டு, இந்த ஐந்தெழுத்தினையும் மூல அட்சரமாகிய அகாரம்-உகாரம்-மகாரம்-விந்து-நாதம்-என்கிற அட்சரங்களைச் சேர்ப்பதெப்படியெனில், சிகாரத்தில்-அகாரமும், வகாரத்தில்-உகாரமும், யகாரத்தில்-மகாரமும், விந்து-நகாரத்திலும், நாதம்-மகாரத்திலுமாம். இந்தப்படி சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும் ஓடுகிறவித மெப்படியெனில்,

நகாரமானது - விந்து—திரோதாசத்தி பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்காமல் சிவத்திலே யிச்சையை வருவித்துச் சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது.

மகாரமானது-நாதம்-கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையை மெய்யென்றழுத்தி வகாரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை ஓத முன்சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்ருயின.

அதெப்படியெனில், பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதி காலத்திலே ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத் திருவருள்புரிந்தமையால் பராபரையான சத்தியின் தொடையில் தம்முடைய பெருவிரல் அங்குஷ்டங்கொண்டு கீறுகையினுலே பராசத்தி பொறுக்கமாட்டாமல் ஓவென்றனள். அப்போது பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்தவெழுத்து அகாரமானது. அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய் ஊவென்றனள். அந்த எழுத்து உகாரமானது. இந்த இரண்டெழுத்துக்க

ருஞ் சத்தியும் சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்,

அகாரம் இலக்கத்தில்-அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில்-உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு-கO ஆயின.

யவ்வானது-ஜீவன். அந்தச்சீவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக்கூடி ஆத்துமாக்களை சினேகத்தை வருவித்தது. நவ்வானது திரோதயசத்தி, இச்சினேகத்தை மெய்யென்றழுத்தி மிகவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமானது கிரியாசத்தி, இவை யிரண்டினும் பற்றாமல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன், இவை யிரண்டும் விந்து நாதமானது இந்த உருக்கத்தைச் சத்தி பெருளென்றறியாமல் நின்றது. கேவலமான இருள் எப்போது பெறுவோமென்ற விகாரம் சகலமானபகல் இவை யிரண்டுக்கும் இரவு பகலென்றும்பேர். இவையன்றி ஞானமுறைமைக்குச் சகலாவஸ்தையென்றும் கேவலாவஸ்தையென்றும்பெயர்.

சிதம்பரத்திலே சினேகமாயிருக்கையினாலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மானைப்பிடிக்க மான்வேடங் கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக்கொண்டு ஆதிகபிலமாமுனிவர் திருவள்ளுவநாயனார் வடிவமாய்த் திருக்குருக் தீசுவரராகிய திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்.

சிவாயநமா.

தோற்றமும் ஒடுக்கமும் அறியும்படி.

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்
தராதலம்படைக்கத் தானினைந்தருளி.

பராபரத்திற் - பரந்தோன்றி, பரத்திற் - சிவந்தோன்றி, சிவத்திற்-சத்திதோன்றி, சத்தியில்-நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் விந்துதோன்றி, விந்துவில்-சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில்-மகேசுவரந்தோன்றி, மகேசுவரத்தில்-ருத்திரன்றோன்றி, ருத்திரனில்-விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில்-பிரம்மாதோன்றி, பிரம்மாவில்-ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில்-வாயுதோன்றி, வாயுவில்-அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில்-அப்புதோன்றி, அப்புவில்-பிருதிவிதோன்றி, பிருதிவியில்-அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தின்கண்ணே-நரமிருகபட்சி தாவர சங்கமாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த்தோன்றிய அடைவே நர மிருக பட்சி தாவர சங்கமாதிகள் அன்னசத்திலொடுங்கி. அன்னம்-பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவி-அப்புவிலொடுங்கி. அப்பு-தேயுவிலொடுங்கி; தேயு-வாயுவிலொடுங்கி, வாயு-ஆகாசத்திலொடுங்கி, ஆகாசம்-பிரம்மாவிலொடுங்கி, பிரம்மா-விஷ்ணுவிலொடுங்கி, விஷ்ணு-ருத்திரனிலொடுங்கி, ருத்திரன்-மகேசுவரத்திலொடுங்கி, மகேசுவரன்-சதாசிவத்திலொடுங்கி, சதாசிவம்-விந்துவிலொடுங்கி, விந்து-நாதத்திலொடுங்கி, நாதம்-சத்தியிலொடுங்கி, சத்தி-சிவத்திலொடுங்கி, சிவம்-பரத்திலொடுங்கி, பரம்-பராபரமாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்குமெனக் காண்க.

அத்துவாதத்துவம்.

அன்னத்தில்-ரஸந்தோன்றி, ரஸத்தில்-உதிரந்தோன்றி, உதிரத்தில்-மாம்சந்தோன்றி, மாம்சத்தில் - மேதைதோன்றி, மேதையில்-அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில்-மச்சைதோன்றி, மச்சையில்-சுக்கிலந்தோன்றி, சுக்கிலத்தில்-சுரோணிதந்தோன்றியது.

இப்படித்தோன்றிய சுக்கில சுரோணிதங்கள் அணுப்பிரமாணமுள்ள ஒருருவுபோலப் பாய்ந்து குதித்துக் கண்டிப்பும் பேரிகையும் போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒரு சுழுமுனையுண்டாய் அம்முனையினடுவே ஒரு துவாரமுண்டாய் அத்துவாரத்தினடுவே இரண்டெழுத்துகளாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகி யெழுமளவில்,

சுக்கிலம் பெருகில்-ஆணும். சுரோணிதம் பெருகில்-பெண்ணும். இந்தச் சுக்கிலச்சுரோணிதம் ரேகித்துப் பெருகில்-இரட்டைப்பிண்டமாம். அப்பிண்டமானது நீர்வழியே பெருகில்-ஊமையாம் மலக்கிடையேயாகில்-மந்தனும்.

இப்படிக்குக் கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங்காலத்தில் இரதக்கலையென்றும் இரஸக்கலையென்றும் இரண்டு கலைகளுண்டு.

அவற்றுள் எரிகலையிலே பிராணேந்திரியம்பாயில் இடப்பாகங்கொண்டு கிருமியென்னும் புழுச்சென்று விழுங்காமல் கன்றோடு தாய்ச்சென்று தொடர்ந்தாற்போலே பிராணவாய்வை ஆத்துமா முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுமளவில் இதமகிதமென்னும் இரண்டக்ஷரமும் பின்தொடர்ந்துசென்று அச்சுக்குள் அச்சாக அவ்வென்னு மூலாட்சரத்தில் அமைத்துப்

புகவிட்டுக் கிழிச்சிலே வாசல்போலே ஓடி அங்கிஷாவென்னு மந்திரக்கயிற்றாலே சுருக்கிக்கட்டி, சிவாக்ஞா சக்கரத்திடை யிலே முத்திரையிட்டு தான் ஒருத்தியாய் நின்று இந்தக்கரு வை வளர்க்கும்படியாய் கெற்ப உற்பனத்தை உதானவாயு வான மூலவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், கெற்பாகுதியென்னும் பலக்கட லில் எண்ணனவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், எண்ணெயுந் தண்ணீரும்போல நிற்கிற சுக்கில சுரோணிதத்தைப் பாலும் நெய்யும்போலே பாய்ந்தவுடனே கற்பிக்குங்கற்பைச் சுருக்கினாற்போல வாசலை யடைத்துக் கருவை வெளியாக்கி, ஒன்றாந்திங்களில் உதிரந் திரளும், இரண்டாந்திங்களில் கொழுந்துவிட்டு அச்சு அமை யும், மூன்றாவதில் மாமிசந்திரண்டு மூட்டுருவாகும், நான்காவ திலோ தண்டமாய் நரம்புநாடிகளமையும் ஐந்தாவதில் பஞ்ச வர்ன்னமாய் இந்திரியகரத்தால் அழியினும் அழியும் செழிக்கி னுஞ் செழிக்கும், ஆறாமாதத்தில் அதிற்புகுந்து ஆமையின் வடிவமுற்று கால்கைகள் வகுக்கப்பட்டு நவத்துவாரங்களு முண்டாகும், ஏழாமாதத்தில் கற்பத்திலிருந்து எழுந்து முழ க்கமுற்று கெற்பத்தைச்சூழ்ந்து புரளும் ஏனெனில் (எஉஞ) நாடிநரம்புகளும் ஆருதாரமும் ஐந்தெழுத்தும் ஐம்பத்தோ ரட்சரமும் பஞ்சபூத தேவதைகளும் தூல சூக்குமத்துடனே கொழுந்துவிடப் பேதையாம். எட்டாமாதத்தில் நீட்டி முட க்கி தாயுண்ட அன்னசாரத்தைத் தொப்புளின் வழியாக

வுண்டு பிள்ளையினுடல் வளர்ந்து தாயுடன்தோன்றி உயிரு டன்ஆடும்,ஒன்பதாவதில் தலை காலளவும்ரோமத்துவாரமுண் டாம்; ரோமக்குருத்து அறிவுடனே உரங்கொள்ளுகையில் விசனம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஈசுவரனைநோக்கித் தவஞ்செ ய்து தொழுகையுடனே பிரிந்து ஜனனத்தை யொழித்தருள வேணுமென்று வணங்கிநிற்கும்; பத்தாவதுமாதத்தில் நிறைந்த பிண்டமாய் மலைமேல்நின்று தலைகீழாய் விழுந்தவர்களைப் போலே அபானவாயுவின் பலத்தினுலே பூமியில்விழுந்தும் முன்னுள்ள நினைவுகளை மறவாதிருக்கும்.

இப்படி பரப்பிரமம் சிருஷ்டிப்பினுலே கர்ப்பந்தரித்து வாழ்வுபெறும்.

அப்பேர்ப்பட்ட பிராணவாயு வலப்புறமோடில் ஆண் பிள்ளையாம், இடப்புறமோடில்பெண்பிள்ளையாம், வாயுவிரண் டும் ஏகோபித்தோடில் அலியாம் அதாவது பேடி அல்லது குறியற்றது.

அந்த வேளையிலே நடந்த வாயுபேதியாமல் ஐந்துநாழி கையளவும் நடந்தியங்குமாகில் அந்தப்பிள்ளைக்கு வயது-ர. அந்த அளவுகுறையுமாகில் பிள்ளைக்கு வயதுங் குறையும், வாயுநிரம்பியோடில் அவயவங்களுண்டாகும் அவ்வாயுசிதறி யோடில் அவயவங்கள் குறையும். முதன்மையில் கெற்பரங் தனத்தில் போகிக்கும்பொழுது மூன்றுகுணத்திலே ஒன்ரு வது மாதா பிதாக்களுக்கு உண்டானுல் மக்களுக்கும் உண் டாகும்

அந்தவேளையில் வாயு நின்றியங்குமாகில் நிலத்தில் நிற மேபிள்ளைகளுக்கு நிறமாகும். மாதா பிதாக்களினுடைய மன

மும் குணமும் வாயுமொன்றுகுமாகில் அந்தப்பிள்ளைக்கு மிக வும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்த மூன்றுவிதமுஞ் சிதறில் பிள்ளை மரித்துப்போம். கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு கெற்பங்கா வழியிலும் போக்கிலும் அக்கினிமிகுக்கிலும் வாயுகலங்கிலும் மலமாம். ஸ்திரீ புருஷர்களிருவருக்கும் மூலாக்கினி அதிகரித் தால் அந்த கர்ப்பஞ் சுவறிப்போம்.

இப்படி கன்மானுபவத்திற்கீடாக எடுக்கப்பட்ட சரீரத் தில் முன்சொன்னவழியே அருந்தின அன்னுகாரமானது முப் பது நாழிகையில் எங்குற்றதெனில்,

மல ஜல ரத்தமாகிய மூன்றுகூருகும். இதில்இராப்பகல் அறுபது நாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டுகூறு கழிந்து போம், மற்ற ஒருகூருகிய இரத்தமானது சரீரத்தில் தங்கும். அந்த இரத்தமானதுஏழிலொருபங்கு இந்திரியமாம். மற்ற பங்குகளோவெனில், தோல்-உரோமம்-சதை-கற்பம்-மேதை-அஸ்தி-குடும்பி-மூளை-சுக்கிலம்-தியம்பு-குடல்-நரம்பு முதலிய விடங்களுக்குமுறையே எ௦-நாழிகைவீதம் பரவிநிற்கும்.

இனி இந்தச்சரீரத்தில் இருவினைக்கதவுங்கூட்டி- மூலத் தண்டாகிய நெடுங்கயிற்றை முகட்டுவளையாகச்சேர்த்து பழு வெலும்பாகிய வரிசையிட்டு நரம்பாகிய யாக்கையாலே கட்டி உதிரமாகிய ஜலத்திஞலே மண்கூட்டிச் சுவரேற்றி ரோம மாகிய கத்தையாலே மேய்த்து எடுக்கப்பட்ட வீட்டுக்கு நவ த்துவாரமென்னும் வாசலிட்டு அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு பல்

வாகிய தாள்பூட்டிநாவாகிய ஓங்காரம் பாய்ச்சிப்பண்டமாகிய பஞ்சேந்திரியங்களு முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச் சரீரத்தில்பதினாறாகதவு பூட்டியவீணைத்தண்டும் மொழியென்னு முச்சாணெலும்பும், முச்சாண்சதையும், அஞ்சுருவும், ஆருதெருவும், ஏழுகடலும், எட்டுதூணும், நாலுசாண்பருமனும், எட்டுச்சாண்நீளமும், முப்பத்திரண்டு முழக்குடலும் இருக்கும்.

இதுமூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும் பெருநரம்புகள்(கக௲) சிரநரம்பு (க௮௲) கையிலும் காலிலும்பெருநரம்பு (எ௲) சிறுநரம்பு (க௨௲) நாபிதானத்தில் பெருநரம்பு (௲) சிறுநரம்பு (௨௲) நவத்துவாரத்துக்கும் வாசல் ௬-க்கு பெருநரம்பு (௲௫௱) சிறுநரம்பு (௩௲௫௱) முடிவில் பெருநரம்பு (௩௲) சிறுநரம்பு (௬௲) எலும்பிலுங் குடலிலும் சிறுநரம்பு (எ௲) ஆக நரம்பு நாடி (எ௨௲)

இனி கால்களிலும் கைகளிலும் சந்துப்பொருந்தல்-௬௯-கழுத்துக்குக் கீழ்சந்து (௮௬) கழுத்துக்கு மேற்சந்து (௮௩) ஆக சந்து பொருந்தல் (௩௩௭)

இனி நாசியில் ஜலம் பலம்-௪௯. எலும்பில் ஜலம் பலம்-எ. மாம்சத்தில் ஜலம் பலம்-௨க ஆக ஜலம் பலம் ௬௯.

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (௱௬௰) மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும் முழுயெலும்பு (௩௰) கழுத்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (௩௱) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (௨௰) ஆக எலும்பு (௫௱க0).

இனி சரீரத்தில் ௯௦-கோடி ரோமத்துவாரங்களும், நாளொன்றுக்கு (௨௧௬௦௦) சுவாசமும் (௯௬) தத்துவமும், (௯௬) பலம் மாம்சமும் உழக்குபித்தமும், ஆழாக்குச் சேத்துமமும் கூடி சரீரத்திலே நாளொன்றுக்கு நடக்கும் பிராணவாயு(௧௨) விரல் பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணங் கழிந்து போய் (அ) அங்குலம் உடம்பூடுருகி சப்ததாதுக்களை வளர்க்கும்.

இனி ஜீவராசிகளின் வாழ்நாளின் விவர மெப்படி யெனில்.

வயதளவு ௱-க்கு ௰-வயதளவும் இளமை, ௨௰-வயதினளவும் வாலிபம், ௨௫-௩௰-௪௰-இதுவரையில் யௌவனம், ௪௫-௫௰-இவைகளில் கௌமாரதிசை யடைந்து ஒளி மழுங்கலுற்று பிருதிவி-அப்புவை நெருக்கும். அறுபதில் அப்பு-தேயுவைநெருக்கும், எ௰-தேயு-வாயுவை நெருக்குதலினால் தாதுமாயா வுணர்வு பண்டுபோலே செலுத்தும்; அ௰-வயதில் வாயுஆகாசத்தை நெருக்கும், ௯௰-வயதில் ஆகாசம் ஆத்துமாவை நெருக்கும், அதனால் மலஜலம் இடைவிடாமல் ஒத்துநிற்கும் ௱-வயதில் ஆத்துமா வந்தவழியை நோக்கும்.

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன்சொன்ன அறுதிங்களில் முந்தாமல் சற்குருவின் தாளே சரணமென்று திருக்குருந்தீசுரர் ஆதிதிருமூல தேவருக்கு திருவுளம்பற்றியருளிய முறைமை கூறினோம்.

தோற்றவொடுக்கம் முற்றிற்று.

அத்துவா தத்துவ கலைஞானம்.

அட்சரம்-ஆகாரம்-கரணம் - அவஸ்தை-பொறி-புலன்-இளமை-வறுமை-வேதம் - புராணம்-சரிகை-கிரியை-யோகம்-மெய்ஞ்ஞானம்-இவ்விதமென்று குருவருள்செய்யச் சீடன் கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசத்திலே சர்வ அஞ்ஞானங்களையும் ஞானாக்கினியினாலே சுட்டுப்போட்டு களிப்புற்று சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும் சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம் பூட்டி ஆனந்தமென்னும் ஞானமிர்தத்தை யருந்தி ஓம் நமா வென்னும் ஞானமுத்திரையிட்டு அழியாப்பதவியாக மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை யடைபவருக்கே சீவன் முத்தரென்று பேராம்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையடையு மவர்களுக்குப் பரகதி கிடைக்காததற்குக் காரணமேதோவெனில்;

பரகதிக்கு விலகல்.

காயாபுரியென்னும் பட்டணமும், அந்திர சூத்திரமென்னும் உட்கோட்டையும், நவத்துவாரமாகிய வாசல்களும், இரணமென்னும் முகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்னும் அரண்களும், அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம் ஆகிய சொற்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்களும், அங்கராசன் மோக்கராசன் என்னும் இரண்டுராஜர்களும், மூலப்பிரகிருதியென்னுந் துன்மந்திரியும், பஞ்சபூதர்களென்னும் பிரதானியர்களும், அலகையென்னும் வீதிகளும், இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யோகசத்தி ஞானசத்தி பராசத்தியென்னும் ஊழியக்காரிகளும், அசுவையென்னும் அடப்பக்காரனும், கொர்விதனென்னும் களாஞ்சிக்

காரனும், காலகர்மனென்னும் தளவானும், மனம்-புத்தி-சித்தம்-ஆங்காரமென்னும், காணிக்காரனும், மாயாப்பிரபஞ்சமென்னும் வன்னிநாயகப்பாடிகரும், சத்த-பரிச-ரூப-ரசகந்தமென்னும் கொல்நாயக்கர்களும், காம-குரோத-லோப-மோக-மதமாற்சரிய-இடும்பை-அகங்காரமென்னும் கள்ளரும், இதமகிதமென்னு மல்லர்களும், ஆணவம்-மாய்கை-காமியம்-என்னும் கோட்டைக்காரரும், வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் என்னும் கன்னக்காரரும், சாக்கிர-சொப்பன-சுழுத்தி-துரியம்-துரியாதீதமென்னும் தலையாரிகளும், அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னும் காலாட்களும், வாயு, தேயுவென்னும் புரவிகளும், மனோபதியென்னும் கருணீகனும், நவகோடியென்னும் ராவுத்தனும், இருதயபாதரென்கிற தானபதிகளும் சதகோடி மகாமந்திரமென்னும் உபதளமும், வாத பித்த சேத்துமமென்னும் பரிவாரமும், அஷ்டமதமென்னும் யானைகளும், நாலுவேதமென்னும் ரதங்களும், அசுத்தம் சுத்தமென்னும் தேவியரும், இருவினையென்னும் தோழிகளும், இவர்கள் யாவரும் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு தங்களில் தாங்களே ஒருவருக்கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் முன்னுரைத்த காயாபுரிக்கோட்டையை வளைந்துகொண்டு ஒன்பது வாசலுக்கும் அஷ்டமதமென்னும் யானைகளை விடுத்து யுத்தஞ்செய்கையில் ஒருவருக்கொருவர் தங்களால் இந்தக்கோட்டையை ஆளுகிறதற்கு சாத்தியப்படாமல் காரிய உபாதியாலும் காரண உபாதியாலும் ஸ்தூல சூக்குமாதி தேகத்தினாலும் சதுர்விதோபாயத்தினாலும் ஆராய்ந்து இந்தக் கோட்டையைக்

கைக்கொள்ளும்படி பராபரமா யிலங்குகின்ற சற்குருநாதன் மானைப்பிடிக்க மான்சட்டை யுடுத்ததுபோல திருநந்தி தேவரான சற்குருநாதர் ஆதிகபிலராகிய திருவள்ளுவராய் திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளியவாறு இதய மென்னும் வில்லுக்குப் புரியென்னும் நாணியைப்பூட்டி அறி வென்னும் அம்பைத்தொடுத்து குருவென்னும் இலக்குநோ க்கி மூலாதாரத்தின் இரண்டு நாகுகெட்டெழுத்தின் நடுநடுத் தெழுத்திலே யிருந்து வங்கென்று வளைத்து சங்கென்று சனனிதனைப் அங்கிஷாவென் றியங்குவித்து சங்கென்று ஆக்ஞையா சக்கரத்திலே புகுந்து அக்கினிமண்டலத்தில் அனைவரையுங் காண்பித்துக் கொண்டு ஆயாவாளென்னும் இடை பிங்கலை இரண்டுக்கும் படிக்கதவிட்டு ஆதிமூலமென் னும் யானையின்மேற் கொண்டு தண்டுக்குந் தனுவுக்கும் நடுக் குத்தென்னுங் குரசுக்கயிற்றுக்குள்ளாக அன்னதானத்தி லுற்றவளவில் அங்கென்று மேனோக்கி ஆதிகாலமும் அவ்வை யும் பதியுங்கொண்டு நடுவணையென்னும் ருத்திராக்கினியான பன்னிரு சமுத்திரத்திலே ஆனையை நீராட்டுவித்து ஞானபர மென்னும் காவணமிட்டு அங்கென்று மேனோக்கி யுற்றளவில் சித்திரநாடி வழியேசென்று சுந்திராபுரியென்னும் மண்டல முங்கொண்டு அக்கினிமண்டலத்தில் அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதித்தமண்டலத்தில் மூன்றெழுத்திலேயும் சந்திரமண்டலத் தில் ஒரெழுத்திலேயும் ஆசனமாயிருந்த பிறகு திரிமண்ட லாதிபன் பின்னிட்டு மந்திரியுபதேசப்படி வைத்துக் காயா புரியென்னும் பட்டணத்தைக் கொள்ளாமற்கொண்டு அதி காயனென்னும் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் கருவோடறுத்து

பின்பு சத்தியஞானப் பிரகாசமான மனதிருத்தேரிலே யெழுந்தருளியபின்பு அறிவுகந்நா நரலோகங் கொண்டருளியபின்பு காயாபுரியைநோக்கி திருநந்திதேவர் ஆதிகபிலமஹாரிஷி திருவள்ளுவர் சாக்ஷியாகத் திருமூலதேவருக்குந் திருவுளம்பற்றியருளிய முறைமையிலே திருமூலதேசிகர் நின்று நகைசெய்தளவில் காயாபுரி பட்டணத்தில் யோகாதியுங்கெட்டு இரவகெந்துருவ பதாதிசேனையும்பட்டு ஆயாக்கினிவேந்தனும் சிறப்புண்டுபோய் காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தில் சொர்க்க மத்திய பாதாளலோகமளவாக திருவடிவைத்துக் கொண்டு ராச்சியஞ் செய்தபடிக்கு திருநந்திதேவர் ஆதிகபிலமகாரிஷி திருவள்ளுவர் சாட்சியாகத் திருமூலதேவருக்கு அபயாஸ்தமுங்கொடுத்தருளி அபிஷேகமுஞ்சூட்டி சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த நாதாந்த முடிவான அமூர்தபஞ்சாட்சர துருவநிலையில் சூக்ஷம்புகட்டி இப்படி யுணர்த்தியருளிய முறைமையை உட்பட்டுத் தேடாதவன் சிவஞானி யல்லவென்று இந்தமுறையை உட்பட்டுத்தேடின பெரியோர்களுக்குப் பராபரத்தில் உத்தரங்களும் வெளியாயிருக்கும்.

பிண்டத்திற் கண்டபொருள் அண்டத்திற்காணலாம்
அண்டத்திற்குள்ளது பிண்டத்துமுண்டெனக்கொள்க.

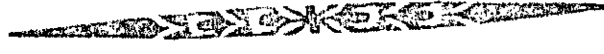
ஆருதார

ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தத்துவதீபிகை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள் கையினால் அ-சாண் நீளமும், ச-சாண் பருமனும், அல்லது கூசு-விரற்கடை பிரமாணமுமுள்ளது.

இதற்குள் கூசு-தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

அவையாதெனில்.

வாசல்கள்-கூ. பொறி-ரு. புலன்-ரு. ஆதாரம்-சு. மண்டலம்-௩. நாடி-ய. வாயு-ய. தாது-எ. இராகம்-அ. கோசம்-ரு. கரணம்-ச. அவஸ்தை-ரு. குணம்-௩. மலம்-௩. வியாதி-௩. ஆக கூசு.

இவைகளுக்குவிவரம்.

செவிகள்-௨. கண்கள்-௨. நாசிகள்-௨. வாய்-க. குய்யம் பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி-க. குதம் அல்லது அபான வாயு-க. ஆக வாசல்கள் கூ

சுரோத்திரம்-க. தொக்கு-க. சட்சு-க. சிங்குவை-க. ஆக்ராணம்-க. ஆக பொறிகள்-ரு.

இவைகளின் இயற்கையாவன.

சுரோத்திர மென்பது-செவி, இது ஆகாசத்தினிடமாய நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது-உடம்பு, இது வாயுவினிடமாய் நின்று பரிசத்தை யறியும்.

சட்சுவென்பது-கண், இது தேயுவினிடமாய் நின்று ரூபத்தையறியும்.

சிங்குவை யென்பது-நாக்கு, இது அப்புவினிடமாக நின்று ரஸத்தை யறியும்.

ஆக்ராண மென்பது-மூக்கு, இது பிருதிவியினிடமாக நின்று கந்தத்தை யறியும்.

இவைகளே ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்.

கன்மேந்திரியமாவன.

வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் ஆ-ரு.

இவைகள் முறையே வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் இவைகளாம்.

ஆகாசத்தினிடமாக நின்று வசனிப்பது வாக்கு.

வாயுவினிடமாக நின்று கவனிப்பது பாதம்.

தேயுவினிடமாக நின்று இடல் ஏற்றலானது பாணி.

அப்புவினிடமாக நின்று சலமலாதிகளைக்களை தல்பாயுரு.

பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது உபஸ்தம்.

இவைகள் கன்மேந்திரியங்களாம்.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரஸம்-கந்தம்-ஆக-ரு.

சத்தமானது-ஆகாசத்திலும், செவியிலு மொடுங்கும்.
பரிசம்-வாயுவிலும், உடம்பிலு மொடுங்கும்.
ரூபம்-தேயுவிலும், கண்ணிலு மொடுங்கும்.
ரஸம்-நீரிலும், நாவிலும் ஒடுங்கும்.
கெந்தம்-பிருதிவியிலும், மூக்கிலும் ஒடுங்கும்.
வசனம்-வாக்கிலும், ஆகாசத்திலும் ஒடுங்கும்.
கமனம்-வாயுவிலும், காலிலும் ஒடுங்கும்.
தானம்-தேயுவிலும், கையிலும் ஒடுங்கும்.
விசர்க்கம்-அப்புவிலும், முகத்திலும் ஒடுங்கும்.
ஆனந்தம்-பிருதிவியிலும், குய்யத்திலும் ஒடுங்கும்.

ஆக பொறி க0-க்கும் புலன்கள் க0-க்கும்
விவரமிதுவாம்.

ஆதாரமாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை இவைகளாம்.

இவைகளின் விவரம்.

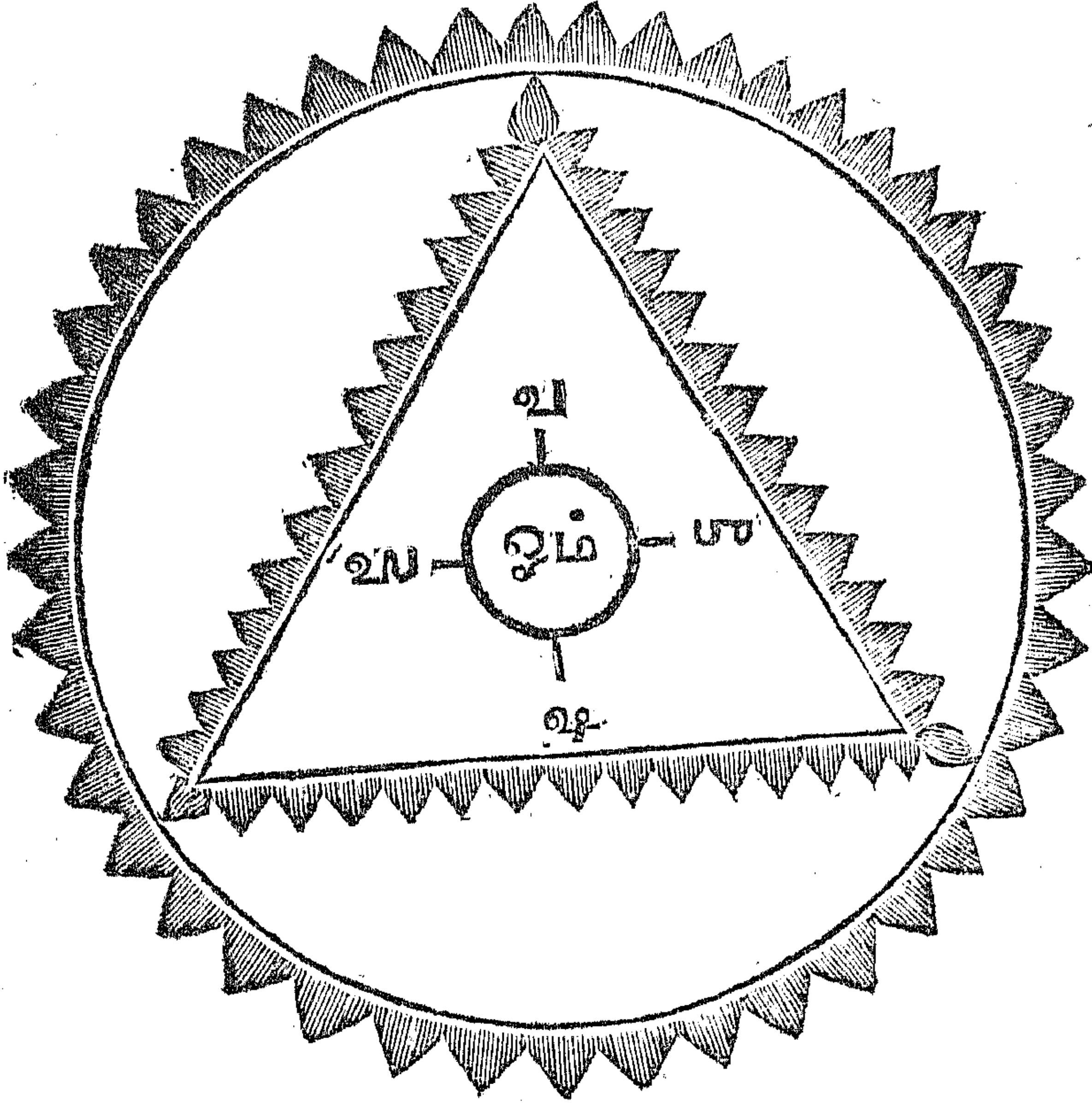
மூலாதாரமாவன—காலெலும்பு உ-ங் கதிரெலும்புங் கூடிய இடம் குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் நடுவே திரிகுண்டலி வட்டமாய் அந்த வட்டத்துக்கு நடுவே திரிகோணமாய் அந்த திரிகோணத்துக்குநடுவே நாலிதழுடைய

ஒருபுட்பவட்டமாய் கடப்பம்பூப்போன்றிருக்கும் அந்தப்புட்பத்துக்கு நடுவில் ஓங்காரவெழுத்துநிற்கும் அந்த ஓங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்கினேஸ்வரனும், வல்லபைசத்தியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பச்சை நிறமுள்ளது, அந்த நாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் மூலாதார சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குப்பிரமாணம் திருமந்திரம்.

மாமலர் நாலையும் வட்டத்தின் மேலிடு
மாமலர் நாலிலும் வவ்வாதி சவ்விடு
மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
ஓமென விநாயகன் உலாவி நின்றானே.
ஒருவீடு வாசற் கிருவீடு மேலே
கருவீடு வாசற் கிருவிரல் கீழே
உருவீடு சோதியு மங்கே யுதித்தன
திருவுடை யாரிது தேர்ந்தறி வாரே.
இட்டா னறிந்திலன் எத்தாளுங் கண்டிலன்
தட்டா னறிந்தான் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
மெட்டாய் வளர்ந்து அதின்மேல் விநாயகன்
அட்டாங்க யோகத் தமர்ந்திருந் தானே.
ஓங்கார மென்னும் அவளொரு பெண்ணும்
நீங்காப் பச்சை நிறம துகந்தவள்
ஆங்கார முடன் ஐவரைப்பெற்றவள்
நீங்கா சனத்தி லினிதிருந் தாளே.

இது மூலாதாரம்.

முக்கோணம்
நாலிதழ்கமலம்
மாணிக்கநிறம்
கணபதி
குண்டலிசத்தி
ஓங்காரம்
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

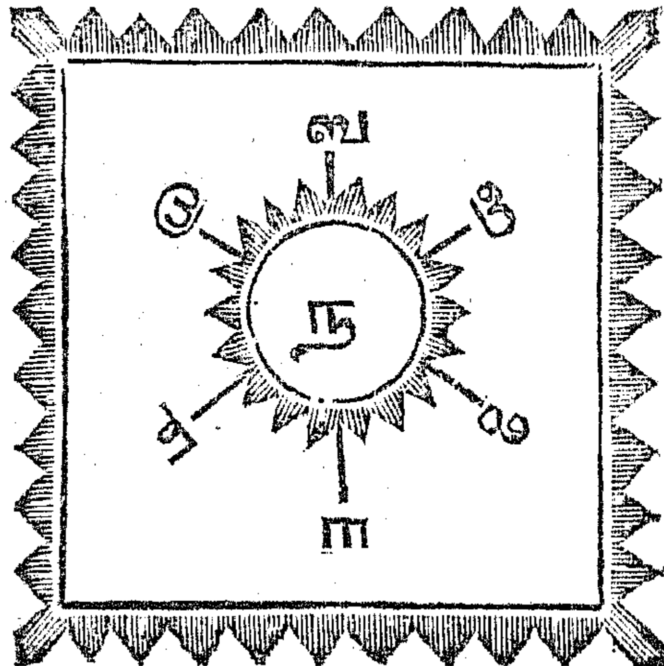
இதற்கு இரண்டு விரற்கடைக்குமேலிருப்பது சுவாதிஷ்டானமாம்.

அது நாற்சதுரமும், அச்சதுரத்தினடுவே ஆறிதழ்களையுடைய ஒருபுட்ப வட்டமும், அதன் மத்தியிலே லிங்கபீடமும் வீணைத்தண்டி னடியுமா யிலங்கி அதினடுமத்தியிலே நகார எழுத்து நிற்கும்.

அந்த நகாரத்தினடுவில் பிரம்மாவும், சரஸ்வதியும் வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின் கூறுரும்-பொன்னிறமாம் அந்தப்புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் சுவாதிஷ்டான சக்கரத்திற் காண்க.

இது சுவாதிஷ்டானம்.

நாற்சதுரம்
ஆறிதழ்கமலம்

செம்பொன்னிறம்

பிரம்மா

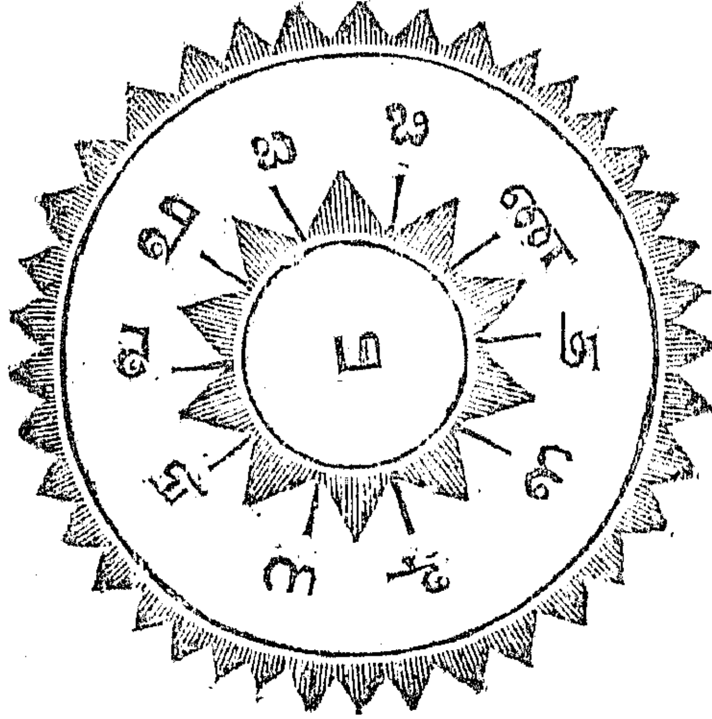
சரஸ்வதி

நகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவது போலிருக்கும்.

இதற்கு அ-விரல் பிரமாணத்துக்குமேல் இருப்பது மணி பூரகமாம், இது கோழி முட்டைபோல கூஅ-நரம்பு நாடிகளுஞ்சூழ நாடிக்கெல்லாம் வேருள்ளது, இதை உள்ளறிவுள்ளோர் உந்திக்கமலமென்று சொல்லுவார்கள், இது தொப்புளுக்கு நேரில் அப்புஸ்தானத்தில் எழாம்பிறைக் கிணங்கியிருக்குமாம். இதினடுவே பத்து இதழையுடைய ஒரு புஷ்பம் வட்டமாயிருக்கும், அந்த புஷ்பத்தினடுவில் மகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த மகாரத்திற்கு நடுவில் மகாவிஷ்ணுவும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பளிங்கு நிறமுள்ளது. அந்தப் பத்திதழிலும் நிற்கின்ற அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் மணிபூரகச் சக்கரத்திற் காண்க.

இது மணிபூரகம்.

மூன்றாம்பிறை

பத்திதழ்கமலம்

மரகதநிறம்

விஷ்ணு

லட்சுமி

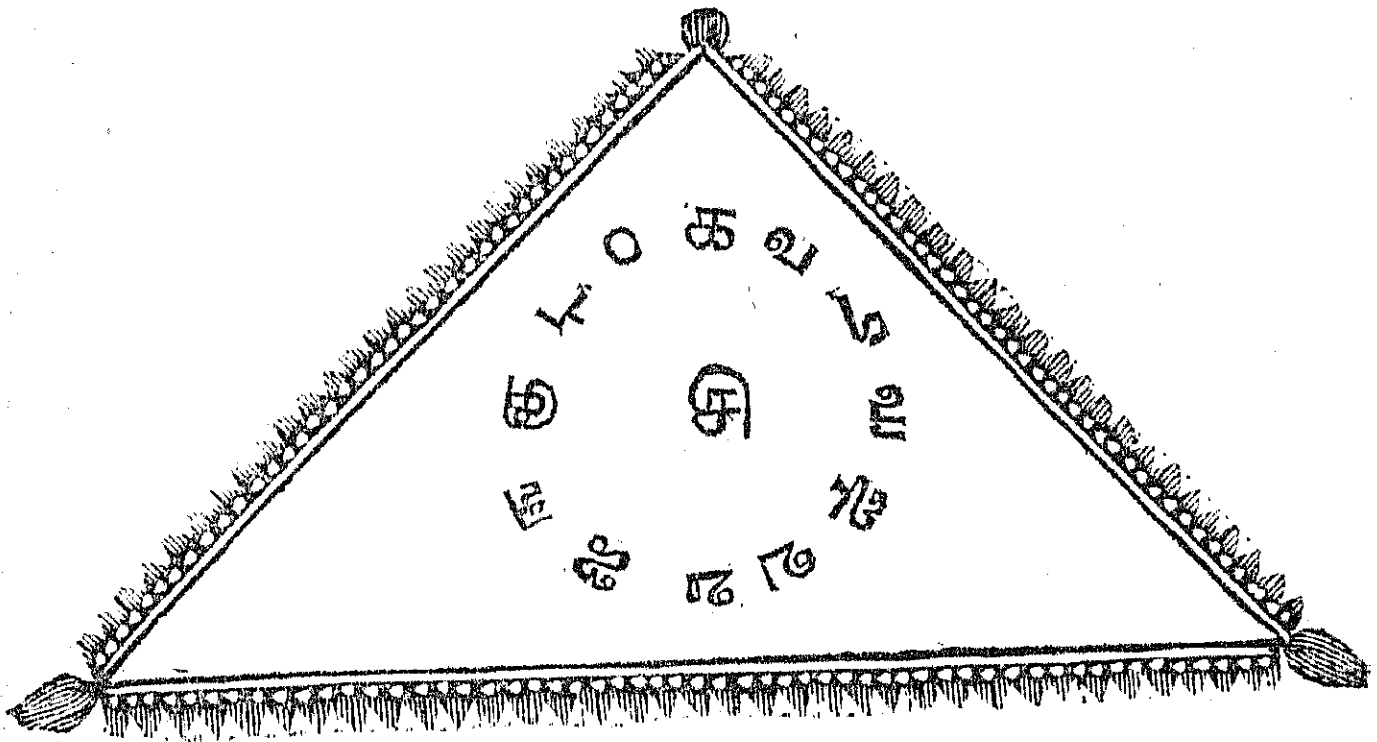
மகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்குமேற் பத்துவிரற் கடைபிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேல் உள்ளது அனுகதமாகும். இது இருதயகமலமாம்

தேயுஸ்தானத்தில் முக்கோணமாயிருக்கும், அந்த முக்கோணத்தினடுவில் பன்னிரண்டிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமாயிருக்கும். அந்தப் புட்பத்தினடுவில் சிகாரவெழுத்து நிற்கும். அந்த சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும் பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள். அக்கினி நிறத்தையுடையது அந்தப் பன்னிரண்டிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் அனாகத சக்கரத்திற் காண்க.

இது அனாகதம்.

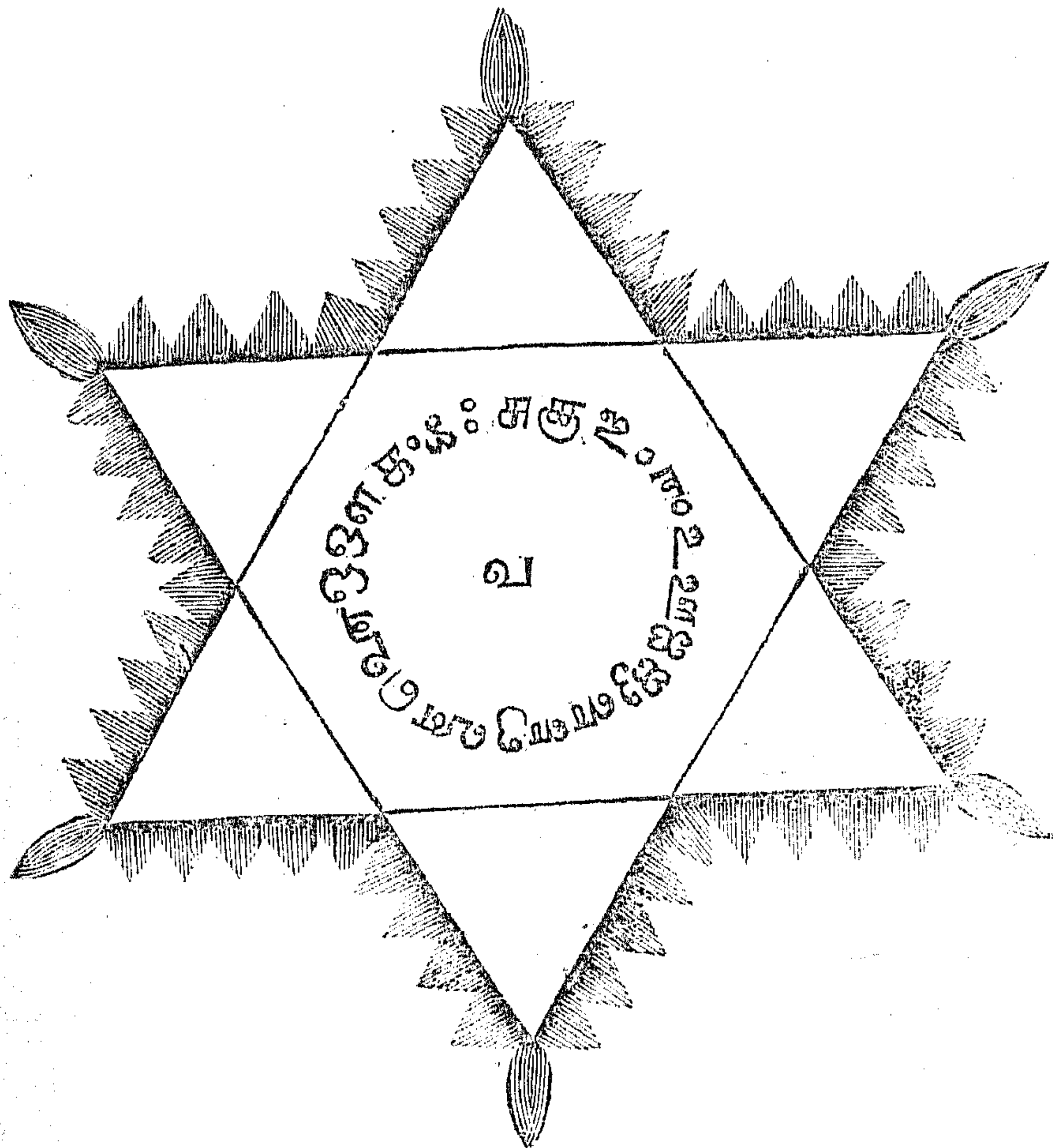
பன்னிரண்டிதழ்கமலம்
முக்கோணம்
ஸ்படிகநிறம்

உருத்திரன்
பார்வதி
சிகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்குப் பத்துவிரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்கு மேலுள்ளது விசுத்தியாம். இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுஸ்தானத்திலுள்ளது. அறுகோணமாயிருக்கும். அந்த அறுகோணத்தினடுவில் பதினாறிதழையுடைய ஒரு புட்ப வட்டமாயிருக்கும், அந்த புட்பத்தினடுவே வகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த வகாரத்தினடுவில் மகேஸ்வரனும் மகேஸ்வரியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். கருநிறத்தையுடையது, அந்தப் பதினாறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் விசுத்தி சக்கரத்திற் காண்க.

இது விசுத்தி.

பதினாறிதழ்கமலம்
அறுகோணம்
மேகநிறம்
மகேஸ்வரன்

மகேஸ்வரி

வகாரம்

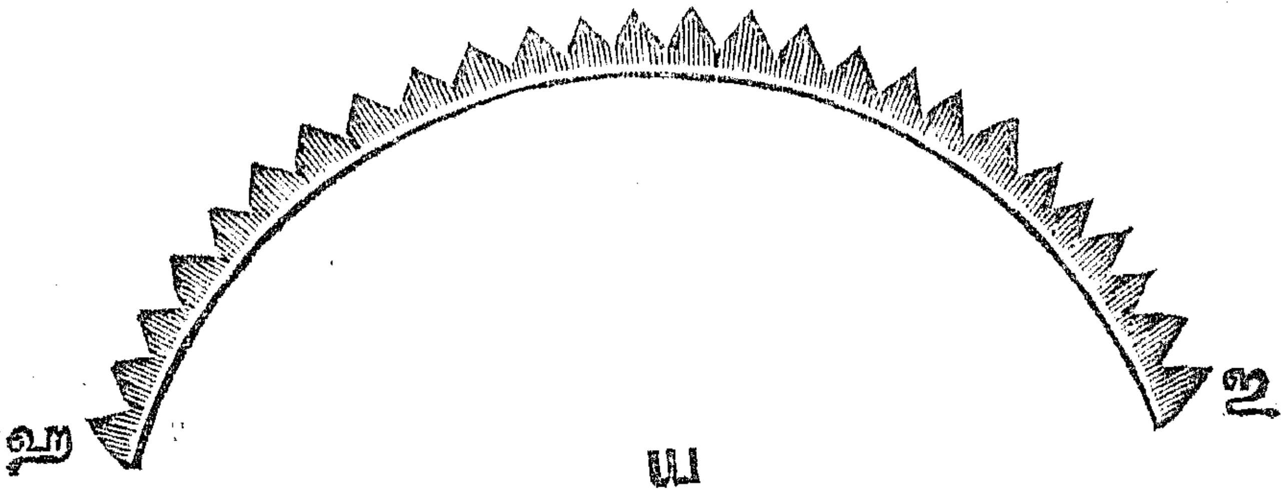
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு (கஉ) விரற்கடை பிரமாணமுள்ள ஸ்தானத்துக்குமேல் ஆக்ஞை லலாட பீடத்திலிருக்கின்றது, வீணாத்தண்டின் முடியுமாய் ஊடுருவி பொன்போன்ற வடிவமுற்று நிற்கும், நெற்றிப் புருவத்தின் வெளியாய் ஆகாசஸ்தானத்தில் மூன்றிதழையுடைய ஒருபுட்பத்தினடுவே யகாரவெழுத்தோடிணங்கிநிற்கும். அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவமும் மனோன்மணியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். மேக நிறத்தையுடையது. இதிலுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் ஆக்ஞை சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அமர்ந்த வேதங்கள்
ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்
ஐம்பதெழுத்தின் அறிவை யறிந்தபின்
ஐம்பதெழுத்தே ஐந்தெழுத்தாமே.

இது ஆக்ஞை.

மூன்றிதழ்க்கமலம்
வட்டம்
படிகநிறம்
சதாசிவம்
மனோன்மணி
யகாரம்
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

ஆராதார விவரம்.

மூலகாரணமாயிருக்கும் இந்தப்படத்தில் சங்கைநேரிடுமே யானல் அகமும்புறமும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் தெரியவரலாம்.

திருமூலர் திருமந்திரம்.

ஒருவீடுவாசலுக் கிருவிரன்மேலே
கருவீடுவாசலுக் கிருவிரல்கீழே
உருவிடச்சோதியும் உணர்வதுமாங்கே
திருவுடையாளிது சேர்ந்தறிவாளே.

மூலாதாரம்.

௧. குதத்திற்கும் லிங்கத்திற்கும் நடு.

சுவாதிஷ்டானம்.

௨. லிங்கத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு.

மணிபூரகம்.

௩. நாபிக்கமலம்.

அநாகதம்.

௪. இருதயகமலம்.

விசுத்தி.

௫. கண்டத்தானம்.

ஆக்ஞை.

௬. லலாடத்தானம்.

சந்திரமண்டலம்.

௭. மூலாதாரந்தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு சிரசு நடுவே கோடி சூரியர் உதயமானாற்போல ப் பிரகாசிக்கும், இந்த அமிர்தகலை அக்கினிமண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

௮. இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும், இதில் வாழைப்பூப்போல் கீழ் நோக்கி யிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்.

சு. பிரிதிவும் அப்புங்கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும். இதுவே ஆருதார விவரமாம்.

இனி மண்டலங்களாவன.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம், ஆ-ங.

இதில் அக்கினிமண்டலமானது மூலாதாரத்திற்கு இரு விரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் உந்திக்கு நாலு விரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் கோடி சந்திர சூரியர்களுதயமானது போல சிரத்தினடுவில் நிலையாய் நிற்கும். இதை அமுர்தகலை யென்று சொல்லுவதுமுண்டு. அமுர்தம் மேல்நோக்கி அக்கினிகீழ்நோக்கி சரியாய் நிற்கும், இதற்கு நடுவில் பராசத்தி எழுந்தருளியிருப்பாள். இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலைநிலத்தில் மேதகுபெண்ணே
மூலநிலத்தில் முளைத்தெழுஞ்சோதியே
ஏலவெழுப்பி யிசைந்துசந்திக்க
பாலருமாவார் பார்நந்திஆணையே.

இனி நாடி ௧௦-க்கும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, ஆக நாடி-௧௦.

இவைகளில் இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனை இம்மூன்றும் மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆறாதாரம் ஆறிலும், மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டிநின்று இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் சுழுமுனையிலே இணங்கி கத்தரிக்கோல்பாகமாறி வீணைத் தண்டுக்கு வில்லு நாணிட்டாற்போல கபாலத்தைமுட்டி குதிரைமுகமுற்று நாசியளவும் பற்றிநிற்கும்.

சிகுவை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரத்தைத் தொடங்கி உண்ணாக்கிலேநின்று சோறும் தண்ணீரும் இவைகளை விழுங்கச்செய்யும்.

புருடன் என்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி வலது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும்.

காந்தாரி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது கண்ணளவாய் வந்துநிற்கும்.

அத்தி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி வலது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

அலம்புடை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

சங்கினி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி குறியின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

குருவென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி அபானத்தின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

இந்த நாடிகளானது தேகத்தைப் போஷிக்குமாறு அன்னபானாதிகள் செல்லும் மார்க்கமாகவும், இரத்தம் நீர் இவையோட்டங்களுக்குத் தாரையாகவும், தேகத்தை வளைக்கவும், நிமிர்க்கவும், குருகவும், பெருகவும், கத்திரிக்கோல்போல் ஒன்றுக்கொன்று மாறலாகவும் கப்பிக்கயற்றைப்போல இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றது.

இனி வாயுக்களாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் ஆக வாயு-௧0.

இதனுடன் வயிரவன், முக்கியன், அந்தரியாமி, பிரவஞ்சனன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள்-௧௪.

பிராண வாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாடமத்தியிலே தோன்றி சந்திர நாடியிலே விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் என்று உதித்து நாபிசக்கரத்திலே ரீம் என்று முட்டி இடைகலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச்சுற்றி நாசியின் வழியாய்ப் புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்துபோய் எட்டு விரற்கடை பிரமாணமீந்து தானின்ற ஸ்தானத்திலேயே தாக்குகின்றது.

இப்படி தாக்குவது உத்தமதேகிக்கு நாழிகை ஒன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன்துருத்திக்குட் காற் றேறுவதுபோல் ஏறும்.

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராப்பகலாகிய அறு பது நாழிகையுள்ள நாள் ஒன்றுக்கு (உகசூசுா) சுவாசமாச் சுது. இவ்விதமாயிணங்கி அவற்றுள் (எசூஉா) சுவாசம் வெளிப்படும். மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிக.

அபானவாயுவானது-குதத்தையும் குய்யத்தையும்பற்றி மல மூத்திராதிகளைக் கழித்துவிடும்.

வியானன்-தோளிலே நின்று பரிசங்களை யறிவித்துக் கலைகளை நிறைவிக்கும்.

உதானன்-உதராக்கினியை யெழுப்பி உண்ட அன்ன சாரத்தை நாடிகளிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்க்கும்.

சமானன்-இவையாவையும் சமப்படுத்தி பேதமில்லாமல் நிரவலாகி வைக்கும்.

கூர்மன்-நகைப்பும், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும், புள கமும், மயிர்க்கூச்சலும், கொட்டாவியு முண்டாக்கும்.

நாகன்-மூக்கலும், சோம்பலும், திமிரலும், விக்கலும், வீங்கலு முண்டாக்கும்.

கிரிகரன்-புருவமெற்றுவித்தும், தும்முவித்தும், அழுவி த்தும் திரியும்.

தேவதத்தன்-விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து ஓட உலாவ யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்படும்.

தனஞ்சயன்-பிராணன் சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்ட போதிலும் தான் பிரியாது நின்று உடம்பை வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுவித்தும் கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துப் போம்.

வயிரவன்-காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலே நின்று உடம்பில் அவஸ்தையுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

முக்கியன்-கையெலும்பு உ-ம், கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலேநின்று சரீரத்தின் யாக்கைகளைச் சிறக்கநிறுத்தும்.

அந்தரியாமி-புருஷனுக்கு வாகனமாய் நின்று பிராண வாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்சனேனெனில் - பிரணவத்துக் கிருப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனும் அந்தரியாமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணியாகவும் அச்சாணியாகவும் இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன.

ரசம், உதிரம், மாம்ஸம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை, சுக்கிலம் ஆக எ.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம் ஆக அ.

இவைகளில் காமமாவது-ஆசை. குரோதமாவது-கோபம். லோபமாவது-உள்ளதை யொளித்தல், பொச்சரிப்புக் கொள்கை. மோகமாவது-தானல்லாததார் மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை. மதமாவது-கர்வமுற்றுத் தானதர்ம பரோபகாராதிகளை விலக்குதல். மாச்சரியமாவது-ஒன்றைக் கண்டுமகிழ்தல், இடும்பையாவது-தானே சர்வாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல். அகங்காரமாவது-தன் குற்றங்களை யறியாது பிறர்சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவனை.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் ஆ ரு.

இவைகளில் தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும் பலனும் அடங்கியது பிராணமயகோசம்.

பலத்தினாலேவந்து தோற்றப்பட்டது மனோமயகோசம்.

அம்மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டது விஞ்ஞானமாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஆனந்தமயமானது - வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம் வந்து தோற்றும் அது ஆனந்தமயகோசம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தூலத்திற்பிராணனுற்றால்
வாலியபிராணகோசம் மன்னுமிம்மனோமயத்தால்
சாலவேபுத்தியுற்றால் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுன்போ லியன்றதுகோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக ௪.

இவைகளில் மனம்-நினைக்கும், புத்தி-நிச்சயிக்கும், அகங்காரங்கொண்டெழுப்பும், சித்தம் - மூன்றுக்கும் காரணமாயிருக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்

சித்தியார்.

விருத்தம்.

மனதுக்குவிவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிற்கச்செய்தலும்
வெய்யவெங்கொடுமையும் விதப்பமேவலும்
பொய்யதுவுணர்த்தலும் பொருத்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டிதலு மறிவுமாண்மையும்.

புத்திக்கு.

அருளுறவிருத்தலும் அபயங்காத்தலும்
மருளுபுண்ணிய பாவமாட்சியும்
தெருளுவிகாரமுந் திடப்படுத்தலும்
பொருடருமூவகைப் புத்தியாகுமே.

அகங்காரத்துக்கு.

பாகமூர்க்கமும் பண்பிலாண்மையும்
மோகமுஞ்செயவெண் முடிவிலாமையும்
சோகமுங்கீழ்மையும் துரோகசொப்பனம்
மாய்கையுஞ்செய்யுமாங் காரமாதலால்.

சித்தத்துக்கு.

அருந்தவமுயற்சியு மடிகள்பேணலும்
விருந்தெதிர்கொள்கையும் மேன்மைவாழ்தலும்
வருந்தினர்யாவரு மேத்தவாழ்தலும்
திருந்தியவிச்செயல் சித்தமாகுமே.

அவஸ்தைகளாவன.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக ரு.

இவ்வைந்தினுள் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில் நின்று ராஜ ஓலக்கம்போல சதுரங்க பலத்துடனே யிருந்து சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் இவ்வைந்துடனும், வசன, கமன, தான, விசற்க, ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துடனும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இந்த நாலும்சேர்ந்து கருவிகளு

டன் சந்நிதியில் சேவிக்கத் தான் பராசத்தியருளாலேவியக்த ராய் சுகதுக்கங்களை அறிந்து நின்றபோது சாக்கிரமாயின.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தவோரைந்தும்
உண்டனநான்கும் ஓங்கியதுணர்ந்தபின்
பண்டையினாதி பரந்ததுசாக்கிரம்
அண்டமுந்தாரு யமர்ந்ததுகாணே.

சொப்பனமாவது கருவி கரணாதி கச-ல் கருவி பத்தும் கண்டத்தில் நிற்கும்.

மற்றக் கரணாதி ச-ம் சுழுத்தியோடு சீவாத்துமாவைக் கூடி சுவாசவிருதயத்திலே நின்றபோது கண்டவை கேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப் புலப்படாதபோது சுழுத்தியாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

ஆனமனமும் அறிகின்றபுத்தியும்
ஊனையிழந்துநின் றுள்ளேஉயிர்ப்பெய்தி
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஊனையிழந்த சுழுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியைவிட்டுக் கரணமொன்றுடனே சீவாத்துமா நாபிஸ்தானத்தில் நின்றபோது உசுவாசம் நிசுவாசம் பிறக்கும். ஆகையால் இதற்குத் துரியமென்றுபெயர்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

தானத்தெழுந்து திரியுந்துரியதானம்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிறக்கிட்டு
கானத்தெழுந்து கருததின் தலையிலே
ஊனைத்தவிர்ந்து ஒளித்திருந்தானே.

துரியாதீதமாவன.

கருவிகரணாதி பதினாலும் பற்றற்று சீவாத்துமா தானே மூலாதாரத்திற் சென்றொங்கி மலம், மத்தம், மாய்கை, பரிசங்களை யறியாமல் நின்றபோது துரியாதீதமென்று பேராம்.

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினான்கும் நஞ்சுண்டற்றது
பரியபுரவியும் பாரிப்பரந்திடம்
துரியமிருந்திடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

கேவலாவஸ்தையாவன.

அதீதத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒருவனை முன்னொரு காலத்தில் நாமறிந்திருக்க அவன் சிறிது நாளைக்குப்பிறகு நமது முன் வந்து என்னை யறிவீரோவென்ன, நானறியே

னென்று நின்றவிடம் அதீதம். அதைக்குறித்து நிதானித்துணருமிடம் துரியம். ஆமோ அல்லவோவென்று சந்தேகிக்குமிடம் சுழுத்தி. மனத்தோற்றமுற்றது சொப்பனம். நீஇன்னானென்று நிச்சயித்துரைப்பது சாக்கிரமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

அறிவானந்தசித்தியார்.

முன்னே அறிந்தும் அறியாதிருந்தது முதல்தீதம்
பின்னே நினைவின்றி மூச்சிட்டறிந்த பிறைதுரியம்
மன்னே மயங்கி யையுற்றசுழுத்தி மனநினைவால்
தன்னேர் கனவது தானறிந்தொத்தது சாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்துள் சாக்கிரமானது, கருவிகரணங்கள் பிரியாமல் ஒத்து நிற்பதாம்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான் நிச்சயம்போல் கண்டது கேட்டது சொல்லறியாததுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது, நினைவு மாத்திரம் பொய்யாய் பிறருக்குச் சொல்லவொண்ணாதிருக்கை, இது உசுவாசநிசுவாசமாக இருத்தலாம்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது, சகல கருவிகரணாதிகளுக்கும் அடங்கி பருமிருக்கையும் நித்திரைவருகையும், அவசமாய்விழுகையும் புருவமத்தியிலே நடுச்சக்கரத்திலேயுள்ளது.

மேலாலவஸ்தையாவன.

புருவமத்தியில் நடுச்சக்கரத்தில் இரண்டங்குலப் பிரமாணத்திலே யுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது துரியம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது துரியாதீதமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

காலங்கிநீரிற் கலந்துடனாகாசம்
மாலங்கியீசன் பரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலனார்இல்லை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்தைகளாவன.

சகலாவஸ்தை, கேவலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தை ஆ-ங.

சகலாவஸ்தையானது, சாக்கிரத்தில் கருவிகரணாதிகளுடன்கூடி அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைவாயிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோ வெனில், மூலாதாரத்தைப்பற்றி ஆணவம் மேலிட்டு ஒன்றுந் தெரியாமல் கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ, சகலாவஸ்தையில் கருவிகரணாதிகளுடன் கூடிநின்று அலைச்சல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தையில் ஆணவக்கிடையில் அறியாமை பிறவாமலும் ஆசாரியானுக்கிரகத்தினாலே இவையிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத்தோடே கூடிநிற்கை.

குணங்களாவன.

ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்வீகம் ஆ-௩.

ராஜஸமானது-அத்தி, களிப்புற்றிருத்தல், அகங்காரம், போகம், அத்தமேசதம், இடும்பை, கீர்த்தி, கொடை, தருதலாம்.

தாமஸமானது-நித்திரை, களவு, கள்ளுண்ணல், சோம்பு, வெட்டி, சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில்-கொல்லாமை, பொய்யாமை, அருவருக்கை, பொறையுடைமை, விரதமுடைமை, அடக்கமுடைமை, யாவரையும் இகழாதொழித்தலாம்.

இவைகளில்

ஒவ்வொன்றுக்கு மும்மூன்று குணங்கள் காண்க.

தாமஸராஜஸம், தாமஸதாமஸம், தாமஸஸாத்வீகம், தாமஸகுணவிரிவே, ஸாத்வீகதாமஸம், ஸாத்வீகராஜஸம்,

ஸாத்வீகஸாத்வீகமாம், ஸாத்விககுணவிரிவே, ராஜஸதாமஸம், ராஜஸஸாத்வீகம். ராஜஸராஜஸம், ராஜஸகுணவிரிவே

மலங்களாவன.

ஆணவம், மாயை, காமியம் ஆ-ங. இவைகளில்

ஆணவமானது, ஆத்துமாவின் அறிவைமறந்து யான் எனதென்றும், அறியாமை, யெவையும் பிறப்பித்து, தன்னுடைமையும் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளும், பிரியமாய் இதில் நாம் மயங்குகிறோமென்று இவனுக்குத் தெரியாமல் சிதைப்பித்து ஆசையுண்டாக்கிக்கொண்டு தன்னதென்றிருக்கை.

மாயையானது-வேறொருவருடையசொத்தைத் தன்னதென்று இடையூறு விளைவிப்பதும், உபத்திரவிக்க யத்தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது-முந்திய இரண்டுவிதத்திற்கு ஒத்திருப்பதும், இதாகிதத்திஞல் புண்ணியபாவங்களை யுண்டாக்குவதுமாம்.

இதன்றி மகாமாயையென்றும் திரோதானமென்றும் இரண்டுவித மலமுண்டாம்.

மகாமாயையானது-தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்து ஒன்றோடொவ்வாமல் புசிப்புகளும் வெவ்வேறாய் அறுதியாய் ஆத்துமாவுக்கு என்போகங் தவிர்ந்தாலும் இந்தத்தன்மை இரண்டு காலத்திலும் ஒக்கும்.

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக் கிடத்த இடங்கொடுத்து பின்பு ஜனங்களுக்கும் பத்தியாயிருக்கும்.

திரோதனமானது சிவசத்தியினது பதவியைத் திரோபாதவித்து நின்று, ஆத்மாக்களுக்குப் புண்ணியபாவங்களையு மட்டும் புசிப்பித்து சிவசத்தியுடனே கூட்டும்.

ஈஷணை மூன்றாவன.

அர்த்தஈஷணை; புத்திரேஷணை, லோகேஷணை ஆ-௩.

இவை தன்னை யடைந்தானென்பதாம்.

வியாதியாவன.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் ஆ-௩.

இவைகளில்-வாதமானது, வாயுவினுற்பத்தியாகிப் பிராணவாயு பிரசண்டமாய் அக்கினியும், அப்புங் கலங்கில் வாதமாம்.

அக்கினிதிசையில்-வாயுகளும், ஆதாரத்தைப்பற்றி மிகவும் அசரித்து இதயகமலத்தை யூன்றில் பித்தமாம்.

அப்பு, வாயு, தேயு, இம்மூன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமமாம்.

சரீரங்களாவன.

ஸ்தூலம், சூக்குமம், காரணம் ஆ-௩.

இவைகளில்-ஸ்தூலதேகமானது, ஆதி பிருதிவியினால் சமைந்த உடல். சூக்குமதேகமானது ஞானேந்திரியம்-௫,கன்மேந்திரியம்-௫, அந்தக்கரணம்-௪, பிராணவாயு-௧. ஆ க௫-ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்று நிற்பது காரணதேகமாம். ஆ தத்துவம்-கூசுா-ம்-சரி.

ஆத்மாவுக்கு ஆதாரம்.

இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆதாரமான கருவிகள் எவையெனில்; வலதுசாரம், இடதுசாரம், நாபி, கண், மூக்கு, செவி, உச்சி இந்த ஏழிடங்களிலும் ஆத்மாவானது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில் மாரிமாரி வியாபித்திருப்பதற்குத் தூலமாகிய உடம்பையே மார்க்கமாகக்கொண்டு உலாவி வருகின்றது.

தேவதைகள்.

வலது சரத்திற்கு தேவதை	சூரியன்
இடது சரத்திற்கு தேவதை	சந்திரன்
உடம்பிற்கு தேவதை	மகேசுவரன்
நாபிக்கு தேவதை	விஷ்ணு
கண்களுக்கு தேவதை	ருத்திரன்
மூக்கிற்கு தேவதை	பிரமன்
காதுகளுக்கு தேவதை	சதாசிவன்
உச்சிக்கு தேவதை	பரமசிவன்

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதனிடை கோயிலில்வாழ்பவர்
செப்பிலதனிடை கோயில்சிதைந்தபின்
ஒக்கவவரும் ஓடெடுத்தாரே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

தேவாரம் திருக்கண்டீச்சுரர்.

தானெழுமங்கிநீண்டா சழக்குடைபதிக்குநாதன்
வாணிபர்தொண்ணூற்றாறு வருமிகமயக்கஞ்செய்ய
பேணியபதிக்குணின்று பிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேணுயர்மாடமோங்குந் திருக்கண்டீச்சுரத்துளானே.

அவையடக்கம்.

தத்துவந்தொண்ணூற்றாறுந் தாழ்விலாவாயுபத்தும்
மெத்தெனநாடிபத்தும் மெய்யுள்ளேஆறாதாரஞ்
சுத்தமாங்காரணநான்குந் தோற்றமண்டலங்கள்மூன்றும்
இத்தனையறியவல்லா ரிறையவராகுந்தானே.

திருநந்திதேவர்

ஆதிதிருவள்ளுவநாயனாராகிய திருமூலதேவருக்கு

உபதேசித்தருளிய

சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த

நாதாந்தமுடிவான

அமுர்தபஞ்சாட்சர துருவநிலையென்னும்

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணியும்

தத்துவதீபிகையும்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஞானக்கட்டளை.

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவத்தினால் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன்சேவை கிடைத்து, மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து வேதாந்த தெரிசனவிளக்கமே சூரியப்பிரகாசவிளக்கமாயிருக்கும். மற்ற நூற்களியாவும் மின்மினி விளக்கமாயிருக்கும். ஆகையால் வேதாந்த தெரிசனமே யுண்மையெனவறிக.

இனி வேதாந்ததெரிசனஞ் செய்வதெப்படி யென்றால்? நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும், நான்குவாக்கியமாயும், ஆறு சாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேக சாகோபசாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும் இவை யிரண்டு வகையாயிருக்கும்.

அவையாதெனில்: அற்பசுருதி வாக்கிய மென்றும், பிரபலசுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்பசுருதிவாக்கியம் கன்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபல சுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபல சுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கியவிபரம் யாதெனில்,— நான்கு வர்னமும், மூன்றுபதமும், மூன்றுபதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்னம் நான்காவன-சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்.

பதம் மூன்ருவன-தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்தம்மூன்ருவன-அது, நீ, ஆனுய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீ என்றது சீவன். ஆனுய் என்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணைவாக்கியம் மூன்ருவன-விட்டலக்கணை சம்சர்க்கவாக்கியம். விடாதலக்கணை-விசிட்டவாக்கியம். விட்டுவிடாதலக்கணை-அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம்-உஅ. இந்த இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரியஉபாதி-எ. பரோட்சமாகிய காரண உபாதி-எ. அவத்தை-கூ. அபிமானி-கூ. முக்கியம், லட்சியம்-உ. சுத்தம் அசுத்தம்-உ.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானுல் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனத்தினுல் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது - முன்சொன்ன வேதாந்தப்பொருளைக் குருநாதன் பக்குவனுக்குச் சொல்லக்கேட்பது

மனனமாவது-அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிதித்தியாசனமாவது-சிந்தித்தபடியே அறிவது. இவைகளே தத்துவதெரிசனமாம்.

இனி முன்சொன்ன வேதாந்ததத்துவம் இருபத்தெட்டாவன.

சகள வடிவமாவன அசித்துருவதத்துவம்-உச. நிட்கள வடிவமான சித்துருதத்துவம்-ச. இதில் தோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம்-ரு. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆ பொறி-௰. இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் ஆகிய-௧0. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணம்-ச. ஆ அசித்துருவதத்துவம்-உச. புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம் ஆ சித்துருவ தத்துவம்-ச. ஆ தத்துவம் இருபத்தெட்டு.

இந்த இருபத்தெட்டு தத்துவமே சகம், ஜீவம், பரம் என மூன்றுபொருளாய் விளங்கும். அதெப்படியெனில், உச-தத்துவமும் சகமாக விளங்கும். புருடன், காலபரம், வியோமம் மூன்றும் சீவனாகவிளங்கும். பரம் ஒன்றுமே சிவமாகவிளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம், ஞானம், சீவன், அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம், சகல புவனமாகவும் விளங்கும். இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

க. இனிதொம்பத சிரவணம்.

முன் தற்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முதற்சொன்ன தெதனாலெனில்:—நீ யென்ற பதார்த்தமாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமாயிருந்தும் அதை யறி

யாமல் சடத்தைத் தானென்றறிந்திருப்பதால், இச்சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணப்படுத்திப் போதிப்பதற்காக அது நீ ஆனாய் என்றவாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசி யென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசியென்றும், அன்வயப்படுத்தி யுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரியஉபாதியென்றும், சீவவுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழுவிதமாய் விளங்கும். அஃதெப்படியெனில்:—

முன்சொன்ன சித்துருவ தத்துவம் ௪-ம் நிற்க, அசித்துருவ தத்துவம் உ௪-ல் பொறிகள் கO-ம், தேகம் ஒன்றும் ஆகப் பதினொன்றுஞ்சேர்ந்து ஒன்று. விஷயங்கள் கO-ம் சேர்த்துஒன்று, அந்தக்கரணம்-௪. இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணாதி-க. ஆக காரிய உபாதி-எ.

இந்தக் காரியவுபாதி ஏழுமாகிய தேகம்நீயல்ல. எப்படி நானல்லவெனில்:—என்தனம், என்தானியம், என்புபுடைவை, என்னுடைமையாதி என்பதுபோல; என்தேகம், என் இந்திரியம், என்பிராணன், என்மனம், என்புத்தி, என்அகங்காரம், என்சித்தம், என்று உன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக்கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும் நீயல்ல; ஆயின் நான் யார்? என இந்த ஏழுபாதியாகிய மூன்றுதேகத்தையும் இது இது எனப் பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ்வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கியிருந்தபோது லட்சியமென்றும், அதை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்லவென்றதற்கு வேதப்பிரமாணம் உண்டோவென்றால் உண்டு, அஃதாவது.

சம்சர்க்கவாக்கியமென்றும், விட்டலக்கணை யென்றும் இரண்டுவிதமாம். இதற்கு அருத்தம்யாது? மச்சுவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும், கங்கை சத்திக்கிறதென்றும் சொன்னால், மச்சுவீடுகூப்பிடுமா, கூப்பிடாது; அதற்குள் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிடுகிறானென்றும்; கங்கை சத்திக்குமா, சத்தியாது; அதன் கரைமேலுள்ள இடைச்சேரியிலிருக்கும் மனிதர்களே சத்திக்கிறார்களென்றும் அருத்தங்கொள்வதுபோல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா, செய்யாது; தேகத்திற்குள் ஆத்மாவாகிய நீ யிருந்து சகல செய்கையுஞ் செய்விக்கிறாயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித்தன்மையும், உனக்கு உடம்பு அன்னியமென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தா சுத்தமும் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினுடைய விட்டலக்கணையும் நாமனுக்கிரகித்தபடி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லெனா? சுவாமீ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிரவணத்தினால் அடியேனுக்குக் கேள்வி நன்றாகத் திடமாயிற்றெனா. இதுவே தொம்பதசிரவணமென்றறிக.

உ. இனித் தொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்:—

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூல தேகம், சூக்குமதேகம், காரணதேகம் என மூன்று தேகமா யிருக்கும். அதெப்படி,—

ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடமே தூலதேகம். இதில் தேகம் இந்திரியம்-க, விடையம்-க, ஆ இரண்டுபாதியும்நிற்க; மனாதி ச-ம் பிராணாதி வாயுக்கள் க-ம். ஆ ஐந்து வுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடம் சூக்குமதேகம். இதில் மனாதி ச-உபாதியும் நிற்க; பிராணாதிவாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன்கூடி முன்சொன்ன உபாதி யாவுந்திரண்டு ஒன்று யொடுங்கி மூலப்பிரகிருதி யாய் நின்றவிடம் காரணதேகம். ஆகிய இந்த மூன்று தேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தையாம். அஃதெப்படி —

ஏழுபாதியோடுங் கூடிநின்ற தூலதேகமே தாக்கிரம். இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் விசுவனென்றறி.

இனி ஐந்துபாதியுடன் கூடிநின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம். இந்தச் சொப்பனத்தை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் தைசதனென்றறி.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் பிராஞ்ஞனென் றறி.

இந்த மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்தமாகையால், மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் நீ யல்ல; எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்றதென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், இது நீ யல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன் கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும், இந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும், உன்னு லறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல, இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தியென்றும், இந்தச்சுழுத்தி ஏதுந்தெரியவில்லையென்றழிந்துபோனதும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல; இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தையாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில், பின்னை நான்றான் யாரென.

இந்த மூன்றவத்தையின் விரி வொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சியாயிருக்கின்ற சைதன்யமான அறிவே ஆத்ம சொரூபமென்கின்ற நீ.

இந்த ஆத்மசொரூபம் உபாதி, தேகம், அவத்தை முதலிய துரிசெல்லாம்விட்டு மேலாக விளங்கிக் கொண்டிருப்ப

தால், முன்கொண்டிருந்த அபிமான நாமங்களைவிட்டுத், துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்த தொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத் துரியசொரூபமே நீயென்னும் ஆத்மசொரூபம். இதை நீ யுன்மனத்திற்றரித்து அநுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத் தரிப்பதே தொம்பதமனனம்.

---

௬. இனித் தொம்பத நிதித்தியாசனம்யாது.

சுவாநுபூதியிற் காட்சிப்படுந்துவதே!

சுவாநுபூதியென்ப தென்ன?

உன் அநுபவத்திலே நீ கண்டிருந்த தெளிவை நீசொல்வதே சுவாநுபூதி.

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவரூபம், உபாதித்தன்மை, அவத்தைநிலைகள், அபிமானநாமங்கள் முதலியயாவும் கண்டு கழன்று துரிசற்று மேலான துரியசொரூப தரிசனமும் உனக்கு நாம் அநுக்கிரகித்தபடி சிரவணத்திற் புலப்படக்கேட்டுத் திடப்படத்தரித்திருப்பதைச் சொல்லென?

சீடன் அநுபவங்கூறல்.

சுவாமீ! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் பசுமரத்தில் ஆணி யறைந்தாற்போல தொம்பதலட்சண மனைத்தும் நன்குயறிந்தேன்! அது எப்படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத் தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விடையாதி போகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானி விசுவனென்றும், இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும்; இனி ஐந்து உபாதியுடன் கூடிச் சூக்குமதேகத்திலிருந்து விஷயபோகங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன் பாவிப்பது சொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி தைசதனென்றும், இந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியிலழிந்ததென்றும்; இனி ஒரு உபாதியான பிராணவாயு ஒன்றுடன் கூடின காரணதேகத்திலிருந்து புருஷன் கருவி கரணங்களேதுமில்லாமல், எல்லா மொடுங்கிப்போய், ஏதுந்தெரியாமல் இருளாயிருந்ததைச் சுழுத்தியென்றும், இதற் கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக் கெடுத்து அறிவாய்நின்ற தொம்பத சுத்தார்த்தமான துரியத்தை என் வடிவெனவும் கண்டேன்.

இப்படிக்கண்ட சொரூபம் எப்படி யிருந்ததெனில்; அறிவேவடிவாகியும்; ஞானப்பிரகாசமாகியும், தனக்கு முதல், நடு, இறுதி, பக்கமென்பதில்லாமல்; சர்வபுவனசராசரமும் தன்னிடத்திற்றோன்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய்; அதற்குச் சாட்சியுமாய்விளங்கிய அறிவாகிய என்வடிவைக் கரதலா மலகம்போலக்கண்டேன்.

தேவரீர் கருணைகடாக்ஷத்தினாலே சீவன் முத்தனானேன். முப்பொறிப் பகைகளான மனம், வாக்குக், காயத்தினால் வரப்

பட்டகாமாதி எண்வகை விவகாரங்களும் அறுத்தேன், நிர்விகாரியுமானேன், ஈடேறினேன் என்ற சீடனை நோக்கி,

வாராய்சீடனே? உனக்கு ஆத்மபோதம் நன்றாக விளங்கப்பெற்றாய், ஆகையால் தேகாந்தமளவும் இந் நிலையைப்பிரியாதே என்றனர்.

சுவாமீ! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம் பெற்றுச் சீவன்முத்தனானதுபோல, இதற்கு மேலான பரபோதமும்பெற்றுப் பரமுத்தனாகும்படி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்கவேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

அ. இனித் தற்பதசிரவணம்.

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப் பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டானதுபோலத் தற்பதப்பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டாய் விளங்கும்; அஃதென்னவெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவப்படி புருடன், காலபரம், வியோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகை அறிவுருவான சீவதுரியம் பரனுக் குடலாக ஏழு உபாதியாய் விளங்கும்.

அதன்விவரம்.

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என ஏழாம்.

இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்மதுரியத்துக்கு எப்படி யனுபவமாமெனில்? சர்வேந்திரியங்களினுடைய

செயலையுந் தானறிந்துகொண்டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனென்றும், சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான் அழிவற்று நித்தியனு யிருப்பதால் சர்வகாரணனென்றும், சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளீடாயிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியாயிருப்பதால் சர்வேசுரனென்றும், சர்வேந்திரிய சர்வபிரபஞ்சங்களையும் தான் தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருட்டியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான் பரிபாலனம்பண்ணுவதால் சர்வதிதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளும் தனக்குள்ளே யொடுங்கலால் சர்வசங்காரனென்று நாமந்தரித்தது.

அப்படியானல் சகல துரிசுகளுமற்றுச் சுத்தமான துரியத்துக்கு இவ்வேழு உபாதிநாமங்கள் வருவானேனெனில்? சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தன்னிடத்திலே தோன்றி, விளங்கி யொடுங்கலாலும், அவைகள் தனக்கன்னியமெனக்கண்டு சாட்சிமாத்திரமா யிருப்பதாலும், ஆத்மதுரியத்துக்கு அவ்வொரு தூடணமுண்டாய் உபாதிநாமங்களைப் பொருந்தி பரனுக்கு உடலாச்சுதெனவறிக.

இப்படியான ஏழு உபாதியும் அது வென்கின்ற பரசொரூபமல்ல. ஆனல் பரசொரூப மெதுவெனில்.

இந்த ஏழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொரூபம்.

அந்தப் பரம் அவ்வுபாதியுடனே சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், அவ் வுபாதியைத் தவிர்ந்து நின்றபோது

லட்சியமென்றும், அவ்வுபாதியை நானென் றபிமானித்த போது அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியைக் கடந்துநின்ற போது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படி யிருந்தாலும், ஜீவபரனுக்கு உபாதி வேறுபட்டதுபோல ஜீவனுக்கும் பரனுக்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே யிருக்கும். இதற்கு வேதப்பிரமாண முண்டோவெனில்? உண்டு.

அஃதாவது, விசிட்டவாக்கியம். விடாதலக்கணை. அதற்குஅர்த்தம் யாதெனில்:—ஒருசிவப்புக் குதிரையும் வெள்ளைப்பசுவும் கண்டாயா? என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக்கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்புப் போகின்றது என, அச் சத்தத்தால் வெள்ளைப்பசு நிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரை போகின்றது என நிறமும் பசுவும் குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, ஜீவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலே யருத்தமாம்.

ஆகையால், காரண வுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டான முக்கியமும், சுத்தாசுத்தமும், பரனும், ஜீவனும், ஒன்றென்பதும், விசிட்டவாக்கியத்தினுடைய விடாத லக்கணைக் கருத்தமும், உனக்கு நாம் அனுக்கிரகத்தபிரகாரம் உன் அநுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிரவணத்திலே நன்றாகத்திடமாயிற்று.

ரு. இனித் தற்பதமன்னம்.

அஃதாவது, முன் காரியவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தை யானதுபோல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையாயிருக்கும்.

அதெப்படி யெனில்? சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னும் ஏழுபாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பரசாக்கிரமென விளங்கும். இந்தப் பரசாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது? இந்த ஏழு உபாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், என்ற மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்த காலபரம் பரசொப்பனமென விளங்கும்; இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென்றறிக.

இனி பரசுழுத்தியாவது? இந்த மூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும்நிற்க, சர்வசங்காரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துநின்ற வியோமம் பரசுழுத்தியென விளங்கும். இந்தப் பரசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்த மூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம். ஆகையால் இது பரசொரூபம் அல்ல.

இனி பரசொரூபம் யாதெனில்? இந்த மூன்றவத்தையையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய சுத்தஅறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படியெனில்? ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம். இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தி லழியுமென்று உன்னலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழியுமென்று உன்னல் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இது அறிவிறந்துநின்றது துரியாதீதமென்றும், உன்னலறியப்படுவதால் இப்பரசுழுத்தியும் பரவுடலேதவிரப் பரரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந்தான் யாதெனில்?

இந்த மூன்றவத்தையுங்கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்கிய லட்சியம் சுத்தமான பரதுரியமே அதுவென்கின்ற பரசொரூபம். இந்தப்பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படத் தரித்து அனுபவித்திரு.

௬. இனித் தற்பதநிவித்தியாசனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங் கண்டுகழன்று துரிசற்று மேலான பரதுரியதரிசனம் உனக்குச்சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணினபடி உன்மனதில் திடப்படத்தரித்ததைச் சொல்லென.

சுவாமீ? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், புடம்வைத்த பொன்னுக்கு மாற்றேறியதுபோல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது.

அதாவது, பரவுபாதியேழும் சம்பந்தித்துவிளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப் பரசாக்கிரத்தை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றுங்கண்டேன். இந்தப் பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லை யென்பதுங் கண்டேன்.

இனி மூன்று உபாதி சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனமென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணிய கர்ப்பனென்பதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லை யென்பதுங் கண்டேன்.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இந்தப் பரசுழுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுத்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங் கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப் பரசுழுத்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக்கண்டேன். கண்டு மேலாய்நின்று சர்வமுந் தன்மயமாய்த் தனக் கன்னியமில்லாமல் எல்லாந் தானாகவிளங்கி போக்குவரவின்றி உள்ளும்புறம்புந் தானாகிநின்ற பரதுரியமான பரரூபத்தை அடியேன் உள்ளங்கை ரத்நம்போலக் கண்டேன். சுவாமிகளினது கிருபையால் பாமுத்தனானேன் என, ஆகையால் உனக்குப் பரபோதம் நன்றாக விளங்கிற்றென்றறி.

சுவாமீ? தொம்பத சுத்தார்த்தமான சீவதுரியத்தையும் தற்பத சுத்தார்த்தமான பா துரியத்தையும், அறிந்தேன். இனி யிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையுந் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்ய, குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

எ. இனி அசிபதசிரவணம்.

அஃதாவது, முன்சொன்ன தற்பதசுத்தமான பரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந்தானாகவும் விளங்கினாலும், அந்தப் பரனுக்கு ஒருவாசனாதோஷம் உண்டு, அது யாதெனில்;

எல்லாந் தானாக விளங்குகின்றாரென்னும் கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான் மூன்றுதேகமாய் அவத்தைக் குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்த வாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத் தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாய் என்ற சிவத்துக்கு மூன்று தேகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் என மூன்றுவிதமாய் விளங்கும்; ஆகையால் இந்தமூன்றும் சிவசொரூபமல்லவெனவறிக.

அ. இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன தொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும், மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோல, அசிபதத்துக்கும், மூன்றவத்தைகள் உண்டாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும், காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப்பிரபஞ்சமும், தானேயாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கியபரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச்சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்து விளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதையென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில், முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமானபரன் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும் ஐவகைப்பொருளால் சமைவதான சகல சகத்தையும் விழுங்கித்

தானே சகரூபமாய்ச் சூரியனும் பிரபையும்போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், பண்ணும் இசையும்போலவும், அன்னியமறநின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம்; இந்தச் சிவசொப்பனத்தைத் தானென்று அபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென வறிக.

இனிச் சிவசுழுத்தி ஆதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானாய் விளங்குகிறோமென்பதையு மறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிறந்து பரமாதீதமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உபசாந்தமே சிவசுழுத்தி; இந்தச்சிவசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவிசாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல; ஆனால் சிவரூபம் யாதெனில்; சர்வபரிபூரணமான பரம் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழியுமென்றும், உன்னால் அறியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி பரன் விசுவக்கிராசம்பண்ணியதே சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியி லழியுமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும் சிவரூபமுமல்ல; இதில் அபிமான நாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தி லழியுமென்றும் நீ அறிவதால் சிவசுழுத்

தியும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லை யென்ப தறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச் சிவரூபந்தான் யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்ற மேலான அறிவென்னும் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப்பிரமாண வாக்கியம் அகண்ட வாக்கியமென்றும் சோயம் தேவதத்த னென்பதுமே.

இதற்கருத்தம்யாது? தேவதத்தனென்னும்நாமமுடைய ஒருவன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில் ஒரு பட்டணத்தில், கிரகஸ்தனாய்த் தனது கிரியை செய்துகொண்டிருந்த விடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில். ஒருபட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ்சேவிக்க, அதிக பிரதாபத்துடன் இராசாவாயிருந்த விடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில் ஒருதேயத்தில், ஒரு பட்டணத்தில் சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணிக்கொண்டு, தண்டு கமண்டலத்துடன், சந்நியாசியாயிருந்தவிடத்திலும்; அங்கங்கேகண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும் போது, முன் கிரகஸ்தனாயிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்பு சந்நியாசியாயிருந்தவனும், ஒருதேவதத்தனேபோல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரிய உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துக் கிஞ்சிக்ஞ

கியும், உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சீவனுகியும், அதற்குமேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும், பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துச் சர்வஞ்ஞனுகி, உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு, பரனுகியும், அத ற்கு மேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்பரனை அவ த்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தைநாமத்தை யபி மானித்துக்கொண்டு சிவமாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுச் சிவ துரியமாகியும், சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்கா நின்ற பிரமம் ஒன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்று கால மும், மூன்று தேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும் விட்டுப்போன விடத்து ஒரு தேவதத்தனே யானதுபோலவே, மூன்று உபா தியும், ஒன்பது அவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், தீர்ந்தவிடத்தில் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னு முத்துரியமுமாய் அந்த முத்துரியமென்னப்படுவது மிறந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக்கண்டு மனதில் திடப்படத் தரித்திரு.

கூ. இனி அசிபதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது, உனக்கு நாம் சொன்னபடி, அசிபதத்தினு டைய அவத்தைநிலைகளும், அபிமான நாமக்குறிகளும், அக ண்ட வாக்கியத்தன்மையும், விட்டுவிடாதலக்கணையும், கண்டு கழன்று மேலான குருபாதமான சிவதுரியமென்னும் சுயம்பிர

காச தரிசனமும், சீவதுரியமென்னும் சீவனும், பரதுரியமென்னும் பரனும், சிவதுரியமென்னும் சிவமும், ஒரு சொரூபமேயென்று அகண்ட வாக்கியத்தினால் தேவதத்தனைப்போலக் கண்டதிடமும், நீ சிரவணத்திற் கேட்டு மனதிற்றரித்ததைச் சொல்லென, சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காக்ஷியும் தானாய் நின்ற பரசொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதையென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென்னும் சகத்தை விழுங்கித் தான் சகசொரூபமாய்நின்ற விசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச் சிவசொப்பனத்தை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகல சராசரமும் தன் வடிவேயெனக்கண்டு விளங்கியபரன், எல்லாம் தன்மயமேயென்பதையும் மறந்து, தன்னையும்மறந்து, தன்னையுமிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தத்தைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவசுழுத்தியைத் தானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவி சாந்தனென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தில் அழிந்ததுங் கண்டேன்.

இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குரு சொரூபத்தையுங் கண்டேன். சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம், என்னும் முத்துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமுமிறந்து, ஏகவடிவான பிரமசொரூபத்தையுங் கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவானுபவப் பேறும்பெற்றுச் சிவரூபமானேன் என.

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குருசொரூபம் எப்படியிருந்ததெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப்பிரகாசமாய் விளங்குகின்றது என.

ஆகையால் இதுவே சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம் என்றும், சகசீவபரம் என்றும், விளங்காநின்ற பொருளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற்பதமும், தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்தமும், உபாதிபேதமும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானிகளும், இதற்கு மேற்பட்ட மூன்று துரியமுமாய் விளங்கியபொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகல வேதாகமபுராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும், அவைகளிற் பேதமாயிருந்த பொருளும், இதுவே; இப்படியேயிரு.

நாமங்களினாற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கியது எப்படியிருந்தது, சொல்லென.

இந்தச் சொரூபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற் சொல்லவும், இடமில்லாம லிருக்கின்றது. ஆகையால், இதுவே மவுனமுத்திரையென்பது.

அதெப்படியெனில்? மனமும் மனதினு லெண்ணப்படுவதும், வாக்கும் வாக்கினுற் சொல்லப்படுவதும், காயமும், காயத்தினுற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவான பிரமமே.

ஆகையால் மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொரூபமாணதே மவுனமுத்திரை; இதுவே மவுனமுத்திரையென்று கண்ட கருத்தையும் விட்டுச் சும்மாயிருந்தபடியே யிருப்பதே மோட்சம்; இதுவே நிச்சயார்த்தம். இதுவே வேதாந்தத்தி னுண்மைதெளிந்த பிரமதரிசனம்.

ஞானக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் துணை.

ஓம்.

பரப்ரம்மணேநமః

தத்துவாமிர்தக்கட்டளை.

அத்வைதசுத்தவேதாந்ததரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல்கூறிடுமரியவாரணக்கடலெழுமவ்
வண்ணமின்றியவாசாமகோசரவமிர்தைக்
கண்ணதாயிடக்கரதலமணியெனக்காட்டும்
வண்ணமுள்ளமாவாக்கியமைந்தற்குப்புகல்வான். (க)

வன்னநாலதாய்வண்பதமூன்றஃதுடைத்தாய்த்
தன்னதாம்வடிவதுமிகத்தானுநுண்ணியதாய்
முன்னமாமறைமுழுதுமோதியுமுடியாச்சீர்
மன்னுமாப்பொருளுடைமைமாவாக்கியப்பெயராய். (உ)

வடிவுநுண்மையுமாப்பொருளுடைமையுமலர்வு
முடிவுமாயிருமையுமறமொழிதருவிரகும்
படியிலாதெழுபழமையுமப்படிபுதுமை
யுடையவாகியவுயர்குறியாறவையுடைத்தாய். (ங)

இறந்தகேள்வியாயிறந்தநற்றரிசனமஃதா
யிறந்தவீரமாயெலையிலானந்தஞானமதாய்ச்
சிறந்தகாலதேசந்திசையிறந்திடத்திகழ்ந்து
நிறைந்தவெட்டியல்புடைத்துநீள்வாக்கியமினங்கேள். (ச)

கலிவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தவிமலந்திகழ்பரத்தை
யுய்த்தகரமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்வமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம். (ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம் அறியுமிடத்துக்குஞ் ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்த வேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவை யென்னில், அற்ப சுருதிவாக்யமென்றும், பிரபல சுருதிவாக்யமென்றுமாம். இவற்றில், அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச்சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்யம் அத்யாத்மத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்கு வாக்கியங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில், "பிரக்ஞானம், பிரமம், அகம்பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மா பிரமம்" என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்யங்களும் சீவ பர ஐக்கியத்தைச்சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்யங்களிலும், தத்வமசிவாக்யம் மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும். அஃதெப்படியென்னில், நான்கு வாக்யத்தினர்த்தமும், இந்தவாக்யத்திலிருக்கையினாலும், அ

வயபதம் இதனிடத்தே யிருக்கையினாலும், அவாங் மனோ கோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டு கையினாலும் இது மகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த மகாவாக்கியந்தான், அவாங் மனோகோசரமா யிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு வர்ணத்தாலும், மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று. ஆறுகுறியும், எட் டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ் சொல்லிற்று. அவை எவை யென்னில், நான்கு வர்ணமாவன:—தத்-துவம்-அ-சி-இவை களாம். மூன்று பதமாவன:—தந்பதம்-துவம்பதம்-அசிபதம்- இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன:—சீவ-பர-ஐக்கியம்- இவைகளாம். ஆறுகுறியாவன:—வடிவு, நுண்மை, மாப்பொரு ளுடைமை, நிறைவு, இரண்டற விளங்கிய முடிவு, என்றும் பழமை, என்றும் புதுமையாம். எட்டியல்பாவன:—கேள்வி யிறந்ததாதல், தரிசன மிறந்ததாதல், வீர மிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்த முடையதாதல், எல்லையிலாத ஞான முடையதாதல், கால மிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசை யிறந்ததாதலாம். இப்படி மகாவாக்கியத்தாற் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எப்படி விளங்குமென்னில், ஆசாரியர் திருவருளி னாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்றுவகையினாலே விளங்கும். இந்த மூன்றுவகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றென்றும் சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்றும், இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஸ்தூலசிரவணாதி.

இவற்றில், ஸ்தூல சிரவணாதி மூன்றாவன, சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இது விதுவென்று வினவிப் பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது சிரவணம். அப்படிக் கேள்விப்படாநின்ற சப்தார்த்தங்களெல்லா மனதிலே தரிக்கத் தெளிந்து விளங்குகிறது மனனம். சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கியிருக்கப்பட்ட யாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவு தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்தியாசனமாம்.

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்ற தெப்படியென்னில், சிரவணமாவது மகாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட அதுவென்னும் தத்பதத்துக்கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதத்துக்கர்த்தம் சீவன்; ஆனாயென்னும் அசிபதத்துக்கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுள்ள பொருளாம். கிரியா பதத்துடனே கூட்டிப் போதிக்கிற முறைமை எப்படியென்னில், அது நீ யாகின்றாயென்றும், நீ யது வாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானேனென்னில், அது வென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்சமென்கிற காரணஉபாதி. நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதி. இந்த அபரோட்ச மென்கின்ற காரிய உபாதி முந்தி வருகையினாலே

துவந்ததசியென்று போதிக்கவேண்டிற்று. அவந்ததசிவாக்கியம் போதிக்கிற முறைமை ஜகசீவபரத்தை விளக்கும். அஃதெப்படி யென்னில், நீ யென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதியேழு. அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதியேழு. இந்த உபாதியேழும் முக்கியம். இந்த உபாதியேழுந் தீர்ந்தது லட்சியம், உபாதியை நானென்றது அசுத்தம். உபாதியை நீங்கினது சுத்தம். இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை ஆறு யென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க் கண்டு விளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது துவம்பதத்திற் காரியஉபாதி யேழும் அவஸ்தை மூன்றும் தற்பதத்திற் காரணவுபாதி யேழும் அவஸ்தை மூன்றும் தரிசித்து நீக்கி, சீவனும் பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமான பொருளை மனதிலே தரித்திருக்க விளங்குகிறது மனனம். நிதித்யாசனமாவது துவம்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீங்கி லட்சியமாய் விளங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்யமான அவஸ்தை மூன்றையும் நீங்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிற பரனும், அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய் விளங்குகிற ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியருடைய திருவருளின் சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு, மனனத்தினாலே தரித்து விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்தியாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன்சொல்லப்பட்ட சூட்சும சிரவணாதி என்கிற மூன்றையும் விரித்து விளங்க வருளிச்செய்கிறார். துவம்

பத முக்கிய சீவஉபாதி சொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியெ னில், வேதாந்ததத்துவம் உஅ-ஆம். அவையெவையெனில்:— ஞானேந்திரியமான சுரோத்ராதி-ரு. இவற்றின் விஷயமான சப்தாதி-ரு. கன்மேந்திரியமான வாக்காதி-ரு. இவற்றின் விஷயமான வசனாதி-ரு. அந்தக்கரணம்-ச. புருஷன், கால பரம், வியோமம், பரம்-ச. ஆகத் தத்துவம்-உஅ. இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம் இந்நான்கும் நீக்கநின்ற தத்துவம்-உச. பிராணவாயு-க. ஆகத்தத்துவம்-உரு. இவை ஏழுபாதியாம். அவை யெவையெனில்; தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், பிராணன் ஆக-எ. இவற் றில் தேகம் நானேவெனில் தேகம் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்னுடைய தேகமென்று உன்னால் அறியப் படுகையினாலும், தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையாலும், தேகம் உனக்கு அந்நியமாகையினால் தேகம் நீ யன்று. இந்தி ரியம் நானேவெனில் இந்திரியமும் நீ யன்று. அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லையென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிற தில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன் றறிந்தது ஒன்று அறியாதபடியினாலும், என்னுடைய இந்தி ரியமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையினாலும், இந்திரியம் உனக்கு அந் நியமாகையினால் இந்திரியமும் நீ யன்று அந்தக்கரணங்களில் மனந்தான் நானேவெனில் மனமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்னுடைய மனமென்றுன்னா லறியப்படுகை

பினாலும், மனம் வாயுவின் கூறாகையினாலும் மனமும் நீயன்று. புத்திதான் நானேயென்னில் புத்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய புத்தியென்றுன்னா லறியப்படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியின் கூறாகையினாலும் புத்தியும் நீயன்று. சித்தந்தான் நானேயென்னில் சித்தமும் நீயன்று அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய சித்தமென் றுன்னா லறியப்படுகையினாலும், சித்தம் அப்புவின் கூறாகையாலும், சித்தமும் நீயன்று. அகங்காரந்தான் நானே யென்னில் அகங்காரமும் நீயன்று அஃதெப்படி நானன்றெ ன்னில். என்னுடைய அகங்காரமென்றுன்னா லறியப்படுகை யினாலும், அகங்காரம் பிருதிவின் கூறாகையாலும் அகங்கார மும் நீயன்று. அந்தக்கரணந்தான் நானேயென்னில் அந்தக் கரணமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஸங்க ல்ப நிச்சயவபிமான சிந்தனையாதி வடிவாகையால் அந்தக்கர ணமும் நீயன்று. பிராணன்றான் நானேயென்னில் பிராண னும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய பிராணனென் றுன்னாலறியப்படுகையினாலும் பிராணன் பிரு திவியின் கூறாகையினாலும், சுழுப்தியிற் * சைதன்னிய மில் லாமையினாலும் பிராணனும் நீயன்று. இவையெல்லாம் நான ன்றாகில் நான் யாரோவென்னில், தசம திருஷ்டாந்தமிட்டனு க்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

மோகவதைப்பரணி.

* பிராணனுமல்ல துஞ்சினுணர்வின்மையா லஃதுணரும் புல ன்களொழிவால், பிராணனிதென்னின்மன்னை யொழியாதசேனை நகர் சூழ்வலஞ் செய்பொழுதே.

அஃதெப்படி யென்னில், பத்துப்பேர்கூடி ஓரூர்வழிப் போகையில் ஆற்றிலே அமிழ்ந்திக் கரையேறியெண்ணிப் பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரை யெண்ணித் தன்னையெண்ணுமல் ஒருவனைக் காணேமென்று மயங்குமிடத்தில், அங்கியனுகிய வொருபுருஷன் வந்து பத்தாவானைக்காட்டிக்கொடுத்தாற்போல, ஆசாரியரெழுந்தருளி இந்த ஏழுபாதியையுங் கண்டுகொண்டிருக்கிற யாதொரு சைதன்னிய வறிவுண்டோ, அந்தச் சைதன்னிய வறிவுதான்காண் நீயென்றனுக்கிரகம் பண்ணினுர். இந்தச் சைதன்னியவறிவு காரியவுபாதியுடனே கூடிநின்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் சம்சர்க்க வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "மஞ்சாக்குரோசந்தி, கங்காயாங்கோஷப்பிரதிவசதி" என்பனவாம். மஞ்சங் கூப்பிட்டதென்றும், கங்கைக்கண்ணிடைச்சேரி யுள்ளதென்றுஞ் சொல்லுமிடத்து மஞ்சமானது மரம். மரமானது கூப்பிடுமோ, மஞ்சத்தில் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்று கொள்ளல் வேண்டிற்று. கங்கையானது ஜலம். ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக்கமாட்டாது; கங்கைக்கரையிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்றதென்று கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிபோல, ஏழு உபாதிக்குஞ் சீவன் சாட்சியாயிருக்கின்றுனென்று கண்டுகொள்க. இது, விட்டலக்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி சொல்லுகிறோம். அஃதெப்படி யென்னில், த்வம்பதலக்ஷ்யார்த்தமான துரியம்பரனுக்கு உடலாகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ஞத்வாதி உபாதியுண்டாயிற்று. அஃதெதுவென்னில், ஸர்வக்ஞன்-சர்வகாரணன்-ஸர்வாந்திரியாமி-ஸர்வேசுவரன் - ஸர்வசிருஷ்டி-ஸர்வஸ்திதி-ஸர்வ ஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ஞனென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றறிந்ததொன்றறியாதபடியினாலும், தான் ஸர்வத்தையும் அறிகையினாலும், ஸர்வக்ஞனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வகாரணனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாமழிந்துந் தானழியாமல் நிற்கையினாலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ளீடாய் நின்றறிகையினாலே ஸர்வாந்திரியாமியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வேசுவரனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய்நின்று விளங்குகையினாலே ஸர்வேசுவரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வசிருஷ்டியென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வசிருஷ்டியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸ்திதி யென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களையெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினாலே சர்வஸ்திதியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸம்ஹாரனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்க ளெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வ சம்ஹார னென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூப மன்று. இனி எதுதான்

ஸ்வரூபமென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினாலே அளவிடப்பட்டதோ, அதுவே ஸ்வரூபம். இந்தஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியைப் பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும்; உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் விசிஷ்டவாக்யமாம். அஃதெது வென்னில், "சோணஸ்திஷ்டதி, சுவேதோதாவதி" என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக்குதிரையையும் வெள்ளைப்பசுவையுங் கண்டாயோ வென்பாருக்குச் சிவப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளை போகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்புவர்ணந் தனியே நில்லாது, வெள்ளைவர்ணந் தனியேபோகாது ஆகையால்சிவப்புக்குதிரை நிற்கின்றதென்றும், வெள்ளைப்பசு போகின்றதென்றுங் கொள்ளல்வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வக்ஞத்வாதி உபாதியுடையவனாய் அதற்குச்சாட்சியாயிருக்கிறான் பரன். இது விடாதலட்சணை.

அசிபதம்.

இனி, அசிபதம் அநுக்கிரகம்பண்ண வேண்டுமென்றபோது முன்சொல்லப்பட்ட விரண்டுபதத்தினுடைய உபாதியுந்தீர்ந்து லக்ஷியார்த்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்திலே ஐக்கியம்பண்ணவேண்டுமென்ற ஆசாரியாரை நோக்கிச் சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்:—

தேகக்கிரகனாகிற கிஞ்சிக்ஞனா யிருக்கிற சீவனுக்கும், போதக்கிரகனாகிற சர்வக்ஞனாயிருக்கிற பரனுக்கும் எப்படி

ஐக்கியங்கூடுமென்ன, கூடுங்காண்; இரண்டு பதத்திலுஞ்சொ
ல்லப்பட்ட பொருள் முன்னைக்கியவிருப்பினாலே யேகமாம்.
அஃதெப்படி யென்னில், ஸம்சர்க்கவாக்கியத்தினாலும் விசி
ஷ்டவாக்கியத்தினாலுஞ் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதி
தீர்ந்து, லட்சியமானோமென்கிற வாசனாதோஷமாகிய குற்றம்
அகண்டவாக்யத்தினாலே ஏகம்பண்ணப்படும்: அகண்டவாக்
கியமாவது சோயந் தேவதத்தனென்பது. ஒரு தேவதத்த
னாகிய புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம்.
இவன் சிறிதுநாளுக்குப் பிறகு பிரிந்து போயினான். அநேக
நாளுக்குப்பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரை
யிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக் கண்டோம். அங்
கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம். பின்பு நம்மை
அவன் பிரிந்துபோயினான். சிறிதுநாளைக்குப் பின்பு தண்ட
கமண்டலத்துடனே அவனைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்
திலே சந்நியாசியா யிருக்கக்கண்டோம்; அப்பொழுது இவன்
அந்தத் தேவதத்தனோ அல்லனோ வென்று சந்தேகிக்கையில்,
இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே
அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலேயிருந்தால், அந்தத்தேவ
தத்தனே இவனாவனென்று பார்க்குமிடத்து அந்த வடையா
ளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனே
இந்தத்தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்
போது அவனைவிட்டன அந்த இரண்டிடமும் இரண்டு கா
லமுமாம். அவைவிட்டுப்போக விடாமல் நின்றவன் ஒருதேவ
தத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப்போல, இந்தத் துவம்
பதமாகிய ஜீவவுபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரவுபாதிக்கும்,

சாக்ஷியாய்நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப் போயின துவம்பத உபாதியென்னுங் காரியவுபாதியும், தத்பத வுபாதியென்னுங் காரணவுபாதியுமாம். அவைவிட்டுப்போக விடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்படி இரண்டு உபாதி யும் போக, இரண்டுபதத்திலும் நின்ற சீவனென்றும் ஏகமா ய்க் காண்பது அசிபதம். இது விட்டுவிடாதலக்ஷணை.

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத் தினாலே, தத்பதார்த்தசோதனை பண்ணப்பட்டது, அதனாலே போதமேபுறையற் றோங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல்தீர் பொருளீதென்ப தறிந்துகொண்டேன். தேவரீ ரநுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந் திடமாயிற்று. இனி, மனன மருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவண முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது, முன்சொல்லப்பட்ட பதம்மூன்றில், முன்னே துவம்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்தை நீ மனனஞ்செய்? அஃதெப்படியென்னில்:—தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், பிராணன் என்னும் இந்தத்துவம்பத முக்யமான ஏழுபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவையெவையென்னில்,—ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும், இவைக்கு அபிமானிகள் விஸ்வன் தைதசன் பிராக்ஞனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் சீவனுடைய முக்யம். ஆதலால், ஏழுபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேகேந்திரிய மிரண்டு நிற்க மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பிராணனென்னுமிந்த ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம். அபிமானி தைசதன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நிற்க பிராணவாயுவுடனேகூடி விளங்குகிற சுழுப்தி. அபிமானி பிராக்ஞன். ஆதலால் இந்த மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழுஉபாதியுடனேகூடிவிளங்குமென்றும், அது ஸ்வப்னத்திலே அழியுமென்றும், இப்படி உன்னாலறியப்படுகையினாலே ஜாக்ரமும் நீ யன்று. ஸ்வப்னந்தான் நானோவென்னில், ஸ்வப்னமும் நீ யன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஐந்து உபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும், ஸ்வப்னம் ஜாக்கிரத்தின் வாஸனையென்றும், மனோவியாபார மென்றும், ஸ்வப்னம் சுழுப்தியில் அழியுமென்றும் இப்படி யுன்னா லறியப்படுகையினாலே ஸ்வப்னமும் நீயன்று.

சுழுப்திதான் நானோவென்னில்? சுழுப்தியும் நீயன்று. அஃ தெப்படி நானன்றென்னில், பிராணனே யாகாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடைய வொழிவென்றும், இப்படி யுண்டாலறியப்படுகையினாலே சுழுப்தியும் நீ யன்று. இனி நான் யாரோவென்னில்? இப்படி மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்து அவைகழுன்று உணர்வாய் நின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீயாகிற சுவரூபம். இந்தச் சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்ததுவம்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனி தத்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம் தத்பதமுக்கியத்தை நீ மனனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில் சர்வஞ்ஞன், ஸர்வகாரணன் சர்வாந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வதிதி, ஸர்வசம்ஹாரனென்னும் இந்தத்தத்பத முக்யமான ஏழுஉபாதியுந் துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவையெப்படியென்னில்,—துரியம், காபைரம், அதீதமும், இவைக்கு அபிமானிகள் விராட்புருஷன், இரணிய கர்ப்பன், அவ்யாகிருதனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் பரனுடைய முக்யம் ஆதலால் சீவனுடைய உபாதிகளாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவைகழுன்று உணர்வானதுபோல, பரனுடைய வுபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையுமுணர்ந்து அவைகழுன்று அறிவானமே பரம். பரஜாக்ரமேதென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட சுத்ததுவம்பதார்த்தமான துரியம் பரனுக்குத் தேகமாகையினாலே, காரணோபாதிகளேழும் இதனிடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாகிய பரஜாக்ரம். அபிமானி விராட்புருஷன். பரஸ்வப்பனமே

தென்னில் சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹாரமென்னும் இந்தமூன்றுஉபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்பனம். அபிமானி இரணியகர்ப்பன். பரசுழுப்தியே தென்னில், இந்த எழுபாதிகளும் ஆநந்தபரஸ்வரூபத்தினிடத்திலே நிற்கிறதோ இல்லையோ வென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவரூபமென்றுஞ் சொல்லும். அதுஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படி யென்னில்,—இது, பரனுக்கு உபாதியானபடியினாலே, இந்த மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்றுநின்றதே பரம். இப்படிச் சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியத்திலே, காரணோபாதிகளெழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பராஜாக்ரமென் றறியப்படுகிறதினாலும், பரஜாக்ரம் பரஸ்வப்பனத்திலே தோன்றுமையினாலும், பரஜாக்ரமும் நீயன்று மூன்று உபாதியுடனே கூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென் றறியப்படுகையினாலும், பரஸ்வப்பனம் பரசுழுப்தியில் அழிகையினாலும் பரஸ்வப்பனமும் நீயன்று. இந்த உபாதிகளெழும் ஒழிந்துஒன்றுமில்லாமலிருந்தவிடமே பரசுழுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுழுப்திமேலாய் நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழிகையினாலும் பரசுழுப்தியும் நீயன்று. இப்படி மூன்றவஸ்தையுங் கண்டு சுழன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பரஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்ததத்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சுவரூபம் உள்ளும் புறம்பும் போக்கும் வரவுமின்றித் தானே தானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவேபரம்.

அசிபதார்த்தம்.

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த்தப் பொருளைப் பொருந்த வருளிச்செய்தாற்போல, ஆனுயென்கிறபதத்தி னர்த்தமும் மனனத்திலே அநுக்கிரகம் பண்ண வேண்டுமென்ன, அப்படியே இருபதப்பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற் குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே தரித்த பின்பு, ஆனுயென்னும் பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலே தரித்திரு அஃதெப்படியென்னில், சீவனிடத்தி லிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினுமென்ற வாசனையிருக்கையினுலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பதஉபாதி நீங்கினுமென்கிற வாசனையிருக்கையினுலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தருக்காய் நின்று விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தபடியினுலும் விஸ்வந் தோன்ருமையினுலும் அதுவே பிரமமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. அஃதெப்படியென்னில், ஸ்தூலமாய் விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தைச் சீவன் நானென்று கொண்டு நின்ற உபாதியை நீக்கி, முன்சுத்த துவம்பதார்த்தமானவிடத்தில் காரணோபாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்த துவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிராசம் பண்ணமாட்டாது. விஸ்வக்கிராசமானுலொழிய ஐக்யங்கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்று விளங்காநின்ற தத்ஸ்வருபத்தினுல் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினுலே அதுவே விஸ்வக்கிராசமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டு பதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும் நீங்கி, சீவத்வமென்கிற போதமுமொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந்

தன்மயமாயிருக்கிறோ மென்கிற விவேகம் தத்பதத் துண்டாகையால் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்டவாக்யத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டுப் போகிறபொருள் இரண்டினுடைய வாசனையும் அசிபதத்தினாலேயன்றி நீங்காது. அதெப்படியென்னில், சோயந் தேவதத்தனென்கிற வாக்யத்தினாலே இரண்டு பதத்தினுடைய காரியமுங் காரணமுங் கழன்று இந்த அகம்போய் இந்தவாசனையுந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும் பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்பந்தித்து வருகிற அவஸ்தையும், தோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்காநின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும் மகாவாக்யம் ஆனையென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலேதரித்த பதார்த்தசோதனையாகிய படியைச் சுவாநுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்யாசனம் அநுக்கிரகம்பண்ணுகிறார்.

மனனம் முற்றிற்று.

நிதித்யாசனம்.

அஃதெப்படி யென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம் பதத்திற் காரியோபாதியினுடைய சோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டு உபாதியினுடைய வாசனுத்தோஷமாகிய அசிபதத்தினுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகொண்டது முடிவு. இந்த உண்மையினுடைய முடிவைக்குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீகாண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக்காட்டுகிறோம். நீ கண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்தம்.

முன்னே உனக்குச் சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்து விளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவத்தை மூன்றும், அவை கண்டு கழன்றுணருகிற துரிய சுவரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீ கண்டபடி சொல்லுங் காணென்னச் சொல்லுகிறான்:—

பொறியும் புலனும் மனமே யாதாரமாக விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிற உபாதியை நானென் றபிமானித்திருக்கையினால் விசுவனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீ ரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். ஜாக்ரத்தின் வாசனை ஸ்வப்பனமென்றும் இந்தச்சடமாகிய வாசனையை நானென் றபிமானித்திருக்கையினால் இதற்கபிமானிதைசதனென்றுங் கண்டேன். அதுதேவரீர் அருளினாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன். நனவின்வாசனையாகிய கனவும் இற

ந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்தவெறும் பாவனையாகிய சுழு
ப்தியை நானென் றபிமானித்திருக்கையினாலே யிதற்கபிமானி
பிராக்ஞனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே தீர்ந்
ததுங்கண்டேன். இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுப்தியை விஷய
மா யறியுமென்னை அறிவெனக்கண்டேன். தேவரீருடைய
அநுக்கிரகத்தினாலே என்னைக் கண்டபின் மூலப்பகுதியா
யிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங் கண்டேன். கண்ட ஸ்வரூப
மெப்படி யிருந்ததென்னில்:—"அறிவு தானறிவின்றியே
யனைத்தையுமறிந்து முறிவதாகிய முன்பு பின்பக்க மேல்கீழ்"
என்பன வொன்றுமின்றி எங்குமாய்த் திகழ்ந்து பிரிவில்லா
மல் எல்லாவற்றிலுள்ளுந் தானாய் நின்று விளங்குகிறபடியினா
லும், சகலமுந் தன்னிடத்திலே தோன்றியும் விளங்கியும் ஒடு
ங்கியுந் தானேமேலாகிச் சகலத்துக்குங் காரணமாய்த் தேஹே
ந்திரிய காரணங்களுக்கெல்லா மேலாகித் தானே சாக்ஷியாய்
நிற்கையினாலும், ஒப்பிலாத விவ்வுணர்வே வடிவதாமென்
னைத் தேவரீரருளினாலே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் சந்
தேகமறக் கண்டேனென, அமைய வென்றனை அநுபவத்
துணர்ந்தாய்! ஆனபடியினாலே துவம்பதத்திற்குப் பொருள்
சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்தசுத்தம்.

தத்பத முக்யமான அவஸ்தை மூன்றையுங்கண்டு கழன்றுணருகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீ கண்டபடி சொல்லிக்காணென்ன, தேவரீ ரநுக்கிரகத்தினாலே சுத்த துவம்பதார்த்தமாயிருக்கிற துரியசுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றும், இதற்கபிமானி விசுவத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாகையால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே ஸ்வப்பனத்தி லழிந்ததுங் கண்டேன். காலபரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருஷ்டி சர்வஸ்திதி ஸர்வ சம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி சாக்கிரம்போல வியாப்தமும் சுழுப்திபோல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணியகர்ப்பனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே சுழுப்தியிலொழிந்ததுங்கண்டேன். தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தியென்றும், இதற்கபிமானி ஒரு வியாப்தமுமில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருத னென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற்றிருக்கையினாலே பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்திக்கு மேலாய் நின்று விளங்கா நின்ற ஞானத்தைப் பரஸ்வரூபமென்றுங் கண்டேன். வியோமமாயிருக்கிற பரசுழுப்தியும் பரனிடத்திலே ஒழியக்கண்டேன்.

அசிபதார்த்தசுத்தம்.

தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினுலே வியோமமீருய மூன்றவஸ்தையுங் கபளீகரித்து நின்று விளங்காநின்ற ஸ்வரூபத்தையுங் கண்டேன். ஞானமே வடிவானமையால் இதற்கபிமானி சித்சொவிதை யென்றுங் கண்டேன். தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினுலே யிரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினுலும், போக்குவரவின்றியே நிற்கையினுலும், இதாரமாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குகையினுலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன். இதற்கபிமானி அசேஷமூர்த்தாய் நிற்கையினுலே பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இப்படிச் சகல ஆத்மாவினுள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ்சொல்லும். அதுவே தேவரீரருளினுலே "பழமறைத் திருமொழிப் பரிசேகராதல, வுலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராதிகண், முழுதுந் தன்னுருவமாய்" விளங்கப்படுகின்றதுவுங்கண்டேன். பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்று வேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லா மொருதன்வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சீவதுரிய முதலாகக்கொண் டுள்ளும் புறமுமாய் வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந் தீர அநுக்கிரகம் பண்ணுகையினுலே கண்டேன் என, இந்த ஸ்வரூபம் ஐக்கியத்திலே உபசாந்தமாம். இதனை நீ அரிதாகிய வமல தத்பதார்த்த மென்றறி. இப்படி வியோமத்தைக்கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிற படியினுலே உபாதியினுடைய குற்றந் தீர்ந்தாலும் இந்த வாசனுதோஷந் தீரவேண்டுமென்று வேதஞ்சொல்லும், ஆகை

யினால் இனி யிந்த வாசனாதோஷந் தீருமுறைமை யெப்படி யென்னில், உபசாந்தம் நீங்கினாலொழிய தீராது. உபசாந்த மாவதேதென்னில் மூலாக்ஞானம்; மூலாக்ஞான மேதென்னில் மறைப்பு; அந்த மறைப்புத்தானே தென்னில், தத்சொரூபத்தை மறந்தவிடம். தேக மாதியாக இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச் சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே யிதற்கபிமானி பொற்புவிசாந்தனாம். நன்றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம் நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பத்தத்தவத்தை மும்மூன்றென்பது முடிந்தது ஞானமென்றுஞ் சொல்லியது. ஆகையால் முப்பதமு முடிந்தவிடத்திலே சத்தியஞான வனந்த வானந்தமா யிருக்கப்படாநின்ற தத்சொரூபம் வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம் பண்ணியருள, அந்தச் சொரூபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன அநுக்கிரகம் பண்ணுகின்றார்.

நிதித்யாசன முற்றிற்று.

தத்ஸ்வரூபம்.

அஃதெப்படியென்னில், இந்தமறைப்பாகிய உபசாந்தத்தைக்கண்டு விளங்கப்பட்ட தத்சொரூபத்தினிடத்திலே அந்த மறைப்பு நிற்கிறதோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்தில் இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படியிருந்தது? ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருந்தது. அந்தச் சொரூபந்தான்காண் அறிந்திடப்படாதது தாய் அறிவுடையதாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுக சிவசொ

ரூபியுமாயிருப்பது. அதுதான்காண் சத்யஞான வனந்த வானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணம் அந்தப்பரிபூரணம் எப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்றுசொல்லப்போகாதிருந்தது. அதேனென்னில், மனதுக்கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது ஆகையினால் வாக்கு மனோதீதமென்று கண்டு விளங்கி வந்ததேஞானம். அந்த ஞானத்தைவிட்டிருந்த விடத்திலே யாதொரு ஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்கியத்தினாலே அது நீயாகின்றாயென்றும் நீ யதுவாகின்றாயென்றும் அநுக்கிரகம் பண்ணினார். அந்த ஸ்வரூபந்தான் மூன்று பதமானது. அஃதெதுவென்னில், துவம்பதமுதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான் காண் மூன்றுலக்ஷணமானது. அஃதெதுவென்னில், ஜீவன் முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறு குறியாயுள்ளது. அஃதெதுவென்னில், வடிவுநுண்மை முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்னில், இறந்த கேள்வி முதலாயினவாம்.

இப்படி அநுக்கிரகம் பண்ணப்பட்ட குருநாதன் பெருமை யாதோவென்னில்,

"மூலையிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென்றுந் தீபற
தவத்திற் றலைவரென்றுந் தீபற."

என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

கலிவிருத்தம்

தொம்பதந்தத்பதந்தோன்றுமசிபதம்
நம்பியசிவன்பரன்சிவமாய்நிற்கு
மம்பதமேலைச்சொரூபமாவாக்கியஞ்
செம்பொருளாண்டருள்சீர்நந்திதானே.

நேரிசைவெண்பா.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

தத்துவாமிர்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் றுணை.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாநாசீவவாதக்கட்டளை.

காப்பு.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொ னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ணாடு.

சுத்தப்பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாக்ஷியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக ஒருசத்தி யுண்டு; அந்தச் சத்தி அவ்வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கியிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரமம் என்றுபெயர். இந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் பரைவியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இலக்ஷண சூன்யமாயிருக்கின்ற இந்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்தில் புருடசமுகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆனந்தரூபசத்தி என்று பெயர், சுத்த ரஜஸிற்குச் சித்ரூப சத்தி என்று பெயர். சுத்த தமஸிற்குச் சத்ரூபசத்தி என்று பெயர். இவற்றில்காரணமான ஆனந்தரூபசத்தியுடனே பரப்பிரமங்கூடிச் சர்வாநந்தமென்னுஞ் சுழுத்தி யவஸ்தையை

யடைகின்றபோது பரப்பிரமமென்கின்ற பெயர்போய்ப் பரமாநந்தர் என்கிற பெயர்வந்தது. இந்தப் பரமாநந்தர் சித்ரூப சத்தியுடனேகூடிச் சர்வப்பிரகாசமென்னுஞ் சொப்பனவஸ்தையை யடைகின்றபோது பரமாநந்தரென்னும் பெயர் போய்த் தேசோமயர் என்னும்பெயர்வந்தது. இந்தத் தேசோமயர் சத்ரூபசத்தியுடனே கூடிச் சர்வ வியாபகமென்னுஞ் சாக்கிராவஸ்தையை யடைகின்றபோது தேசோமயரென்னும் பெயர்போய்ப் பரிபூரணர் என்னும் பெயர்வந்தது.

இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே * சுத்தியில் ரஜிதம்போல மூலப்பிரகிருதி என்னும் ஒரு சத்தி உண்டு. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விசித்திரகுணமாகிய முக்குணத்தோடு கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சத்துவகுணத்தை மாயையென்றும், சர்வக்ஞ வுபாதியென்றும், ஈசுரகாரண சரீரமென்றுஞ்சொல்லப்படும். இந்தமாயையினிடத்திலே நிர்மல சலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமம் சலட்சணமாகப் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிவிம்ப சைதன்னியத்தைச் சர்வக்ஞனாகிய ஈசுரனென்று சொல்லப்படும்.

இந்தச் சத்துவகுணமாயையினிடத்திலே சத்துவத்தில் சத்துவம், சத்துவத்தில் ரஜஸ், சத்துவத்தில் தமஸ் என மூன்று குணங்கள் உண்டு. இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சக

---

* புருடனிடத்துச் சாமார்த்திய ரூபசத்திபோலப் பிரமத்தின்கண் அநாதி சித்தமாயிருக்கிற மூலப்பிரகிருதியென்னுஞ் சத்திக்குச் சுத்தி ரஜிதத்தை உபமானமாகச் சொன்னது அநிர்வசனியத் தன்மையென்னும் பொருள்தோன்ற என்க.

த்தை இரக்ஷிக்கையினால் விஷ்ணு என்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சிருட்டிக்கையினால் பிரமா என்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை உபசம்மாரம் பண்ணுகையினால் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவ குண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுணம் அநேக ரூபமாய்ப்பிரிந்து அவித்தைகள் என்றும் சீவகாரண சரீரங்கள் என்றும், ஒன்றற்கொன்று தாரதம்மியமாகச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலும் மலினஜலப் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமசைதன்னியம் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிவிம்பசைதன்னியங்களை விஞ்ஞானிகளென்றும், சீவ சிதாபாசரென்றும், பிராஞ்ஞரென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலேயும் ரஜஸில் சத்துவம், ரஜஸில் ரஜஸு, ரஜஸில் தமஸு என மூன்று குணங்களுண்டு. இரஜஸில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவக்ஞான நிஷ்டனாவன். இரஜஸில் ரஜஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்தசிதாபாசன் காமக்குரோதபரனாய்க் கர்மநிஷ்டனாவன். இரஜஸில் தமஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம் ஆகிய இவைகளையுடையவன்; இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணத்திற்கு ஆவரணம், விக்ஷேபம் என இரண்டு சத்திகளுண்டு. இவ்விரண்டில் ஆவரண சத்தியானது தத்துவஞானியையும், ஈசுரனையுந் தவிர மற்றைச்சீவர்களுக்கெல்லாம் சரீரத்திரயம், பிரமாசன் சாக்ஷிசைதன்னியம் என்னுமிவைகளின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைக்கப் பட்ட சீவர் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப் பாடாக நானென்றபிமானிப்பர். இந்த அபிமானத்தை அகங் காரக்கிரந்தி என்றும், சம்சாரபந்தம் என்றுஞ்சொல்லப்படும். சற்குருகடாக்ஷத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத் தொன்பது தத்துவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

இனி விக்ஷேபசத்தியினின்றும் சத்ததன் மாத்திரை யான ஆகாசந்தோன்றிற்று. ஆகாசத்தினின்றும் பரிசதன் மாத்திரையான வாயு தோன்றிற்று. வாயுவினின்றும் ரூப தன்மாத்திரையான அக்கினி தோன்றிற்று. அக்கினியினின் றும் ரஸதன்மாத்திரையான அப்பு தோன்றிற்று. அப்பு வினின்றும் கந்ததன்மாத்திரையான பிருதுவி தோன்றிற்று. இந்தச் சூக்ஷும பஞ்சபூதத்திற்குக் காரணமா யிருக் கின்ற விக்ஷேபசத்தியினிடத்திலே தமஸில் சத்துவம், தம ஸில் ரஜஸு, தமஸில் தமஸு என்னுமிவை அற்பாங் கரு வாக விருந்தபடியால் அதன் காரியமாகிய இந்தத் தன்மாத் திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந் தன. இந்தப்பஞ்சபூதங்கட்குத் தன்மாத்திரைகள் என்றும்,

அபஞ்சீகிருதபூதங்கள் என்றும், சூக்ஷுமபூதங்கள் என்றும், முக்குணபூதங்கள் என்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமஞ்சொல்லப் படும்.

இந்தச் சூக்ஷுமபூதங்களினின்று சூக்ஷுமசரீரங் களும், ஸ்தூலபூதங்களுந் தோன்றும்; அஃதெங்ஙனமெ னின்;—

ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையெடுத்து ஒன்றாகக்கூட்டி வைத்தது அந்தக்கரணம். இந்த அந்தக்கரணத்தில் ஆகா சத்தின் அம்சங் கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரண மும் ஆகாசத்தைப்போலச் சகலமான கேள்விக்கும் இடங் கொடுத்துத் தரிக்கின்றது. இப்படித்தரிக்கின்ற * விருத்தி க்கு ० உள்ளம் என்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் வா யுவினம்சங்கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகின்றது. இப்படி அலைகின்ற விருத்தி க்கு மனம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கி னியினம்சங் கூடினதற்கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப்போல சின்னதென்று விளக்குவிக்கின்றது. இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தி என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்புவினம்சங் கூடினதற் கடையா ளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற் பற்றி இழுக்கின்றது. இப்படி இழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித் தம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் பிருதுவியினம்சங்

* விருத்தி-பரிணாமம். ० உள்ளம்-தேஜஸு என்றும் பாடமுளது.

கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதுவியைப்போலக் கடினமாகநின்று நானென் றபிமானிக்கின்றது; இந்த அபிமானவிருத்திக்கு அகங்காரம் என்று பெயர்.

இன்னும்ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும். இவைகளில் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தினம்சமானபடியால் ஆகாசத்தின் குணமான சத்தமாத்திரத்தை அறியும். துவக்கு வாயுவினம்சமானபடியால் வாயுவின் குணமான பரிசமாத்திரத்தை அறியும். சக்ஷு அக்கினியினம்சமானபடியால் அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை அறியும். சிங்ஙுவை அப்புவினம்சமானபடியால் அப்புவின் குணமான ரசமாத்திரத்தைஅறியும். ஆக்கிராணம் பிருதுவியினம்சமானபடியால் பிருதுவியின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை அறியும். இப்படிஐந்தும் ஒன்றோடொன்று கூடாதபடியால் ஒன்று மற்றொன்றின் குணத்தைக் கிரகிக்கமாட்டாது அந்தக்கரணத்தில் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்றாய்க் கூடினது கொண்டு ஐந்திந்திரியங்களினாலும் ஐந்துவிடயங்களையும் அறியும். இந்தச் சத்துவகுணத்திலுண்டான அந்தக்கரணம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் சத்துவாம்சமானபடியால் ஞானசாதனமாயின.

இன்னம் ஐந்து பூதங்களினுடைய இராஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையெடுத்து ஒன்றாகக்கூட்டி வைத்தது வியானாதி பஞ்சவாயுக்கள். இவைகளில் வியான

வாயு ஆகாசத்தினம்சமானபடியால் ஆகாசத்தைப்போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். பிராணவாயு வாயுவினம்சமானபடியால் வாயுவைப்போல இருதயத்திலிருந்து நாசியாதி பரியந்தம் அலையும். அபானவாயு அக்கினியினம்சமானபடியால் அக்கினியைப்போலச் சாடராக்கினியாக உஷ்ணித்துக் கொண்டு குதத்தைப்பற்றிநின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைச் ஜீரணிப்பிக்கும். சமானவாயு அப்புவினம்சமானபடியால் சரீரநடுவான நாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னரஸங்களை அப்புவைப்போல இழுக்கும். உதானவாயு பிருதுவியினம்சமானபடியால் கண்டத்தைப்பற்றிப் பிருதிவியைப்போலக் கடினமாகநின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைக் கடையும். இந்தப் பஞ்சவாயுக்களையுமல்லாமல் வாந்திபண்ணுவிக்கின்றவன் நாகனென்றும், இமைத்து விழிப்பிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், குறுகுறுத்துத் தும்மச்செய்கின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவிகொள்ளச் செய்கின்றவன் தேவதத்தனென்றும், வீங்கச்செய்கின்றவன் தனஞ்சயனென்றும் வேறே ஐந்துவாயுக்களுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இவ்வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியால் வேறல்ல. இன்னம் ஆகாசமுதலிய பஞ்சபூதங்களினுடைய இராஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கர்மேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இவைகளில் ஆகாசத்தினிடமாக வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவினிடமாகப் பாணி இடுதல், ஏற்றல்செய்யும். அக்கினியினிடமாகப் பாதம்நடக்கும். அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மல

சலாதிகளை வெளியிலே தள்ளும். பிருதுவியினிடமாக உபஸ்தம் சுகத்தைப்பண்ணும். இந்த ஐந்துந் தனித்தனியே இருந்ததுகொண்டு மறுதொழில் செய்யமாட்டாது. வியானாதி வாயுக்கள் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு கர்மேந்திரியம் ஐந்தின்வழியினாலும் ஐந்து தொழில்களையுஞ் செய்துமுடிக்கும். இந்த வாயுக்களைந்தும், கர்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகப்பத்தும் இராஜசாம்சமானபடியினால் கிரியா சாதனமாயின. அந்தக்கரணம்-ரு, ஞானேந்திரியம்-ரு, வாயுக்கள்-ரு, கர்மேந்திரியம்-ரு-ஆக இருபது தத்துவங்களும் சூக்ஷ்மசரீரமென்றுசொல்லப்படும் இந்தச் சூக்ஷ்மசரீரத்தை, மாயாப் பிரதிவிம்பனாகவிருக்கின்ற ஈசுரன் அவித்தையாப் பிரதிவிம்பராகிய சீவர்கள் அநேகராகையால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சரீரமாகச் சிருஷ்டித்தளித்தான். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்வீகாம்சமும் இராஜசாம்சமும் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சீவர்களுக்கெல்லாம் இன்னுமொரு சிருட்டிக்கு ஆகட்டுமென்று நிறுத்தினார். இப்படிச் சூட்சும சரீரகற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகின்றோம்; அஃதெங்ஙனமெனின்:—தமோம்சமா யிருக்கின்ற ஐந்து பூதங்களையும் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாகப்பகுத்து முதற்பாதி ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றை நன்னான்காகப் பகுத்து இரண்டாம் பாதி ஐந்தில் தன்னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்றை நான்கு

பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்கின்றது * பஞ்சீகரணமென்று சொல்லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூலபூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிச ரூப ரஸ கந்தங்களாகிய நான்கு குணங்களும் வியாப்பியமானபடியால் அதிருசியமாய்ப்போக நிசகுணமாகிய சத்தந் திருசியமாம். வாயுவினிலே ரூப ரஸ கந்தம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரணகுணமாகிய சத்தமும், நிசகுணமாகிய பரிசமுந் திருசியமாம். அக்கினியிலே ரஸ கந்தமாகிய இரண்டு குணங்களும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணங்களாகிய சத்தபரிசமும், நிசகுணமாகிய ரூபமுந் திருசியமாம். அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போகக்காரணகுணங்களாகியசத்த பரிசரூபமும், நிசகுணமாகிய ரசமுந் திருசியமாம். பிருதுவியிலே காரணகுணங்களாகிய சத்த பரிச ரூபரசமும், நிசகுணமாகிய கந்தமுந் திருசியமாம்.

முன் சூக்ஷும பூதங்களினின்றும் சூக்ஷுமசரீரங்கள் தோன்றினாற்போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின ஸ்தூல பூதங்களினின்றும் ஆறுதத்துவமாய், நால்வகைப்பிறப்பாய், மூவகைச்சாதியா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றின;

இவற்றுள் ஆறுதத்துவங்களாவன:—சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சனயு, அத்தி, மச்சை இவைகளாம்.

---

* பஞ்சீகரணம்-ஒவ்வொருபூதத்தில் ஐந்து ஐந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப் பண்ணுவது.

நால்வகைத் தோற்றங்களாவன:—சராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பீஜம் இவைகளாம்.

மூவகைச் சாதிகளாவன:—இகலோகபரலோகபுத்தி இருவகையுங் கொடுக்கின்ற மானுடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோகபுத்தியைமறைத்து இகலோக புத்தியைமாத்திரங் கொடுக்கின்ற பசு பக்ஷிமுதலானவை மத்திமசாதி. இரண்டுலோகப்புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடிமுதலியவை அதமசாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற்போல அப்பு, அக்கினி, வாயு, ஆகாசம் என்னப்பட்ட தத்துவங்களாய் நிரைநிரையே யிருக்கின்ற பிதிர்லோகம், தேவலோகம், யட்ச, கந்தர்வ, சித்தர் லோகங்களிலும் நட்சத்திரமாகத் தோற்றுகின்ற சந்திரன்முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டவர்கள் உத்தமசாதி. காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலானவை மத்திமசாதி. கற்பகவிருட்சம், பாரிசாதம் முதலானவை அதமசாதி. இந்தத்தூலசரீரமே அன்னமயகோசம். சூட்சுமசரீரம் மூன்றுகோசங்களா யிருக்கும்.

அஃதெங்ஙனமெனின்:—பிராணவாயுவும், கர்மேந்திரியங்களுங்கூடிப் பிராணமயகோசம். மனதும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி மனோமயகோசம். புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி விஞ்ஞானமயகோசம். காரணசரீரமே ஆனந்தமயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

ஆறுதத்துவங்களா யிருக்கின்ற வ்தூலசரீரத்திலே இருபது தத்துவங்களா யிருக்கின்ற சூட்சும சரீரமிருக்கின்றது.

அஃதெப்படியெனின்:—கர்மேந்திரியங்களுள் வாக்கும், ஞானேந்திரியங்களுள் சிங்குவையும் வாயிலிருக்கும். உதான வாயுவும், மனதும் கண்டத்திலேயிருக்கும். பிராணவாயுவும், புத்தியும் இருதயத்திலேயிருக்கும். சமானவாயுவும், சித்தமும் நாபியிலிருக்கும். அபானவாயுவும் பாயுருவும் குதத்திலிருக்கும். வியானவாயுவும், ஞானேந்திரியங்களுள் துவக்கும், அகங்காரமும் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே உள்ளமும், கருவிழி நுனியிலே சக்ஷுந்திரியமும், காதிற்குள்ளே சுரோத்ரேந்திரியமும், மூக்குநுனியிலே கிராணேந்திரியமும், கழுத்திற்குமேலே தனித்தனியே யிருக்கும். கழுத்திற்குக் கீழே கை, கால், குய்யங்களில் பாணி, பாதம், உபஸ்தம் மூன்றுந் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூல சரீர தத்துவங்கள் ஆறு. அதிற்குடிபுகுந்த சூட்சுமசரீரதத்துவங்கள் இருபது. ஆகதத்துவங்கள் இருபத்தாறும் பஞ்சபூதங்களின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப்பாடாகக் காரியசரீரமென்று சொல்லப்படும்.

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்த காரணசரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த இருபத்தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்து நின்றபோது விசுவனென்றும், வியவகாரிக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சொப்பனத்திலே தூலசரீரத்தை விட்டு அந்தக்கரணத்துடனே கூடிநின்றபோது தைஜசனென்றும், பிரதிபாசிக சீவனென்றும், சொப்பன கற்பிதனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலே காரியசரீர தத்துவங்கள் இருபத்தாறையுங் கைவிட்டுக் காரணசரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராக்ஞனென்றும், பாரமார்

த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். பிரமசைதன்னியமும் சாக்கிரத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்திற் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கும்போது ஞானுத்மாவென்றும், கூடஸ்தனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனி ஈசுரனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்படும். கற்பிதப்பிரபஞ்ச வடிவமாகத் தோன்றுகின்ற தூலபஞ்ச பூதங்களும், அந்தப்பூதங்களிலே தோன்றின மூன்றுசாதியாயிருக்கின்ற தூலசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரதூலசரீரம் என்றும் விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சாக்கிராவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரான் வைசுவானரன் என்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூட்சும பூதங்கள் ஐந்தும், அந்தப்பூதங்களிலே தோன்றின சூட்சுமசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரசூட்சுமசரீரம் என்றும், இரண்யகர்ப்பன் என்றுஞ்சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சொப்பனுவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் சூத்ராத்மா வென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் விஷ்ணுவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தத் தூல சூட்சுமம் இரண்டின் வாசனையுடனேகூடியிருக்கின்ற மாயை ஈசுரகாரணசரீரம் என்றும், அவ்வியா

கிருதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சுழுத்தியவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் அந்தரியாமி யென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன், தன் மூன்றவஸ்தைகளிலும் தன் மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற இருபத்தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றதுபோல ஈசுரனுந் தன் மூன்றவஸ்தைகளிலுந் தன் மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனுங் கலந்து நிற்பன்.

ஆகையினாலே சீவசிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்துநிற்பன். ஈசுரன் தன் சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடும் சகல பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்துநிற்பன். இந்த இருவகைக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியமும், சகல சரீரங்களிலும், சகல பிரபஞ்சங்களிலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத்திக்கையும் அதிக்கிரமித்து எல்லையற்றிருக்கும்.

சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்கு அன்னமயமான சட்கோசதத்துவங்கள்-சு, சூட்சும சரீர தத்துவங்கள்-உ0, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-ஙக.

சூட்சும சரீர வியவகாரத்திற்கு சூட்சும சரீரதத்துவங்கள்-உ0, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு ஆகத்தத்துவங்கள்-உரு.

காரணசரீர வியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு. சீவவியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசு

ரன், பிரமம்-௩. சாக்ஷி வியவகாரத்திற்குச் சாக்ஷி-௧, ஈசுரனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி அன்னமயகோச தத்துவங்கள்-௬. சமஷ்டி சூட்சும சரீரதத்துவங்கள்-௨0. சமஷ்டி சீவன், அவித்தை-௨, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-௩, தூலபூதங்கள்-௫. ஆகத் தத்துவங்கள்-௩௬.

சூட்சுமசரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி சூட்சுமசரீர தத்துவங்கள்-௨0, சமஷ்டி, சீவன், அவித்தை-௨, சூட்சும பூதங்கள்-௫, வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-௩, ஆகத் தத்துவங்கள்-௩0.

காரண சரீரவியவகாரத்திற்கு வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-௩. ஈசுர வியவகாரத்திற்கு ஈசுரன், பிரமம்-௨. பிரமவியவகாரத்திற்கு பிரமம்-௧. இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு இந்திரியம்-௧. சட்கோசதத்துவங்கள்-௬. அந்தக்காணம்-௫. வாயு-௫. சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫. ஆகதத்துவங்கள்-௨௨.

மனோராச்சிய வியவகாரத்திற்கு அந்தக்கரணம்-௫. சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫. ஆகத் தத்துவங்கள்-௧0. இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்றமும், நிலையுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனித் தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்றவழி சொல்லுகின்றோம்.

சகலசீவரிடத்திலுமிருக்கின்ற தூலசரீரங்களனைத்தும், தமக்கு ஆதாரமான தூலபூதங்களிலேமடிந்து, பூதமாத்திர

மாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூலபோதங்களும், பஞ்சீகாணம் விட்டுத் தன்மாத்திரைகளான தமோகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவலம் இரண்ய கர்ப்பரவஸ்தையென்று சொல்லப்படும். சூக்ஷ்மசரீரதத்துவங்களிருபதுங்கட்டு விட்டுப் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணமும், இரஜோகுணமாக ஒடுங்கும். அஃதெங்ஙனமெனின்:—

சகலபிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், கிராணேந்திரியமும், உதானவாயுவும், உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியில் ஒடுங்கும். சித்தமும், சிங்குவையும், சமானனும்பாயுருவும் அப்புவில் ஒடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும் அக்கினியில் ஒடுங்கும். மனதும், தொக்கும், பிராணனும், பாணியும் வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்ளமும், சுரோத்திரமும், வியானனும்,வாக்கும் ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே முக்குணபூதங்களாகும். இந்தச்சூக்ஷ்ம பூதங்களும், பிருதிவி அப்புவிற்கரைந்து ஒடுங்கும். அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறிஒடுங்கும். அக்கினியும் விளக்கைப்போல வாயுவிலணைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்திலே ஓய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாசமும் விக்ஷேபசத்தியில் ஒடுங்கும். ஆவரணசத்தியும், விக்ஷேபசத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணமாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலம்வித்தில் ஒடுங்கினாற் போல இன்னும் ஒருசிருஷ்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும் அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். இந்தமாயையும், அவித்தையும் அதிநுண்மையான மூலப்பிரகிருதியென்று சொல்லப்பட்ட விந்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். அந்தவிந்துவும், பாம்பென்கின்ற

பெயர்போய் பழுதையாகக் கண்டாற்போலத் தனக்கு அதிஷ்டான சைதன்னியமான பிரமசைதன்னியமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இப்படிப் பொய்யெல்லாம் மெய்ப்பொருள் ஒன்றாகக் கண்டு அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாயிருக்கின்ற தன்வடிவெனக்கண்டு தெளிந்து கவலைகெட்டிருக்கின்றவனே சீவன்முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொலலப்பட்டது.

இப்படித் தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள்-௩௬. அவையாவன:—

பூதங்கள்-ரு. ஸ்தூல சரீர தத்துவங்கள்-சு. சூக்ஷ்ம சரீரதத்துவங்கள்-உ0. காரணசரீரமான மாயை அவித்தை-உ. இவற்றில் பிரதிவிம்பித்தசீவன், ஈசுரன்-உ. இவைகட்கெல்லாம், அதிஷ்டான சைதன்னியமாயிருக்கின்ற * பிரமம்-க. ஆக-௩சு.

இவைகளில், பூதங்கள்-ரு. மாயை-க. மாயாப்பிரதிவிம்பரான ஈசுரன்-க. பிரமம்-க. ஆக இந்த எட்டும் சகல பிராணிகளுக்குஞ் † சமுதாயமாக அநுபவிக்கப்படும். மற்றை இருபத்தெட்டும், அவனவனுக்குப் § பிருதக்காக அனுபவிக்கப்படும். அஃதெங்ஙனமெனில், பிருதிவிதத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லோருக்கும் ஆகாரமில்லை. மழைமறுக்கில் எல்லோருக்குஞ்

* பிரமத்திற்குத் தோற்ற மொடுக்கங்கூறினது நாமகற்பனையைப்பற்றியென்க.

† சமுதாயம் - பொது.

§ பிருதக்கு - வேறு.

சலமில்லை. தேயுவில்லாதிருந்தால் பாகமில்லை. வாடைதென்றல் இல்லாவிட்டால் வாயுவியக்கமில்லை. ஆகாசம் இறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாசமில்லை. மாயையும், மாயாப்பிரதிவிம்பரும் இறக்கில், சகலசமயங்களுக்குந் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையேல் ஒருவருக்கும் அறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம் பிருதக்கு எங்ஙனமெனில், ஒருவனுக்கு ஸ்தூலசரீரம் இறக்கில், எல்லோருக்கும் ஸ்தூலசரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூக்ஷும சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்க * வைகல்யம்வந்தால் எல்லோருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தராயிருந்த சுகர், வாமதேவர் முதலான பேருக்கு அவித்தையும், சீவனும் இறந்துபோயிருக்க மற்றைப் பேருக்கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும் இறவாதபடியினாலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் அவனவனுக்குப் பிருதக்கென்பதிலே சந்தேகமேயில்லை.

இந்தத் தத்துவங்கள் ௩௬-ல்எப்போதும் தானாகவே காணப்படுகிற தத்துவம்-௧. எப்போதும் தனக்கன்னியமாகக் காணப்படுகிறதத்துவங்கள்-௭. தானாகவும் தனக் கன்னியமாகவும் அநுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள்-௨௮. அஃதெங்ஙனமெனில்:—

அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரம சைதன்னியம் எல்லா வவஸ்தைகளிலுந் தானாக விளங்குகையினாலும், மற்றத் தத்துவங்கள்போலத் தனக்கன்னியமாக விளங்காதபடியினாலும் அந்தப் பிரமசைதன்னியம் ஒன்றுமே தானாகக்

* வைகல்யம் - குறைவு.

காணப்படுகிறது. பஞ்சபூதங்கள்-ரு. மாயை, மாயாப்பிரதி விம்பர்-உ. ஆக ஏழும் தத்தந்தொழிலான வெட்டு, குத்து, உழவு பஞ்சகிருத்தியம் தசாவதார முதலானவை ஒருகாலும் தன்னுடைய தொழிலாகக் காணப்படாதபடியினாலே தனக் கன்னியங்களே யல்லாமல் தானாகமாட்டா. மற்றை உஅ-தத் துவங்களுள்ளே நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான்பிரமசாரி, நான் கிருகஸ்தன் நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சன்னியாசி, நான் ஆண்மகன், நான் பெண்மகள், நான்கரியன், நான் சிவப்பன், நான்கட்டை யன், நான் நெட்டையன், நான்பருத்தேன், நான் இளைத்தே னென்று தானாக வழங்குகிற ஸ்தூலசரீரம் ஆறு தத்துவங்க ளும், மற்றொருவேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்மாடு, என்கன்று என்றாற்போல, என்சரீரம்பருத்தது என்சரீரம் இளைத்தது, என்மயிர்நரைத்தது, என்சரீரம்பிறந்து இத் தனைநாளாயிற்றென்று தான்வேறு, தூலசரீரம்வேறாக வழங் குகிறபடியினாலும், நான்கண்டேன், நான்கேட்டேன், நான் தொட்டேன், நான்போகித்தேன், நான்கொடுத்தேன், நான் வாங்கினேன், நான்நடந்தேன், நான்புசித்தேன், நான் சிந்தித் தேன், நான்நிச்சயித்தேன், நான் இந்தப்பஞ்சத்திற்குச் சீவித் தேன் என்று தானாகவழங்குகிற சூக்ஷ்ம சரீரதத்துவங்கள் இருபதும், மற்றொருவேளையிலே தனக்குப்புறம்புபட்டு என் வீடு, என்உடைமை என்றாற்போல என்கண் என்காது, என் மூக்கு, என்நாக்கு, என்கை, என்கால், என்மனம், என் புத்தி, என்அகங்காரம், என்சித்தம், என்பிராணன் என்று தான்வேறு அவைகள் வேறாக வழங்குகிறபடியினாலும், நான்

அறிவேன், நான் அறியேன், என்று தானாக வழங்குகிற அஞ்ஞானமும், சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என் அஞ்ஞானம், என் சீவன் என்று வழக்கங் கண்டபடியினாலும் இந்த உஅ-தத்துவங்களும் தானாகவும், தனக்கு அன்னியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம்.

இப்படிச்சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன்கேட்கும் படி, இந்த உஅ-தத்துவங்களுந் தானானால், சாக்ஷியைப்போல ஒரு தன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமேயல்லாமல், பஞ்சபூதங் களைப்போலத் தனக்கன்னியமாகக் காணக் கணக்கில்லை. இந்த உஅ-ம் தனக்கன்னியமேயானால் எப்போதும் புறம்புபட்டே இருக்கவேண்டுமென்றித் தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானு மாய் தனக்கன்னியமுமாய் இருக்குமென்கிறது இருட்டாதி த்தன் என்றாற்போலும், வெள்ளாழதீக்ஷிதன் என்றாற்போ லும் விருத்தமாமென்னுஞ் சங்கைக்கு பரமார்த்தமாகத் தான் என்கின்றது ஒருவகையும், அத்தியாசத்தினாலே தான் என் கின்றது ஒருவகையும் ஆக இருவகையும் உண்டு சாக்ஷி சை தன்னியத்தைத் தான் என்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உப சாரமல்ல. தனக்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்த உஅ-யும் தான் என்கின்றது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற்போலும், பழு தைப் பாம்பென்றாற்போலும், புத்திரதாராதிகளைத் தான் என்றாற்போலும் மயக்கமேயல்லாமல் உண்மையல்ல. ஆகையி னால் அஞ்ஞானகாலந்தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்ப ட்ட தத்துவங்கள்-எ. இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம் பண்ணினபிற்பாடு தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவங்

கள்-௨௮ ஆக இந்த ௩௬-தத்துவங்களையும் அதற்குச்சொன்ன குணங்குறிகளுடனே கூடக்காண்கின்ற அறிவானது கடத்தைப்பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப்புறம்பாகவே யிருந்து கடத்தைப்பார்க்கின்றதுபோல அவைகட் கன்னியமாகவே யிருந்து அவைகளை அறிகின்றதென்றும் முப்பத்தாறுந் தத்துவமாகிய அதுவே தானென்றும், அதுவே பரமசிவமென்றும் கலக்கமறத் தெளிந்தவனே சிவதரிசனமுடைய ஜீவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுவனென்று உத்தரம்.

இப்படிப் பிரமமே தாமென்றும், மற்றை ௩௬-தத்துவங்களும் தமக்கன்னியமென்றும் பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் அகங்காரக் கிரந்தியினாலே புத்திரதாராதிகள் தபிக்கின்றதைத் தாம் தபிக்கின்றோம் என்கின்ற மூடத்தனம்போல, இந்த ௨௮-னுடைய தொழில்களையுந் தந்தொழிலென்று மயங்குகின்றபடியினாலே இந்த ௨௮-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினாற் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கர்மத்தின்படியே சனன மரணாதி சம்சாரத்திலே அடிபடுகிறோமென்று மயங்குவர்.

பிரமசைதன்னியமே தானென்றும், மற்றை ௩௬-ம் தானல்லவென்றுந் தெளிந்த விவேகியானவன் அகங்காரக்கிரந்தியற்றபடியினால் இந்த ௨௮-னுடைய தொழில்களையும் நான்செய்யவில்லை யென்றும், இந்த ௨௮-ம் புசிக்கிறதைநான் புசிக்கவில்லை யென்றும் திடப்படத்தேறி மயக்கமற் றிருக்கின்றபடியினால் இந்த ௨௮-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கர்மமில்லாதபடியினால் சனன

மராணாதி சம்சாரமில்லாமல் முக்தனாய்ப் பிரமமாத்திரமாகவே யிருப்பன்.

இவனைச் ஜீவன்முக்தன் என்றும், திடப்பிரக்ஞன் என்றும், அதிவர்ணாச்சிரமி என்றும், குணாதீதன் என்றும், பகவத்பக்தன் என்றும், பிராமணன் என்றும் வாசிட்டமுதலிய சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவங்களை விசாரம்பண்ணி மோக்ஷமடையக்கடவர்கள்.

நாநாஜீவவாதக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் றுணை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதசிரோமணி

ஸ்ரீமான்-சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை.

இகபரங்களிலுள்ள ஆத்மகோடிகளுக்குள் தெய்வகதியாய் ஒவ்வொருவருக்குக் கிருத கர்ம புண்ணிய பரிபாகத்தினாலே இனிப் பிறவாத முடிந்த பிறப்பிலே இந்தத் தேகாதிப் பிரபஞ்சமுதலிய வனைத்துந்தோன்றி நின்றழியுந்தன்மை ஏகதேசத்தில் காட்சிப்பிரமாணமாய் விளங்கும்.

அங்ஙனம் விளங்குவதைக் கருத்திலூன்றி விசாரிக்குமிடத்து இதனாற் றுன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்றும் இந்தச்சரீரம் உற்பத்தி நாசமடைகின்றபடியால் இதனால் வருஞ் சுகதுக்கம் அநுபவிக்கிறவனே பசுவென்றும், நாமே தேகத்தையறிந்து உற்பத்திசெய்துக்கொள்ளக் கூடாமையினால் ஒருவரிருந்து தனுவாதிகளைக்கொடுத்து வினைவழியேயூட்டிவிக்கின்ற தன்மையினால் அவரே பதி யென்றும், பதிக்கும் பசுவுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களைச் சற்றுந்தெரியவொட்டாமல் மறைத்துநின்றதே பாசமென்றும், இந்தத் திரிபதார்த்த நிச்சயமுந் தெரியாமல் அறிவே மூலாஜ்ஞ-

னத்தினால் பந்தப்பட்டு நின்று அந்தப் பந்தத்தினால் நால்வகையோனி, எழுவகைப் பிறவியிலும், எண்ணிறந்த சரீரங்களெடுத்துத், தாபத்திரயாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்டுத் துக்கசாகரத்திலமிழ்ந்தினோமென்றும் சாமானியமாகச் சற்றே விவேகமுண்டாகும்.

அங்ஙனம் விவேகிக்குமிடத்து இப்போ தெடுத்ததேகத்திலனுபவிக்குந் தாபத்திரயங்களை விசாரிக்கும்படி வரும். அங்ஙனம் விசாரிக்குமிடத்து, தேகமே நாமென்ற நிச்சயத்தினால் இத்தனை துன்பமும் வந்ததென்று தோன்றும். இந்த நிச்சயம் எதினால் வந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து அவிவேகத்தினால் வந்ததென்று தோன்றும். அவிவேகம் எதினால் வந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து, மூலாஜ்ஞானத்தினால் வந்ததென்று தோன்றும்.

இங்ஙனந் தோன்றுவது முற்பிறப்பிற்செய்த நிஷ்காமபுண்ணியபலத்தினால் ஈஸ்வரானுக்கிரகம் பொருந்திச் சுத்தவாசனையோடுந் தோன்றிய மானுடப்பிறப்பிலன்றி மற்றைப் பிறப்பில் தோன்றாதபடியினால் இந்த மானுடசரீரம்பெற்ற அருமையும், இந்தச்சரீரம் மின்னல்போல விளங்கி யழிகின்ற சிறுமையும் விசாரித்தறிந்து இந்தச்சரீர நீங்குமாகில் எந்தச் சரீரம் வருமோவென்னும் பயத்தினால் இந்தச் சுத்தவாசனை பொருந்திய மானுடதேகத்திலன்றி வேறொருதேகத்தில் சத்தியோன்முத்தி பெறக்கூடாதென்னுந் திடங்கொண்டு இந்தத் தேகமிருக்கும்பொழுதே காருண்யமூர்த்தியாகிய சற்குருநாதனை யடைந்து அநித்திய அசுத்த துக்க லக்ஷணமயாகி

சரீரதாப நீங்கி நித்திய சுத்த சுகபரிபூரணமாகிய சொற்சொரு பத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற தாகத்தினால் உள்ளத்தில் விசாரக்குறிப்புண்டாகும்.

அந்த விசாரமேலீட்டினால் மலைக்கட்டபடுந் தீவெப்பத்தி லகப்பட்ட அந்தகன், மார்க்கந்தெரியாது நின்று நீர்தேடுந் தன்மைபோலத் தாபத்திரயாக்கினியினால் வெந்து, இருள் பிணிப்பினால் மார்க்கந்தெரியாமல் அஞ்ஞானதாபந் தணிக்கும் பொருட்டு அறுதிசுயசொரூபானந்த ஞானாசாரியரைத் தேடு மிடத்து இவனுள்ளக்குறிப்பையறிந்து இவனுட் டோய்வற நின்ற சுகசொரூபமே கருணைகூர்ந்து, சலமே ஆலங்கட்டி யாய்த் தடித்ததுபோலச் சுத்தசீவன்முத்தி அறுதியாகிய குருலிங்க ஜங்கம வடிவமாய்த் தடித்து சிவகாருணியம் ஈசுர பத்தி பாசவயிராக்கியம் பிரமஞானமென்னும் நாற்குணங்க ளுங் குறைவின்றி விசேஷப் பிரசித்தவொழுங்காய்த் திருமே னிகொண் டெழுந்தருளிவரும்.

அஃதெப்படியென்னில்:—சூரியவிம்பம் எங்கும் வியா பித்திருந்தாலும் நிருமலமான கண்ணாடியில் விசேஷவிம்பம் பிரதிபலிக்கிறதுபோலச் சிவம் எங்கும் பரிபூரணமாயிருந்தா லும் சுத்தசீவன்முத்தி யறுதியாகிய குருலிங்க ஜங்கம வடி வத்தில் அகமும் புறமும் விளங்கி மானைக்காட்டி மானைப்பிடி ப்பதுபோல மூன்றுகுறியாகிய மானுடசொரூபத்தைக் காட் டிச் சற்சீடனைத் தன்மயமாகச் செய்விக்கும்பொருட்டு இரு மையினு லெழுந்தருளிவரும்.

அங்ஙனமான தரிசனங்கிடைத்தபோது, மோக்ஷ விருப்பங்கொண்ட அதிதீவிர பக்குவமுள்ள சீடனானவன் அதிமோகியைப்போல நிறைந்த பத்தியங்கொண்டு மூன்றுருவையுஞ் சற்பாவகமாய்ப் பாவித்துத் தோத்திரவணக்கத்துடன், ஆப்த அங்க தான சற்பாவமென்னு நான்கு பணிவிடைகளுஞ்செய்து ஸ்ரீ சற்குருவின் திருவுளப்பாங்காய் நடந்து, அவரது திருவருள் சுரக்குமளவுமெதிர்பார்த்திருக்குமிடத்து ஸ்ரீ சற்குருகடாட்ச வீக்ஷணியத்தினாலும், அவரது தரிசன பரிசன பாதோதகப் பிரசாதமகிமையினாலும் சீடனது மும்மலங்களும் மூன்றாவடிவிற் கரைந்து இவனும் அந்த முகக்குறியில் லயமாகுமிடத்து உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் குருலிங்க ஜங்கமத்துக் கர்ப்பணமாகி சற்குருவுக்குஞ் சீடனுக்குங் கண்ணும் இமையும்போல் உடன்பாடாகையினால் அந்தப்பக்குவத்தில் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம்வரும். அதனால் சத்தினிபாதம் பதியும். அதனால் ஞானவிசாரமுண்டாம். அதனால் தற்றரிசனமாகும். அதனால் அகண்டபரிபூரண சொரூப சாக்ஷாத்கார நிரதிசயானந்தத்தை யென்றைக்கடைவோமென்கிற ஆவேசமும், கண்ணீர்ததும்பல் முதலிய எண்குணமும், அரைநோக்கமுதலிய தசாவஸ்தைகளு முண்டாகும். அதையறிந்து சோதிக்கும்பொருட்டு, சற்குரு தினே தினே பரிக்ஷித்துவருவர். அங்ஙனம் பரிக்ஷிக்குமிடத்து, சீடனானவன் உலகத்தின்கண் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயித்து அவிழ்தங்கொடுத்துத் தணிப்பதுபோல, நமக்கு அநேக ஜன்மவாசனையாய் வந்துள்ள சகல கேவலமாகிய பவவியாதியை நீக்கும்பொருட்டு ஒரு கைம்மாறிலும் விருப்பமின்றிய

குருசுவாமிகள் நம்மைப் பரிக்ஷிக்கின்றது. இதனால் பின்பு மாறுதலுக் கிடமில்லையென்று நிச்சயங்கொண்டு, சுவர்னமானது புடத்துக்குப்புடம் மாற்றேறுதல்போல ஆசிரியர் பரிக்ஷிக்கப் பரிக்ஷிக்கத் தெளிவையடைந்து சமரச பத்தியங்கத்தினால் சூரிய சந்நிதானத்தி லுருகுகின்ற வெண்ணெய் பாவைபோலச் சற்குரு சந்நிதானத்தில் நின்று நாளுக்குநாள் இருப்போதங்கரைந்து கரைந்துருகி அஞ்சலியஸ்தனாய் தேகத்தைவிட்டு நீங்காத சாயைபோலச் சற்குரு தரிசனத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பன்.

அங்ஙனமான அதிதீவிர பக்குவமுள்ள சீடனுக் கிரங்கி அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ்செய்து, திருவடிசூட்டி பஸ்ம கவசந்தரித்து அந்தக்ஷணமே விதி நிஷேத சூனியமாகிய வேதாந்த சித்தாந்த சமரச போத மகாவாக்கிய அதிசூக்ஷுமாக்கியார்த்த சிரவணதீபத்தை அவனது பரிபக்குவமாகிய அகண்ட தகளியில் பரபத்தியாகிய ஆச்சிய நிறைந்த கருத்தாகிய திரியிலேற்றி, ஐயந்திரிபாகிய காற்றசைக்காதிருக்கும்படியாகிய திரைச்சீலை கட்டுவித்து, சிட்டங்கட்டுதல்போல் அண்டபிண்டங்களில் மவுட்டிய மலைவு பிடியாமலிருக்க நிதித்யாசனமாகிய தூண்டுகோலால் தூண்டித்தூண்டி, அறுதி அகண்ட பரிபூரணானந்த சாக்ஷாத்காரவனுபவத்திற் கரைந்து நின்று சகசானுபூதி விளக்கமாய் இருந்தபடியே யிருக்கும் உபதேசவுண்மையை அனுக்கிரகஞ்செய்தருளினார்.

அங்ஙனமான சீடன் பெத்தத்திசையில் இருளில் சொச்சொரூபமிருந்துந் தோன்றாமல் மருள்வடிவமே சகசமானது

போல சுவானுபூதியாகிய முத்தித்திசையில் மருட்சொருப மிருந்துந் தோன்றாமல் அருள்வடிவமே சகசமாகி அவ்வருண் மேலீட்டினால் ஞானானந்தத்தைப்பெற்று, முடவனுக்குப் பிடிப்புநீங்கி கை கால் நடக்கவந்தும் திரும்பவும் அது தொடரா திருக்கும்படி உல்லாசமாய் நடந்து பார்ப்பதுபோல இருட்பிடிப்பு நீங்கி அருள்நடை நடக்கவந்தும் இவ்வருளில் அவ் விருட்பிடிப்புவராதிருக்கும்படி உள்ளுள்ளாசத்தினால் அருள் நடை நடந்து பார்ப்பதுமன்றி பெத்தத்திசையிற் றகித்த தாபாக்கினியைக் கிருபாவீக்ஷண்யஜலத்தினாற் குளிர்வித்துப் பேரானந்த சமுத்திரத்திற் காட்டிய ஸ்ரீசற்குருநாதனுடைய திருவடிப் பிரதாபத்தைப் புகழ்ந்து தேகபதனபரியந்தஞ் சுவானுபூதியைப் பிரியாதிருக்கும்படிப் பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்து மவுட்டிய மலைவாகிய துர்வாசனைகள் தன்னைப் பீடியாமலிருக்கச் சகசானந்தப்பணியால் சீவன்முத்தி சதுஷ்பாத முறைமையாகிய வனுபூதியடைந்து விதேக கைவல்ய முத்தியைப்பெறுவன்.

இங்ஙனமன்றி சற்குரு பரிக்ஷிக்குமிடத்து பொற்பொடி மெழுகுண்டையில் மறைவதுபோல் மலபோதத்தினால் இருட்டிமிரத்தில் சிரவணாதிகள் மறைந்து, சீடனுக்குச் சொற் சுவையொழிய பொருட்சுவை விளங்காது வராகம் பூமியை யுழுது தான் வேண்டிய பொருளைவிட்டு வேறொன்றை நாடுதல்போலத் தனது சுகசொரூபானந்தத்திற் கனுகூலமாகிய பொருளில் கருத்தழுந்தாமல் மலவாசனையால் சுகப்பொருள் சொல்லாய் விளங்குவதை ஆசிரியர் குறிப்பினாலறிந்து அவனை

இடைவிடாமல் குருலிங்க ஜங்கமப் பணிவிடைகளில் விடுத்து குருதரிசன பரிச பாதோதகப் பிரசாதங்களினால் அவனுக்கு இருவினையொப்பு முதலிய பரிபாகம் வருவித்து அத்தியா ரோபயுத்தியும் அபவாதயுத்தியு மறிவிக்கத்தொடங்கி முன் னர் அத்தியாரோபயுத்தியை அருளிச்செய்கின்றார். அஃ தெப்படியென்னில்:—

பழுதையிற் பாம்பும், கட்டையிற் கள்ளனும், கானலிற் சலமும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும்போல சச்சிதானந்த சொ ரூபமாகிய தன்னிடத்தில் மூலாஞ்ஞானத்தினால் அத்தியா ரோபமாய் முக்குணம்பிறந்தது. அவற்றுள்,—

சத்துவகுணத்தில் ஈஸ்வராதிகளும், இராசதகுணத்தில் சீவர்களும், தாமதகுணத்தில் ஆவரண விக்ஷேபசத்திகளும், அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளும், சூக்ஷ்மசரீரங்களும் பஞ்சகிருத பஞ்சமகாபூதங்களும், ஸ்தூல சரீரப் பிரபஞ்சங் களுமுண்டாயின.

இவற்றுள் பிரபஞ்சம் அனுபவிக்கப்படுகின்றது. சீவ னனுபவிப்பவன், ஈஸ்வரன் சீவர்கள் கர்மானுசாரப்படி யனு பவங்கொடுப்பவர்.

ஆவரணசத்தியானது, ஈஸ்வரனையும், ஞானிகளையுந் தவிர மற்றைச் சீவராசிகளனைத்தையுந் திரிபதார்த்த நிச்சயந் தெரியவொட்டாமல் நாஸ்தீநபாதியென்னு மிருமுகத்தினால் மழைக்காலத்து அமாவாசை நிசியின்குமரி யிருளைப்போல மறைந்துநிற்கும்.

விக்ஷேபசத்தியானது, பிறவிமுதல் துன்பக்காரணமாயிருந்து முன்னர் விடையஞானத்தைவிளக்கிப் பின்னர் ஞானசாதனமாயிருந்து சொரூபஞானத்தை விளக்கிவைத்து அதுவும் அந்த சொரூபஞானத்திற் பிணஞ்சுடு தடியைப்போலயமாகிவிடும்.

முற்கூறிய சத்துவத்திற்சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு விஷ்ணுவென்றும், இராசதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்குப் பிரமாவென்றும் தாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு உருத்திரனென்றும் பெயர். இதுவேமாயை. இந்த மாயையும் அஞ்ஞானமாகிய * சமஷ்டி சீவகாரணசரீரமுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்குக்காரணசரீரமாம், இதுவே ஈஸ்வரனுக்கு வவஸ்தை. இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்குச் சுழுத்திக்கு அவ்வியாகிருதனென்றும் பெயர்.

இராசதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த சீவர்களுக்கு ஞானநிஷ்டாபரரென்றும், இராசதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த சீவர்களுக்கு கர்மநிஷ்டாபரரென்றும், தாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த சீவர்களுக்குச் சோம்பல் நித்திரை மயக்கமுடையவர்களென்றும்பெயர். இதுவே அஞ்ஞானம், இதுவே சீவகாரணசரீரம், இதுவே சீவனுக்குச் சுழுத்தியவஸ்தை, இதை யபிமானித்த சீவனுக்குப் பிராஜ்ஞனென்று பெயர்.

---

* சமஷ்டியென்பது - வனமென்றும், வியஷ்டியென்பது மரமென்றுமாம்.

தாமதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த விக்ஷேபசத்தியினால் அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன் மாத்திரைகள் பிறக்கும். இந்த அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மாத் திரைகளும் சீவர்களது வியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரமுங்கூடி ஈஸ்வர னுக்குச் சமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரமாம். இதுவே ஈஸ்வரனுக்குச் சொப்பனாவஸ்தை. இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு இர ணிய கர்ப்பனென்று பெயர். அஃதெப்படியென்னில்:—

விக்ஷேபசத்தியின்காரணமாய் சத்ததன்மாத்திரையான ஆகாயம் பிறக்கும். அதில் பரிசதன்மாத்திரையான வாய்வு பிறக்கும். அதில் ரூபதன்மாத்திரையான தேயு பிறக்கும். அதில் ரசதன்மாத்திரையான அப்பு பிறக்கும். அதில் கந்த தன்மாத்திரையான பிருதிவி பிறக்கும். ஆக தன்மாத்திரை கள்—ரு.

சத்ததன்மாத்திரை சாத்துவீகசமஷ்டியுடன் கூடினது ஞானம். இதற்குநிலை புருவமையம். இராஜசமஷ்டியுடன் கூடி னது சமானவாயு. இதற்குநிலைநாபி. சாத்துவீகவியஷ்டியுடன் கூடினது சுரோத்திரேந்திரியம். இதற்குநிலை செவி. இராஜச வியஷ்டியுடன் கூடினது வாக்கு. இதற்குநிலை வாய். சத்தம் விடயம்.

ஞானம், சமானவாயு, சுரோத்திரேந்திரியம், வாக்கிந்திரி யம், சத்தவிடயம் ஆக ரு-ம் சத்ததன்மாத்திரையின்கூறு.

பரிசதன்மாத்திரை - சாத்வீக சமஷ்டியுடன் கூடினது மனம்; இதற்குநிலை கண்டம். ராஜசசமஷ்டியுடன் கூடினது

வியானவாயு; இதற்குநிலை சர்வசரீரம். சாத்துவீகவியஷ்டியுடன் கூடினது தொக்கேந்திரியம்; இதற்குநிலை தொக்கு. இராசசவியஷ்டியுடன் கூடினது பாணேந்திரியம்; இதற்குநிலை அஸ்தம். பரிசம் விடயம்.

மனம்-வியானவாயு- தொக்கேந்திரியம் - பாணேந்திரியம்-பரிசவிடயம் ஆக ரு-ம் பரிசதன்மாத்திரையின்கூறு.

ரூபதன்மாத்திரை - சாத்வீக சமஷ்டியுடன் கூடினது புத்தி; இதற்குநிலை நேத்திரம். இராசதசமஷ்டியுடன் கூடினது உதானவாயு; இதற்குநிலை கண்டம். சாத்துவீகவியஷ்டியுடன் கூடினது சட்சேந்திரியம்; இதற்குநிலை நேத்திரம். இராசச வியஷ்டியுடன் கூடினது பாதேந்திரியம்; இதற்குநிலை பாதம். ரூபம் விடயம்.

புத்தி-உதானவாயு-சட்சேந்திரியம்-பாதேந்திரியம்-ரூபவிடயம் ஆக ரு-ம் ரூபதன்மாத்திரையின்கூறு.

இரசதன்மாத்திரை-சாத்துவீகசமஷ்டியுடன் கூடினது சித்தம்; இதற்குநிலை நாபி. இராசதசமஷ்டியுடன் கூடினது அபானவாயு; இதற்குநிலை குதம். சாத்துவீகவியஷ்டியுடன் கூடினது சிங்குவேந்திரியம்; இதற்குநிலை நாக்கு. இராசதவியஷ்டியுடன்கூடினது குய்யேந்திரியம்; இதற்குநிலை உபஸ்தம். ரசம் விடயம்.

சித்தம்-அபானவாயு சிங்குவேந்திரியம்-குய்யேந்திரியம்-ரசவிடயம் ஆக ரு-ம் இரசதன்மாத்திரையின்கூறு.

கந்ததன்மாத்திரை - சாத்துவீகசமஷ்டியுடன் கூடினது அகங்காரம்; இதற்குநிலை இருதயம். இராசதசமஷ்டியுடன் கூடினது பிராணவாயு; இதற்குநிலை இருதயம். சாத்துவீக வியஷ்டியுடன் கூடினது ஆக்கிராணேந்திரியம்; இதற்குநிலை நாசி. இராசதவியஷ்டியுடன்கூடினது குதேந்திரியம்; இதற்கு நிலை பாயுரு. கந்தம் விடயம்.

அகங்காரம்-பிராணவாயு - ஆக்கிராணேந்திரியம் - குதேந் திரியம்-கந்தவிடயம் ஆக ரு-ம் கந்ததன்மாத்திரையின்கூறு.

இந்த தத்துவங்கள் உரு-ங்கூடி சீவ சூக்ஷ்மசரீரமாம். ஞானத்தைக்கழித்து உச-தத்துவங்களென்றுஞ் சொல்லுவர். இதுவே சீவனுக்குச் சொப்பனவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்குத் தைசதனென்றுபெயர்.

இனி ஸ்தூலசரீரமுண்டானமுறைமை யெப்படியெனில்:—

தாமதத்தில் தாமதம் பிரதானமாகும்போது அபஞ்சீ கிருத பஞ்சபூதத்தினின்று பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்கள் பிறக்கும். இந்தப் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களும் சீவர்க ளது சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரங்களுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்தூல சரீரமாம், இதுவே ஈஸ்வரனுக்குச் சாக்கிராவஸ்தை, இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு விராட்டென்று பெயர். அஃதெப் படியெனில்:—

பஞ்சபூதங்களையும் பத்தாகச்செய்து அவைகளின் பாதி யை நன்னான்காகப்பிரித்து, சுவாமிசத்தைவிட்டு இதராமிச

த்திற்கூட்டிப் பஞ்சீகரணப்படுத்த ஸ்தூலபூத பௌதிகங்களாம்.

	ஆகாசத்தி லாகாசம்	வாயுவி லாகாசம்	தேயுவி லாகாசம்	அப்புவி லாகாசம்	பிருதிவியி லாகாசம்
சாத்துவீக சமஷ்டி	ஞாதுரு மோகம்	மனம் தாண்டல்	புத்தி சங்கமம்	சித்தம் சுக்கிலம்	அகங்காரம் மயிர்
இராசத சமஷ்டி	சமானன் லச்சை	வியானன் ஓடல்	உதானன் சோம்பல்	அபானன் உதிரம்	பிராணன் நரம்பு
சாத்துவீக வியஷ்டி	சுரோத்திரியம் பயம்	தொக்கு உட்காருதல்	சட்சு நித்திரை	சிங்குவை வியர்வை	ஆக்கிராணம் தோல்
விஷயம்	சத்தம் துவேஷம்	பரிசம் நடத்தல்	ரூபம் தாகம்	ரசம் மூத்திரம்	கந்தம் மாமிசம்
இராசத வியஷ்டி	வாக்கு ராகம்	பாணி படுத்தல்	பாதம் பசி	பாயுரு உமிழ்நீர்	உபஸ்தம் அஸ்தி

எப்படியென்னில்:—பிருதிவியிற் பிருதிவி அஸ்தி. பிருதிவியில் அப்பு மாமிசம். பிருதிவியில் அக்கினி சர்மம். பிருதிவியில் வாயு நரம்பு. பிருதிவியில் ஆகாசம் ரோமம். ஆக ரு-ம் பிருதிவியின்கூறு.

அப்புவில் அப்பு மூத்திரம். அப்புவில் பிருதிவி உமிநீர். அப்புவில் அக்கினி வியர்வை. அப்புவில் வாயு உதிரம். அப்புவில் ஆகாசம் சுக்கிலம் ஆக ரு-ம் அப்புவின்கூறு.

தேயுவிற்றேய்வு நித்திரை. தேயுவிற் பிருதிவி பசி. தேயுவில் அப்பு தாகம். தேயுவில் வாயு ஆலசியம். தேயுவில் ஆகாசம் சங்கமம். ஆக ரு-ம் தேயுவின்கூறு.

வாயுவில் வாயு ஓடல். வாயுவிற் பிருதிவி படுத்தல். வாயுவில் அப்பு நடத்தல். வாயுவில் தேயு உட்காத்தல். வாயுவில் ஆகாசம் தாண்டல் ஆக ரு-ம் வாயுவின்கூறு.

ஆகாயத்தில் ஆகாயம் மோகம். ஆகாயத்திற் பிருதிவி ராகம். ஆகாயத்தில் அப்பு துவேஷம். ஆகாயத்தில் தேயு பயம். ஆகாயத்தில் வாயு லச்சை ஆக ரு-ம் ஆகாயத்தின் கூறு.

ஆக உரு-ங்கூடி ஸ்தூலசரீரமாயிற்று. இவை சடமாகையினுல் பஞ்சதன்மாத்திரைகளின் சாத்துவீககுணத்தினுலும், இராசதகுணத்தினுலும் உண்டான சூக்ஷ்மசரீரமிருப்பதற்குப் போகஸ்தானமாம். இதுவே சீவனுக்கு ஸ்தூலசரீரம். இதுவே சீவனுக்கு சாக்கிராவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்கு விஸ்வனென்று பெயர்.

இனி நால்வகை யோனியாவன:—

அண்டசம் - உற்பீசம் - சுவேதசம் - சராயுசம் ஆக-ச. இவற்றுள் அண்டசத்திற் பிறந்தவை பட்சி பன்னக முதலி

யன பையிற்பிறந்தவை தேவர், நரர், மிருகமுதலியன. வேர்வையிற் பிறந்தவை ஈ, பேன், மசக முதலியன, நிலத்திற் பிறந்தவை விருக்ஷம், கொடி, செடி முதலியன.

சில சாஸ்திரங்களில் சூட்சுமசரீரத்திற்கு கசு-தத்துவங்களென்று சொல்லியிருக்க இவ்விடத்தில் உஎ-தத்துவங்களாகச் சொல்லுவானேனெனில்.

பஞ்சதன் மாத்திரைகளின்றி சூட்சுமசரீரந் தோன்றமாட்டாதாகையால் உஎ-தத்துவங்களென்று சொன்னதே பிரமாணம்.

அந்தக்கரணம்-ச. ஞானேந்திரியம்-ரு. ஆக கூ-ம் ஞானசத்தியாகையால் சாத்துவீககுணமென்றும், வாயுக்கள்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக கO-ம் கிரியாசத்தியாகையால் இராசதகுணமென்றும், ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் வெவ்வேறாகையினால் வியஷ்டியென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆகையால் பஞ்சதன்மாத்திரைகளை விஷயமாகக்கழித்து அந்தக்கரணம்-ச. வாயுக்கள்-ரு. ஞானேந்திரியம்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக கசு-ங்கூட்டி சூட்சும சரீரங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

இவற்றின் கிரியை எப்படியெனில்:—

ஞானம்-சமானவாயுவுடன்கூடி சுரோத்திரேந்திரியத்தை அதிஷ்டித்து சத்தவிஷயத்தை யறியும். ஆகையால் வாக்கு வசனிக்கும்.

மனம் - வியானவாயுவுடன்கூடி. தொக்கிந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து பரிசவிஷயத்தை யறியும். ஆகையால் பாணி இடுதலு மேற்றலுஞ்செய்யும்.

புத்தி - உதானவாயுவுடன்கூடிச் சக்ஷுரிந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து ரூபவிஷயத்தை யறியும். ஆகையால் பாதம் கமனிக்கும்.

சித்தம் - அபானவாயுவுடன்கூடி ஜிஹ்வேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து ரசவிஷயத்தை யறியும். ஆகையால் உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும்.

அகங்காரம் - பிராணவாயுவுடன்கூடி ஆக்கிராணேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து கந்தவிஷயத்தை யறியும். ஆகையால் பாயுரு மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும். இவைகளே இந்தத் தத்துவங்களின் கிரியைகளாம். இதை அந்தியாமிரூப புத்தியென்று சொல்லப்படும்.

இனி அபரோக்ஷயுக்தியாவதென்னவெனில்:—

சொரூபமுதல் ஸ்தம்பபரியந்தம் உண்டான முறைமைப்படியே ஒன்றிலொன்றொடுக்கிச் சொரூபமாகக் காண்பது அபரோக்ஷயுக்தியாம்.

இங்ஙனமாகில் அது நீயாகுமென்னும் அத்துவிதானந்த சுகத்தைப் பெறுவதெப்படியென்னில்.

நீயது வாகுமென்று ஆசிரியப்பிரகடமாக உபதேசித்தருளுமுறைமைப்படி முன்னர் நீயென்னுஞ் சீவனுக்குண்டான சரீரத்திரயமும், அவஸ்தாத்திரயமும், அபிமானத்திர

யமும், ஆக-௬-ம் கழித்து அதிற்சேடித்துநின்ற சிவசாக்ஷியாகிய தடஸ்த தரிசனஞ்செய்து, பின்னர் அதுவென்னும் ஈஸ்வரனுக்குண்டான சரீரத்திரயமும், அவஸ்தாத்திரயமும், அபிமானத்திரயமும், ஆக ௬-ம் கழித்து அதிற்சேடித்துநின்ற ஈஸ்வர சாக்ஷியாகிய பிரதமதரிசனஞ்செய்து, அப்பால் ஆறென்னும் பதார்த்தமாகிய ஆனந்தாதீதமே தற்சொரூபமாய் தடஸ்தரூபமென்னுந் துவிதபாவமு மிறந்து, அத்துவிதானந்தத்தி லழுந்தி, மதுவுண்ட வண்டுபோற் சுகித்திருத்தலாம். இதுவே சனகன், மாவலி, பகீரதன் முதலிய பெரியோர்களனுபவித்த சகஜானந்தானுபூதியாகும். இதைச் சற்குருகடாக்ஷத்தின லுண்டாகும் சுவானுபூதியினாற் கண்டு கொள்க.

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் றுணை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த தசாவத்தைக்

கட்டளைச்சுருக்கம்.

மோக்ஷமுண்டென்கிற எந்தமார்க்கத்தாருக்கும் உபக்கிரமத்திற் பந்தமும், உபசங்காரத்தில் முத்தியும், சித்தாந்தமாகையினாலே இம்மார்க்கத்தினுடைய பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படாநின்ற தெப்படியெனில்:—

சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமென்னும் இலக்கணத்தையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பரவஸ்துவின் கண்ணின்று வாசகஞ் செயவொண்ணாத பின்னசத்தி தோன்றும்; அதினின்றும் மாயை தோன்றும்; அதில் சுத்தமாயையினின்றும் பாதத்துவந் தோன்றும்; அதினின்றும் வியோமந் தோன்றும்; அதிற் காலபரந் தோன்றும்; அசுத்த மாயையினின்றும் புருடன்றோன்றும்; அதில் மூலப்பகுதி தோன்றும்; அதில் மான்றோன்றும்; அதில் ஆங்காரந்தோன்றும்; அந்தவாங்காரந் திரிகுணமாகவிரியும். அவையிற் சாத்துவிதாங்காரத்தில் மனமும், ஞானேந்திரியங்களுந்தான்றோன்றும்; இராசதவகங்காரத்தில் கன்மேந்திரியங்களுந்தான் தோன்றும். தாமதவாங்காரத்தில் சத்தாதிகளுந்தான் தோன்றும். இந்த சத்தாதியைந்தையும் ஒவ்வொன்றை யிரண்டு கூறுசெய்து

அவையிலொருகூற்றில் ஒவ்வொன்றை நன்றான்கு கூறாகச் செய்து தனது கூறல்லாத நாலினுங்கூட்டப் பஞ்சீகரண தூலபூதமாம். உபக்கிரமமுற்றும்.

இனித் தத்துவங்களினுடைய வகையெப்படியென்னில்:—

பஞ்சீகரண தூலபூதமைந்து, சத்தாதியைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, அந்தக்கரணம் நாலு, புருடன் ஒன்று, காலபரம் ஒன்று, வியோமம் ஒன்று, பரம் ஒன்றுஆகத்தத்துவ மிருபத்தெட்டின்மேல் மாயையொன்று, பின்னைசத்தியொன்று ஆ கூ0. இவையேபந்தம். இனியிம் முப்பதும் நீங்கி மேற்சுயம்பிரகாசத்தை யடைதலே உபசங்காரம் இதற்கு மார்க்கமெப்படி யென்னில்:—

தூலபூதமைந்து, சூட்சுமபூதமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரிய மைந்து ஆ இருபதுஞ்சீவசாக்கிரம். இதில் நித்திரா தாயி நீங்கும். மனம், புத்தி, ஆங்காரமூன்றுஞ் சீவசொற்பனம். பிரகிருதி, சீவசுழுத்தி, புருடன், பரசாக்கிரம் இதிற் பிரகிருதி நீங்கும். காலபரம், பரசொற்பனம் இதில் அசுத்தமாயை நீங்கும். வியோமம், பரசுழுத்தி, பரம், சிவசாக்கிரம், மாயை, விசுவக்கிராசம், இதிற்கன்ம நீங்கும். பின்னை சத்தி, உபசாந்தம் இதிற் சுத்தமாயை நீங்கும். சுயம்பிரகாசமே குருதுரியம் இதில் ஆணவம் நீங்கும். ஆகவவத்தைபத்து இதுவேமுத்தி. இவ்வொழுங்கினால் ஞானாசாரியர் கைகாட்டும்படிக்குச் சமாதியிலிருந்து அநுபவம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியது.

வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளைச் சுருக்கம் முற்றிற்று.

சற்குருகடாக்ஷம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த

தசகாரியக்கட்டளை.

நித்திய நைமித்திய காமியப் பிராயச்சித்த உபாசனாதி கன்மங்களை அநேக ஜென்மாந்தரங்களிலே பண்ணப்பட்டு கிருத கிருத்தியனாய், "நித்தியாநித்தியவத்துவிவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமையாதிசட்கம், முமூட்சுத்துவம்" என்கிற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியுடைய அதிதீவிரபக்குவமுடையோர்மேற் சென்ன மெடாதகைகைக்கு, பிரமகைவல்லியம் சமாதியிலிருந்தடைதற்கு மௌனமார்க்கம் வேதமுடிவாகிய உபநிடதத்தில் தசகாரியமாக இருக்கும். இதற்குத் தொகையெப்படியெனில்:—

மாயாரூப மென்றும், மாயாதரிசனை யென்றும், மாயாசுத்தி யென்றும், சீவரூப மென்றும், சீவதரிசனை யென்றும், சீவசுத்தி யென்றும், பிரமரூப மென்றும், பிரமதரிசனை யென்றும், தேககைவல்லிய மென்றும், விதேககைவல்லிய மென்றும் ஆகப் பத்து. இது தொகையாகிய சிரவணம். இதற்கு வகை யெப்படியெனில்:—

மாயாரூபமாவது சர்வப்பிரபஞ்சங்களும் இத்தனை அங்கிசத்துடனேகூடி விளங்குமெனக்காண்கை. மாயாதரிசனமாவது, அந்த அங்கிசத்தில் இத்தனையங்கிசம் மாயாசம்பந்தமெ

னக்காண்கை. மாயாசத்தியாவது, அதனுடைய வதிட்டானத்தைக்காண்கை. சீவரூபமாவது, விளக்கவிளங்கப்பட்ட மாயாரூபத்தைக் காணுதற்கோரறிவுண்டெனக் காண்கை. சீவதெரிசனமாவது, அவ்வறிவைத் தானெனக் காண்கை. சீவசத்தியாவது, அவ்வறிவினதிட்டானத்தைக் காண்கை. பிரமரூபமாவது, மாயாரூபத்துக்குஞ் சீவரூபத்துக்குமதிட்டானம் பிரமமெனக் காண்கை. பிரமதரிசனமாவது, ஆரோபிதமு மதிட்டானத்தைவிட வேறில்லாததுபோல மாயையுஞ்சீவனும்பிரமமாகத்தானே காண்கை. தேககைவல்லியமாவது அந்தப் பிரமமாகத்தானே காண்கிற போதமுநீங்கி ஆனந்தமயமாய் நிற்கை. விதேககைவல்லியமாவது, அந்தப் பிரமானந்தாதீதத்தையடைகை. இது வகையாகிய மனனம். இனி விரிவு எப்படியெனில்:—

சத்தாதிவிடயத்தி லவாவறுத்து ஏகாந்தத்திலிருந்து நிதித்தியாசனத்தில் சமாதியைப்பொருந்திச் சாட்சாத்கரிக்கும் வகை.

மாயாரூபமாவது இதுவென்று காணப்பட்ட சர்வப்பிரபஞ்சமுமுண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாய் நாமரூபமாய் இவை ஐந்தம்சத்துடனே விளங்குதலைக் காண்கை.

மாயாதரிசனையாவது அந்தஐந்தம்சத்தில் பின்பு சொல்லப்பட்ட நாமரூபமாகிய விரண்டம்சமு மாயையெனக் காண்க.

இனிமாயாசத்தியாவது இந்த மாயாசம்பந்தமாகிய நாமரூபத்துக்கு முன் சொல்லப்பட்டன உண்டாகி விளங்கி ரம்

மியமாகிய மூன்றங்கிசத்தை யுடைய அதிட்டானத்தைக் காண்கை.

சீவரூபமாவது ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்கப்பட்ட சர்வத்தையும்நோக்கி அவையில் பின்புசொல்லப்பட்ட இரண்டங்கிசமு மாயாசம்பந்தமென்றும், அந்த மாயாசம்பந்தமும் முன்பு சொரூபசம்பந்தமாகிய சச்சிதானந்தத்தைவிட வேறின்மையென்றுங் கண்டவறிவொன்றுண்டெனக் காண்கை.

சீவதரிசனையாவது நாமரூப மயமாகிய கேவலமும் நீங்கிச் சச்சிதானந்தமாகிய பிரமத்தைப்பற்றி நிற்கை. இது சாக்கிராவத்தை.

சீவசுத்தியாவது அந்தச்சச்சிதானந்த மயமாகிய பிரமத்தைஅவ்வொளியே கண்ணாகக்கொண்டறிந்து அதிற்சீவதத்துவபோதமடங்கி அச்சீவனுக்கு அதிட்டானமாகிய பிரமந்தானாய்நிற்கை.

பிரமரூபமாவது மாயாரூபமாகிய நாமரூபத்திற்கும் அதை யுணருஞ் சீவனுக்கு மதிட்டானமாய் விளக்கப்பட்டது சச்சிதானந்தமேயெனக் காண்கை. இது சொற்பனாவத்தை.

பிரமதரிசனையாவது பழுதை கிளிஞ்சில், கட்டை, சூரியன், தங்கம், மண்முதலிய வதிட்டானங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்பு, வெள்ளி, கள்வன், கானனீர், ஆபரணம், கடகலசமுதலிய வாரோபிதம் விசாரித்தவிடத்தில் அவை அவ்வதிட்டானமேயாகி விளங்குதல்போல ஆரோபிதமாய் விளங்கப்படுகிற நாமரூபமாகிய மாயையும், அம்மாயையை யறியப்படாநின்ற சீவனும், அதைவிளக்கப்பட்ட பரமும், நாமரூபமறியப்பட்ட

தானும்; அறிவிக்கப்பட்ட பரமேயெனக்காட்டாமல், நாமரூபத்தையுந் தன்னையும் வேறுபோல் விளக்கப்பட்ட அஞ்ஞானமும், அதற்கு நியதமாகிய கர்மமுமாகிய ஐந்து பதார்த்தமும் அதிட்டானமாகிய சச்சிதானந்த சொரூபமாகக் காண்கை. இது சுழுத்தியவத்தை.

தேககைவல்லியமாவது அப்படி அந்த ஐந்து பதார்த்தமுஞ் சொரூபமாகக் காணப்பட்ட வாதனையும்நீங்கி, அவ்விடத்திற்பிரகாசிக்கப்பட்ட சொரூபானந்தத்தைப்பெற்றுநிற்கை. இது துரியம்.

விதேக கைவல்லியமாவது அந்தச் சொரூபானந்தத்தைப்பெற்று ஆனந்தாதீதனாய் வாக்குமனாதீத கோசரமாகிய பிரமகைவல்லியத்தைப் பெறுகை. இது துரியாதீதம். இவ்வொழுங்கில் குரு காருண்ணியத்தினாலே சென்று, தசகாரியமு மனுபவப்பட்டு, பிரமகைவல்லியமடையில் அப்போது பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சொற்பனம்போலக் கண்டு, பண்டைப்படியாய் நின்றால், மேற் சனனத்துக்கு வித்தாகிய ஆசைபய மிரண்டும் தான் சர்வானந்தத்திற்கு மதிட்டானமாகிய பிரம்மானந்த மயமாகையால் ஆசையும், தற்சொரூபமாகிய பிரம்மத்தைத் தவிரப் பிரத்தியக்கு வேறொன்றுமில்லாததாகையால் பயமு மொழியும்.

வேதாந்ததசகாரியக்கட்டளை

முற்றிற்று.

குருபாதந்துணை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபதேச

சித்தாந்தக்கட்டளை.

ஆத்மாக்களை முத்தியிலே விடவேண்டி வாக்கு மனாதீத கோசரமாகிய அருட்சத்திதானே பாச வயிராக்யம், சிவகாருண்ணியம், ஈசுவரபக்தி, பிரமஞானமென்கின்ற நான்குமே ஒரு திருமேனியாகக் கொண்டருளிய ஞானாசாரியர், இனிப் பிறவாத முடிந்த பிறப்பில் "நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம். இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமையாதிசட்கம், முமுட்சுத்துவம்" என்கின்ற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியே ஓர் வடிவெனக் கொண்ட சற்சீடனுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணு முறைமை.

உலகத்தின்கண்ணே வயித்தியராயினோர் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயம்பண்ணி, இத்தனை தினத்தின்மேல் அவுடதங்கொடுக்க வேண்டுமென்று நியமமிருப்பினும், ஓரோர் அசாத்திய வியாதியை யுடையவனுக்குக் கண்ட வக்கணமே கனமாகிய பூபதி முதலிய அவுடதங்களைக்கொடுத்து, உடனே திருப்பவேண்டும்; அதைப்போல, சாதனங்களையுடைய தீவிரதரபக்குவனுக்கும் ஓராண்டாகிலுஞ் சோதித்து அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றாலும், ஓரோர் அதிதீவிரதர பக்குவனுக்கு அந்தக்கணமே இந்த உபதேச சித்தாந்தத்தை

அனுக்கிரகம் பண்ணிப் பவரோகத்தை உடனே நிவிர்த்தி பண்ணவேண்டும். இந்த உபதேச சித்தாந்த மார்க்கமொழிய மற்றைய மார்க்கத்தினாலே பவரோக நீங்காதோவென்னில், பாதாதிகேசபரியந்தம் அக்கினிபற்றிக்கொண்டவனுக்கு விழுந்த துறையிலே அவனை விழுங்கி மேலிடப்பட்ட மடுவிலேயன்றிக் கொஞ்சஜலத்தில் பிரவேசிக்கில் உடனே அவ்வக்கினியவிந்து முடியாது; அதைப்போல, அதிதீவர பக்குவனுக்கு உடனே அவனையும் விழுங்கி மேலிடப்பட்ட அகண்டாகார ஞானம் இம்மார்க்கத்திலே பிரவேசித்த அக்கணமே யுண்டாம். அதெப்படியெனில்,

சற்குரு சந்நிதியிலே சற்சீடனானவன் தேனிரம்பிய மலரைத்தேடும் வண்டுகள்போலப் பூதலமெங்குந்தேடி வெப்பந்தீராமல் வந்தடைந்து, கண்ட அக்கணமே உள்ள மகிழ்ச்சியையடைந்து தாரகமாகிய சிவமேயெனக்கொண்டு, அவருடைய அருள்சுரக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு சுவாமீ! நானார்? இந்த நானுவாகிய வுலகமேது? இது ஆரையுடையது? எனக்குச் சனனமரணம் வந்தவாறேது? இது யாதினாலே நீங்கும்? இவற்றை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்? இவற்றிற் பிரதமத்தில் அடியேன் நானாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தபடிக்கு என்னை யறிவித்தால் மற்றைநாலும் அடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்று சற்சீடன்கேட்க, ஆசாரிய ரனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்:—

நல்லது உன்னைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகிறோம். நீ நன்றாகப் பார்க்கக்கடவாயென்று திருவடியைச் சூட்டி,

அஸ்த மஸ்தக சையோகம்பண்ணிக் கிருபாதிருஷ்டியினாலே நோக்கி, இங்கே யுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நீயேயென்றனர். சுவாமீ! இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நானெப்படியாவேன்? என, ஆனால் உனக்கிங்கே என்ன பிரகாசியாநிற்கிறதெனக்கேட்க, சுவாமீ! நாமரூப மயமாகிய உலகந்தோன்றுகிறது என்ன, ஆனா லந்தவுலகை மெவ்விடத்தினின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமீ! என்னுடைய நினைவிலேநின்று தோன்றுகிறது என; ஆனால் நினைவுவேறு உலகம்வேறோ என்ன, சுவாமீ! உலகமெதிரிட்டுக் காண்கையினாலே வேறு தானே, ஆனால் உலகமாகிய நாமரூபத்தை நீக்கி நினைவைப் பாரென்ன, சுவாமீ! அப்படி பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் காணேன் என, ஆனால் நினைவைநோக்கி நாமரூபத்தைப் பாரென்ன, சுவாமீ! அப்படிப் பார்க்குமிடத்தும் நாமரூபத்தைக் காணேன் என, ஆனால் நாமரூபமயமாகிய உலகமேதென்ன, சுவாமீ! என்னுடைய நினைவுதானே என, ஆனால் அந்நினைவு எங்கேநின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமீ! என்னிடத்திலே நின்று தோன்றுகிறது என்ன, ஆனால் நினைவுவேறு நீ வேறோவென்ன, சுவாமீ! என் நினைவாகையினாலே வேறின்றி நானானே என, ஆனால் நினைவைநீக்கி யுன்னைப்பாரென்ன, சுவாமீ! யான்பிரகாசியா நிற்கின்றேன் என, ஆனால் நினைவு நீயெப்படியாவாயென்ன, சுவாமீ! நினைவு என்னைவிட வேறு தானே என, ஆனால் உன்னைப்பிரிந்து நினைவைப்பாரென, சுவாமீ! அப்படிப் பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் காணேன் என, ஆனால் நினைவு யாதோவென்ன, சுவாமீ! நினைவானது நானுமல்ல என்னைவிட வேறுமல்ல என, ஆனால் அஃதெப்படி

யென்ன, சுவாமீ! தங்கத்தினிடத்திலே பணியானது தங்கமு மல்லாமல் தங்கத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்கப்பட்டது போல நினைவுமென்னிடத்திலே கற்பிதம் என்றான். ஆனா லிந்த நினைவுவேறே சத்தையோவென்ன, சுவாமீ! அத ற்கு வேறே சத்தையில்லை; என்னுடைய சத்தையே தோ ன்றி விளங்காநிற்கிறது என, ஆனால் இங்கே தோன்றுவதெல் லாம் யாதென்ன, சுவாமீ! இங்கே தோன்றி விளங்குவதெல் லாம் நானே என, ஆனால் நாமுன்னம் எல்லாம் நீயே யென்று சொன்னோமே, அதற்குனக்கு ஐயந்தோன்றிற்றே, இப்போது எல்லாம் நானே யென்று நீசொன்னது திரிவோ நன்றாய்ப்பா ரென்ன, சுவாமீ! முதற்றிரிவினாலே எல்லாம் நானெப்படி யாவேனென்று கேட்டேன். இப்போது சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினாலே திரிவுபண்ணிக் கொண்டிருந்த அஞ்ஞான விருள்போய்த் துணிவாகத்தானே எல்லாம் நானேயெனக் கண்டேன். ஆனால் உன்னைக்கண்ட இடத்தில் அனுபவமெப் படி யிருந்ததென்ன, சுவாமீ! அகண்டாகாரமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீதமாய்ப் பழுதையினிடத்திற் பாம்பொருகாலுமில்லா ததுபோல், உலகம் உயிர் பரம் என்பது ஒருகாலுமில்லாததா ய்ப் பிரகாசியா நிற்கிறது. ஆனாலிதுவே தற்சொரூப முத்தி. இதிற் றேகபதன பரியந்தம் கலக்கமில்லாமல் நிற்பாயாக. இத ன்றி அந்த முத்தி நீயானதற்குக் குறி; மற்றை நாலும் நீயுன் னனுபவப்படிக்குச் சொல்லென்ன, சுவாமீ! நானாவிதமாகிய பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலே ஆரோபிதம்; அது சங்கற்பத்தை யுடையது; அந்தச் சங்கற்பத்தையுடைய ஆரோபிதமாகிய பிரபஞ்சமும் அதிட்டானமாகிய என்னைவிட வேறல்லவெ

ன்று காணுததிரிவினுலே எனக்குச் சனனமரணம், எல்லாம் நானே யென்றறியில் சனன மரணமில்லை. இப்படி மற்றை நாளும் சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினுலே எனக்கனுபவ மாயினவென, நல்லது, நம்முடைய அனுபவமுமிதுவே. சுருதியினுடைய முடிவிலே சொல்லுவதுமிதுவே. உன்னுடைய வனுபவமுமிப்படியேயாகில் இதுவே உபதேச சித்தாந்தம் என்று இதிற் கலக்கமில்லாமல் வாழ்வாயாகவென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தருளினர்.

உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் சரணம் வாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தக்கட்டளையின்

நூன்முகம்.

"ஒருங்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த-ஆரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்த-சாரங் கொண்ட சைவசித்தாந்த" சாத்திரங்களாகிய சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசமுதலிய ஞானநூல்கட்கு, அகத்தியர் வரத்தா லவனியில் வந்தே-அவரொரு கடலை யாசமனஞ்செயின்-நாமிரு கடலை மாந்துவ மென்று-வடமொழி தென்மொழி மகோததி பெருகித்-திராவிடபாடியந் திருவாய்மலர்ந்த சிவஞானயோகீச்சுரர் முதலியோரருளிய வியாக்கியானங்களை யாதரவாக் கொண்டவற்றுள் வேண்டிய வாங்காங்கெடுத்துத் தொகுத்துச் சித்தாந்தக்கட்டளை எனப் பெயர்தீட்டிக் கற்பவற்கெளிதினிற் புலப்படவே சொற்றன னெளியேன் சோபானமாகப்-பேதந் தெரித்தும் அபேதந் தெரித்தும் பேதாபேதம் பெரிது தெரித்தும் இவையேயாகியு மிவையலவாகியும் இருக்குமுளவை யினிது தெரித்தும் ஆகமாந்தத்தை யடியேற் குணர்த்திய தணிகாசலபதி தண்ணடி பணிந்தே.

இக்கட்டளைக்குச் சித்தாந்தமென அடைமொழி யிருத்தலின், எச்சமயச்சித்தாந்தமெனக் கடாவச் சிற்சிலப் பசுபாச ஞானிக ளெழுவரேயெனின்;

"வேத நூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்."

என்னச் சகலாகமபண்டிதரருளிய திருப்பாசுரத்தைத் தரிசிப்பாராக.

மெய்கண்டதேசிகன் மெல்லடி வாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தக்கட்டளை.

காப்பு.

சஞ்சிதஞ் சஞ்சலப் பஞ்சின சைஞ்சிடக்
குஞ்சரன் செஞ்சரண் கூறு.

உபாசனாமூர்த்திவணக்கம்.

அரசமயத்தவநோன்சமண்பூடொழித்தன் றுகண்ணத்
தரசமயத்தெனத்தன னுருதந்து தமிழையொன்றி
முரசமயத்தரளச்சிவிகைக்கண்முயன் றுவரும்
பரசமயக்கோளரிப்பிள்ளையார்பதம்பற்றுதுமே.

சிவஞானசுவாமிகள் வணக்கம்.

அவஞான மாற்றிவரு மரிவையரின் புறுமுத்தி யாதி
வாட்டி, நவஞானந் ததும்பியெழு முப்பொருளி னுண்மை
யினை நன்கு காட்டித், தவஞான மிழைத்திட்ட தென்றிருவா
வடுதுறையிற் றபனனுனை, சிவஞான முனிவரன்றுட் செழுங்
கமலஞ் சிறியனேன் சிரக்குவைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

சித்தாந்த சாத்திரத்திற் செப்புபொருட் கிலகாகப்
பித்தாந்த னேருரையும் பிதற்றுகிலே னாகலினான்
முத்தாந்தத் தரமிதென முழுதுணர்வை நீசைவீர்
கைத்தாள வெண்ணுவிரோ கடைக்கணிக்க வெண்ணுவீரே.

நூல்.

பதி பசு பாச மூன்று மநாதிநித்தம். இவை சமமாமோ * வியாபக வியாத்தி வியாப்பிய விலக்கணம் பெற்றிருத்தலின் ஆகா.

o பதியியல்பு.

பதி, ஏகன், நித்தன், நின்மலன், அசலன், அகண்டிதன், ஆநந்தவுருவன், ஆதியந்தமில்லான், அளவிடற்கரியன், அருவமுருவ மருவுருவமென்னு முக்கூற்று ளின்னனெவனென்றும்; அம்முக்கூறும்படும் விருத்தி, பரிணாமம், விவர்த்தனமென்பவற்றுள் ஒன்றிற்படுவன் படானென்றுங் கூறுதற்கோ ராசங்கையுமில்லான்.

---

* வியாபகம் = நிறைவு, வியாத்தி = சமநிறைவு, வியாப்பியம் = ஒன்றிலே யொன்றடங்கிநின்ற நிறைவு. கடல் = வியாபகம். நீருமுப்புங் கலந்திருத்தல் = வியாத்தி. கடலில் நீருமுப்பு மடங்கியிருத்தல் = வியாப்பியம்.

o பா — காத்தல், தி — வினைமுதற்பொருள் விகுதி, பதி = காக்கிறவன்.

ஞாயிறென்றுதானே விடயங்களை விளக்குழிக் கதிரெனவும், தன்னை விளக்குழிக் கதிரோனெனவும், தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட் டியைந்து நிற்றல்போல, பேரறிவாய சைதன்னியமாகிய சிவமொன்றே, அங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்குநிலையிற் சத்தியெனவும், புறப்பொருளை நோக்காதறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சத்தனெனவும் சமவாயத்தால் இருதிறப்பட் டியைந்து நிற்கும்.

தீயின்சத்தி யொன்றாயிருந்தும் உலோகம், விறகு, உப்பு, சாதம் முதலான விஷயபேதங்களினால் உருக்குஞ்சத்தி, கொளுத்துஞ்சத்தி, வெடிக்குஞ்சத்தி, சமைக்குஞ்சத்தி யென்றற்றொடக்கத்துப் பல்வேறு வகைப்படுமாறுபோல, சிவசத்தியொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பல்வகைப் பெயர்பெற்று நிற்கும். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமு மவ்வாறு பல்வகைப் பெயர்பெற்று விளங்கும்.

சத்தியின் சொரூபம் ஞானம்; இது பராசத்தி யெனப்படும். இச்சத்தி பசுக்கட்கு ஐந்தொழில் செய்வித்தற்பொருட்டுச் சிறப்பு வகையானே வியாபரிக்குங்கா லொருகூற்றானே திரோதானசத்தி யென நின்று; இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி யென மூத்திறப்படும்.

யாண்டு மொருபெற்றித்தாய் வியாபரிக்கு மிச்சையை யொழித்து ஒழிந்த ஞானங் கிரியைகளிரண்டுந் தனித்தனி வியாபரித்தலானும், ஒத்து வியாபரித்தலானும், தம்முட் குறைந்தும் ஏறியும் வியாபரித்தலானும்; சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், சுத்தவித்தை யென் றைவகைப்பட்டு

நிற்ப, இலயன், போகன், அதிகாரனென மூவகைப்பட்ட பதிப்பொருள் ஒருவனே அவற்றை யதிட்டித்து, அவ்வப் பெயர் பெற்று நிற்பன்.

படிகமானது பொன்மை நீலமுதலான பஞ்சவர்ணங்களுந் தன்னிடத்துப் பொருந்தினபோது தன்னிறத்தைக் காட்டாது அவற்றினிறமாய் நிற்பதுபோல, பதிகுண ருபமா யுடனிற்குந் தனது சத்தியிற்காணப்படு மப்பேதமெல்லாந் தானாகத்தோன்றி வேற்றுமையின்றி நிற்பன். இதுபற்றித் தன்றன்மை வேறுபடான்.

நிமித்த காரணனாகிய பதிமுதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும், துணைக்காரணமாகிய தனது சத்தியாற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டிக்கும், திதிக்கும், சங்கரிக்குந் தான் தாக்கற்று நிர்விகாரியா யிருப்பன். அது ஆதித்தன் சந்நிதானத்துத் தாமரை மலர்தலும், காந்தம் அனலைக் கக்கியும், சலம்வற்றியும் வருவனபோலும்.

---

* பசுவியல்பு.

ஆன்மாக்க ளிலக்கத்தி லளவுபடுத்தற் கரியராய், ஒருகாலத்தினும் அழியாதவராய், அஞ்ஞானமாகிய வாணவமலத்தின் மறைப்புண்டு கிடந்து, தத்தமக்குண்டான புண்ணிய பாவங்களுக் கீடானதோ ருடல்களைக் கடவுளின் காருண்யத்தினாலே பொருந்தி, அவ்வவை யதுவாகிய வுடம்பென்னத்

* பசு = ஆன்மா. பாச சம்பந்தம் பெற்றிருத்தலால் பசு. பச்-பந்தித்தல். உ-செயப்படுபொருள்விகுதி.

தானென்னத் தோன்றுமற் பிறிவற்று நின்று, அவ்வுடம்போடு கூடுகையி லெண்ணிறந்த போகங்களை முயற்சியாற் புசித்து, அந்தந்தப் புசிப்பாலுண்டாகிய இதாகிதங்களினாலே மீளவும் புண்ணிய பாவங்களை யார்ச்சித்துக்கொண்டு அவற்றா லிறந்து பிறந்து வருவர். இத்தகையோர் விஞ்ஞானகலர், பிரளயா கலர், சகலர் என மூவகைப்பட்டிருப்பர்.

* விஞ்ஞானகலர்.

அட்டவித்தியேசுரர், அனுசதாசிவர், சத்தகோடி மகா மந்திரரென மூவகையர். இவர்கள் முறையே மயேசுர தத்து வத்திலும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலும், சுத்தவித்தியா தத்து வத்திலுமிருப்பர். இவர்கள் ஆணவமல மொன்றினையுடையவர் கள். இவர்கட்குத் தனுகரண புவனபோக சுத்தமாயை யாம். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பதி அறிவிலே தன்மை மாத்திரையாய் நின்று திருவருளை யுதிப்பித்து மலத்தைப் போக்கி யிரட்சிப்பன்.

† பிரளயாகலர்.

நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களாம். இவர்கள் ஆண வம் கன்மமென்னு மிரண்டு மலத்தை யுடையவர்கள். இவர் கட்குத் தனுகரண புவனபோகம் அசுத்தமாயையாம் இவர்

---

* விஞ்ஞானமென்னும் பிரபோதத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிற படியால் விஞ்ஞானகலரென்னப்படுவர்.

† பிரளயத்தில் மாயா தத்துவத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபடி யால் பிரளயாகலரெனப்படுவர்.

களில் பக்குவர்க்குப் பதி மான் மழு சதுர்ப்புய காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாகச் சுபாவவருட் டிருமேனிகொண்டெழு ந்தருளி முன்னிலை மாத்திரையாய் நின்று மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பன்.

* சகலர்.

பிரம விஷ்ணுமுதல் பிபீலிகை யீறாக விருப்பர்கள். இவர்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை யென்னு மும்மலமு முடையவர்கள். இவர்கட்குப் பர சரீர மூன்று, சூக்கும சரீரமொன்று, தூலசரீரமொன்று. அவை வருமாறு:—

அசுத்தமாயையில் அநந்ததேவராற் கலக்குண்ட பாக மாகிய காரணசரீரமென்னும் பரசரீர மொன்று; இது ஆன ந்தமயகோசமென்னப்படும். வித்தியா தத்துவங்களாகிய பஞ்சகஞ்சுக மென்னுஞ் சரீரமொன்று; இது விஞ்ஞான மயகோசமென்னப்படும். பஞ்சகஞ்சுகத்தி லொன்றாகிய கலை யிற்றோன்றிய அவியத்த வியத்த ரூபமாகிய குணசரீரமென் னும் பரசரீரமொன்று; இது மனோமயகோச மென்னப்படும். மனம் புத்தி யகங்காரந் தன்மாத்திரை யைந்துமாகிய சமூ கஞ் சூக்குமசரீரம்; இது புரியட்டக மெனவும் பிராணமய கோசமெனவும் படும். ஏனையது தூலசரீரம்; இது அன்ன மய கோசமென்னப்படும். இவ்வாறு புருடனொருவனை ஐந்து சரீரங்களோடுங்கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப் படைவன்.

---

* கலாதிகளினால் முற்றுங் கட்டுப்படுகிறபடியால் சகலரென ப்படுவர்.

இவர்கட்குத் தூலதேனு அண்டசம், சுவேதசம், உத்பி சம், சராயுசம் என்கிற நால்வகைத் தோற்றத்தில், சுரர் கக-லட்சம், நரர் கூ-லட்சம், மிருகம் க0-லட்சம், தாவரம் கக-லட்சம், பறவை க0-லட்சம், நீர்வாழ்வன க0-லட்சம், ஊர்வன கரு-லட்சம் ஆகிய வெழுவகைப் பிறப்பும், அ௬-லட்சயோனிபேதமாம். இவையாவும் பிரகிருதியில் இவருள் பக்குவருக்கு * இருவினை யொப்பு மலபரிபாகமுண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோலக் கடவுள் மானிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டு குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி மந்ததரம், மந்தம், தீவரம், தீவரதர மறிந்து சமய தீட்சைபண்ணி, சரியை யனுட்டிப்பித்து, விசேடதீட்சைசெய்து கிரியாயோகங்களை யனுட்டிப்பித்து, நிருவாணதீட்சைபுரிந்து ஞானமனுக்கிரகித்து, மும்மலங்களைநீக்க, ஆன்மாக்கள் அழிந்தார்களு மில்லையாய், அந்தச் சிவமுதலானோர்களு மில்லையாய், சிவமுதலின்றிக் காரியப்பட்டார்களு மில்லையாய், அம்முதலுக்கு வேறாயிருந்தார்களு மில்லையாய், கேவல விசிட்டமறாதலையத்துவிதங்களைக் கடந்து, அப்பதியோடு சுத்தாத்வித நிலையினையடைவர்.

---

* இருவினையொப்பு = நல்வினையிலுந் தீவினையிலும் விருப்பு வெறுப்பின்றிக்காண்டல். மலபரிபாகம்-மலம் = ஆணவமலம்; பரி = உபசர்க்கம்; பாகம் = திரிவுகெடுதல். ஆன்மாவிற்குப் பக்குவம் வந்தவிடத்து மலசத்தி ஆன்மஞானத்தை மறைத்திருத்தல். சத்திநிபாதம்-சத்தி = சிவசத்தி; நி = உபசர்க்கம்; பாதம் = பதிதல். மலம் நீங்கியவழி சிவசத்தி பதிதல்.

* பாசவியல்பு.

பாச மைந்து வகைப்படும். அவையாவன:—

அறியாமை மிக வுண்டாம்படி யான்மாக்கடோறுஞ் சகசமா யனாதியா யிருக்கும் ஆணவமலமொன்று. இந்தவாணவமலத்தோடுங் கூடிநின்று அதுபக்குவமளவு மான்மாவை மறைத்து அந்தமலத்தைப் பாகம் வருவிக்கின்ற திரோதமலமொன்று. ஆன்மாக்களுக்குத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்து மயக்கத்தைச் செய்யும் மாயாகாரண மலமொன்று. ஆன்மாக்கடோறும் விரிந் தனுபவமாய் நிற்குங் கன்மமலமொன்று. ஆன்மாக்களின் சுகதுக்க வினைகட்கெல்லாம் இடமாய் நின்று அவற்றின் அறிவு, இச்சை, செயல்களை ஏகதேசப்படுத்து மாயாகாரியமாகிய மாயேய மலமொன்று.

0 ஆணவமலம்.

எண்ணிறந்த வான்மாக்களோடுங் கூடிநின்று மறைத்துந் தானென்றாயிருப்பதாய், ஆன்மாக்களுடைய பக்குவாபக்குவங்கட்குத் தக்கதாகவரைவரிடங்களிலே மறைந்துநின்று, அந்த வான்மபோதங்களின் மீட்சியிலே நீங்குவதா யிருக்கிற

* பச்-பந்திதல், அ-கருவிப்பொருள் விகுதி.

0 ஆன்மாக்களை யணுத்தன்மைசெய்தலி னாணவமெனப்பெயர் பெறும். ஆணவம் சடமாதலி னதற்குச் செய்தியுண்டோ? விடம், கள், பாடாணம், தீ, காற்று, நீர் முதலிய சடங்கட்குச் செய்தியுண்டானாற்போலும்.

தன்காரியமான வெண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய், செறிந்த இருளென்னும்படி நின்று ஆன்மாக்களுக்கு மிக்க மறைப்புகள் செய்வதாய், செம்பினுடன் கூடியிருக்கப்பட்ட காளிதமானது அந்தச் செம்புள்ளவன்றே யதனைமறைத்து உள்ளும் புறம்புங்கலந்து வெட்டுவாய்தோறும் நின்றாற்போல, ஆன்மபோதத்தோடுங்கலந்து மறைந்து கேவலத்தில் ஆவாரகசத்தியாயும், சகலத்தில் அதோநியாமிகசத்தியாயும், அஞ்ஞான நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய்நின்ற வநாதிமலமாய், ஆன்மாவினிச்சாஞானக்கிரியைகள் சற்றுஞ் சீவியாதபடி மறைத்து நிற்கும்.

திரோதானமலம்.

ஆணவமலம் நசிக்கும்படி பதியினுடைய அருட்சத்தியானது அந்தவாணவ மலத்தோடுங் கூடித் திரோபவித்துநின்று காரியப்படுத்துகையான் மூலமலமென வுபசரிக்கப்பட்டுத் திரோதமாய்நின்று காரியப்படுத்தி மலபாகம் வருத்தின வருளானது அவர்களிடத்துக் கிருபை சனித்துப் பதியோடிரண்டறப் பொருந்து முறைமையை யுண்டாக்கும்.

மாயாமலம்.

மலகன்மங்களோடு விரவாது சுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாயிருப்பது சுத்தமாயை. இம்மாயையின் கீழாயடங்கி, மல கன்மங்களோடு விரவி, சுத்தாசுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது அசுத்தமாயை. இவ்வசுத்தமாயையின் தூல பரிணமமா யசுத்தகாரியப் பிர

பஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது பிரகிருதிமாயை. ஆகமூன்றும். இவற்றிற்கு முறையே விந்து, மோகினி. மான் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுத்தமாயையின்றோற்றம்.

பதியினுடைய சத்தியாற் குடிலையாகிய சுத்த மாயையிலே (சர்வான்மாக்களுக்கு மறிவை யெழுப்புவித்து நிற்கிற ஞானமாகிய நாத தத்துவந் தோன்றும். நாதத்திலே (சர்வான்மாக்களுக்கு முண்டாகிய தொழிலை யெழுப்புவித்து நிற்கிற) விந்துதத்துவந் தோன்றும். விந்துவிலே (நாதவிந்துக்களிரண்டுங் கூடின வவசாரமாகிய) சாதாக்கிய தத்துவந்தோன்றும். சாதாக்கியத்திலே (கிரியை யேறி ஞானங் குறைந்துநின்ற வவசாரமாகிய) ஈச்சுர தத்துவந்தோன்றும் ஈச்சுரதத்துவத்திலே (ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்துநின்ற வவசாரமாகிய) சுத்தவித்தை தோன்றும். இந்த தத்துவங்களைந்துந் தோன்றின வொழுங்கிலே தத்துவ கர்த்தர்கள் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், உருத்திரன் ஆகிய ஐவருந் தோன்றி யவற்றோடு பொருந்தி நிற்பார்கள். மேற்சொன்ன விந்துவிலே சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும் வாக்குகள் நான்கும், ஐம்பத்தோ ரக்கரங்களும், எண்பத்தொருபதங்களும், சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும் ,வேதாகமபுராண சாத்திரங்களும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் தங்கட்குத் தனுகரணபுவனபோகங்களும், பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளுந் தோன்றும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்த மாயையானது நாசமில்லாததாய், உருவமில்லாததாய், ஒன்றாய், சகல சகத்திற்கு மொருகாரணமாய், சடமாய், சர்வவியாபியாய், பதிக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாய், ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரண முண்டாக்குவதாய், மலங்களிலொன்றாய், விபரீதவுணர்வைச் செய்வதாயுள்ளது.

அசுத்தமாயையின்றோற்றம்.

அசுத்தமாயையில் காலமும், நியதியும், கலையுந்தோன்றும், கலையில் வித்தை தோன்றும், வித்தையில் ராகந்தோன்றும். ஆக விவ்வைந்துங் கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகமாம். இவற்றோடுங் கூடிய வான்மா பஞ்சகஞ்சுகனும். கலையிலே மூலப்பகுதி அவியத்த குணவடிவாய்த் தோன்றித் தன்கணின்றும் வியத்தமாய்த்தரப்படுங் குணத்துவம், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமெண மூக்குணங்கள் தோன்றும். அவற்றுளொவ்வொன்று முத்திறப்பட்டு ஒன்பதுவகையாம். அவ்வியத்தமாகிய பிரகிருதியில் பஞ்சகிலேசமு முண்டாம். இம்முக்குணத்தில் ஒருகுணமேறினவிடம் புத்தி. புத்தியில் ஆங்காரந் தோன்றும். இவ்வாங்காரந் தைசதம், வைகரி, பூதாதியெனமூன்றாம். தைசத வாங்காரஞ் சாத்துவித குணத்தைப்பொருந்தில் மனமும், ஞானேந்திரியமைந்துந் தோன்றும். வைகரியாங்காரம் ராசத குணத்தைப் பொருந்தில் கன்மேந்திரியமைந்துந் தோன்றும். பூதாதி யாங்காரந் தாமதகுணத்தைப் பொருந்தில் தன்மாத்திரைகளைந்துந்தோன்றும். இவ்வைந்தி

னும் பூதங்களைந்துந் தோன்றும். இவ்வைந்தினும் பஞ்சதேவர்கள் பொருந்துவர்.

பிரகிருதி தத்துவத்தில் ஆன்ம தத்துவ மிருபத்து நாலுந் தோன்றும்.

கன்மமலம்.

ஆன்மாக்களெடுக்கப்பட்ட உடம்புகளுக்கு முன்னிலை காரணமாய், பலவிதமான புசிப்புகளையுண்டாக்குவதாய், சநநமரணத்தை யுண்டாக்குவதாய், பல பேதங்களா யிருப்பதாய், ஆன்மாக்டோறுஞ் சென்று பொருந்துவதாய், மனத்தினாலும் வாக்கினாலுங் காயத்தினாலுஞ் செய்யப்படு மியல்பினையுடையதாய், புத்தியிலே நிற்பதாய்; இருவினையான புண்ணிய பாவங்களாய், சங்காரகாலத்து மாயா காரணத்திலே சென்று பொருந்தும். இது நல்லசாதி, தீயசாதி, தீர்க்காயுள், அற்பவாயுள், நல்லபோகம், பொல்லாப்போகம் என மூன்றுவிதமாம். இக்கன்மங்கள் மூன்றுமோராண்மாவிலே யநாதியேகூடியுள்ளனவாம். இப்புசிப்பு ஊழ்வினையாலல்ல துண்டாகாது; அது முன்பு ஆர்ச்சித்த வொழுங்கிலேயும் * வன்மைமென்மைகளுக் கீடாயும் வரும். இக்கன்மம் சூக்குமகன்மம் அதி

* ஒருவன் பனம்விதையை மண்ணிலே நட்டான், பின்பு தெங்குவைத்தான், பின்பு கத்திரிநட்டான், பின்பு கீரைவிதைத்தான். கீரை பதினைந்து நாளிலும், கத்திரி யொரு மாதத்திலும், தெங்கு ஐந்து வருடத்திலும், பனை முப்பது வருடத்திலும் பலன் கொடுப்பதுபோல.

சூக்கும கன்மம், தூலகன்மமென மூன்றும். அவை முறையே சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியமாம்.

சஞ்சிதம்.

அநாதிதொடுத்துச் சநநந்தோறு மார்ச்சித்தவினை புசித்து, மிஞ்சியது. * ஆறத்துவாவிலேயும் கட்டுப்பட்டிருப்பது; பயிர் வினைஞனொருவன் தன் முயற்சியால் விளைந்த தானியத்தைச் சேர்ப்பித்திருக்கும் நெற்களஞ்சியம் போலும்.

பிராரத்துவம்.

சஞ்சிதத்திலே சிறிது புசிக்கப்பட்டவினை யொரு சரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதி, ஆயுள், போகம் இவற்றைக் கொடுக்கும். களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தை யெடுத்தனுபவித்து வருதல்போலும்,

ஆகாமியம்.

பிராரத்துவம் புசிக்கையில் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்கள். அவையாவன:—மனோவாக்குக் காயங்களினாற் செய்யப்படும் நற்றொழிலுந் தீத்தொழிலுமாம். களஞ்சியத்தினின்றும் எடுத்தனுபவித்து வருங்கால் மறுபடியுங் களஞ்சியங் குறையாவண்ணம் விளைவித்துப் பூர்த்திபண்ணிக் கொள்வது போலும்.

மேற்சொன்ன பிராரத்துவம் ஆதிதெய்வீகம். ஆதிபௌதீகம், ஆதியான்மீகமென மூன்றும்.

---

* கலாத்துவா, மந்திராத்துவா, புவனாத்துவா, வன்னாத்துவா, பதாத்துவா, தத்துவாத்துவா.

ஆதிதெய்வீகம்.

மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்குமிடத்துண்டான விசனம்; பின் சநநம், நரை, திரை, யமதண்டம், நரகவேதனை முதலிய.

ஆதிபௌதீகம்.

குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி, சுவர் விழுதல், கல்விழுதல் முதலிய.

ஆதியான்மீகம்.

தத்தஞ் சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும், மிருகங்களினாலும், இராசாங்கத்தாலும், பசாசுகளாலும், கள்வராலும், மனிதராலும் உண்டாகுந் துக்கம். பிறருடைய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங்கண்டு பொறாமைகொள்ளல், அபிமானங் கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச்செய்தல், கோபித்தல் முதலிய.

மாயேயமலம்.

ஆன்மாக்களுக்குப் பலத்தால் விழுங்கப்பட்ட ஞானங் கிரியைகளை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டும், தாஞ்செய்த வினைகளை யனுபவித்தொழிக்கும் பொருட்டும் இன்றியமையாத தனுகரண புவனபோகங்கள் காரியப்படுமவசரத்து முற்கூறிய அசுத்தமாயா காரணத்திலே நின்று சிவசத்திகள் அவற்றைத் தோற்றுவிக்க அவற்றோடும் பொருந்தி நடத்தப்பட்ட சுத்த மாயையின் திரட்சியாகிய சுத்த தத்துவங்களாம்.

சுத்த தத்துவங்களை மலமென்னலாமோவெனில் எனலாம். சிவனுடைய அருட்சத்தியானது திரோதமாய் நின்று

மலத்தைக் காரியப்படுத்த, அதை மலமென உபசரித்தாற் போலும்.

இதுகாறுங்கூறிய ஆணவம், திரோதானகாரி, மாயை, கன்மம், மாயேயமென்னும் இப்பஞ்சமலங்களை ஆன்மா பொருந்திநின்று பிறப்பிலும் இருப்பிலும் இறப்பினுந் தங்கிப் பூமி, பாதாளம், சுவர்க்கமென்னு மூன்றுலகத்துங் கொள்ளிவட்டம்போலும், காற்றாடிபோலும் நிமிடத்திலலைந்து சிவாஞ்ஞைப்படி நடப்பன்.

தத்துவம்.

ஆன்மதத்துவம்-உச.

பூதம்-ரு:—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்.

ஞானேந்திரியம்-ரு:—சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, ஆக்கிராணம்.

தன்மாத்திரை-ரு:—சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.

கன்மேந்திரியம்-ரு:—வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்.

அந்தக்கரணம்-ச:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

வித்தியாதத்துவம்-எ:—காலம், நியதி, வித்தை, கலை, ராகம், புருடன், மாயை.

சுத்ததத்துவம்-ரு:—சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம். ஆ உட்கருவிகள்-ருசு.

பிருதிவியின்கூறு-ரு:—மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை.

அப்புவின்கூறு-ரு:—நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை.

தேயுவின்கூறு-ரு:—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்.

வாயுவின்கூறு-ரு:—ஓடல், நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல்.

ஆகாயத்தின்கூறு-ரு:—குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம்.

பிருதிவியின்வழிநாடி-க0:—இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புருடன், சங்குனி, வைரவன், குகுதை.

வாயுவின்வழிநாடி-க0:—பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன்.

ஆகாயத்தின் வழிவேடணை-ங:—அருத்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணை.

வாக்காதியின் வழி தொழில்-ரு:—வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம்.

பிரகிருதியின் வழிகுணம்-ந:—சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.

விந்துவின் வழிவாக்கு-ச:—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி. ஆ புறக்கருவிகள்-சூ0.

ஆ தத்துவங்கள்-கூசு.

தத்துவத்தின்தொழில்.

வடிவு.

பிருதிவி நாற்கோணம், அப்பு அர்த்தசந்திரன், தேயு முக்கோணம், வாயு அறுகோணம், ஆகாயம் வட்டம்.

நிறம்.

பிருதிவி பொன், அப்பு வெண்மை, தேயு சிவப்பு, வாயு கருமை, ஆகாயம் புகை.

குறி.

பிருதிவிக்கு வச்சிரம், அப்புவுக்குத் தாமரை, தேயுவுக்கு அசுவத்திகம், வாயுவுக்கு அறுபுள்ளி, ஆகாயத்திற்கு அமுதவிந்து.

தெய்வம்.

பிருதிவிக்குப் பிரமன், அப்புவுக்கு விண்டு, தேயுவுக்கு உருத்திரன், வாயுவுக்கு, மகேசன், ஆகாயத்திற்குச் சதாசிவன்.

குணம்.

பிருதிவி கடினம், அப்பு நெகிழ்வு, தேயு சுடுகை, வாயு திரட்டல், ஆகாயம் நிரந்தரம்.

ஞானேந்திரியங்களின்றொழில்.

சோத்திரம்:—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று செவியைப் பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு:—வாயுவினிடமாக நின்று சரீரத்தைப் பொருந்திப் பரிசத்தை யறியும்.

சட்சு:—தேயுவினிடமாக நின்று கண்ணைப் பொருந்திரூபத்தைக்காணும்.

சிங்குவை:—அப்புவினிடமாக நின்று நாவைப்பொருந்தி ரசத்தையறியும்.

ஆக்கிராணம்:—பிருதிவியினிடமாக நின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின்றொழில்.

வாக்கு:—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று வசனிக்கும்.

பாதம்:—வாயுவினிடமாக நின்று கமனிக்கும்.

பாணி:—தேயுவினிடமாக நின்று இடுதே லேற்றலைச் செய்யும்.

பாயுரு:—அப்புவினிடமாக நின்று மலசலத்தைக் கழிக்கும்.

உபத்தம்:—பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் றொழில்.

சத்தாதிகளைந்தும் சுரோத்திராதிகளுக்கு விடையமாயிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் றொழில்.

மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், சித்தம் சிந்திக்கும், அகங்காரங் கொண்டெழுப்பும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் றொழில்.

காலம்:—கழிகாலத் தெல்லையையும், நிகழ்காலத்துப் பலத்தையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் பொருத்துவிக்கும்.

நியதி:—எந்தக்காலமும் கன்மத்தை யிவ்வளவென்று நிச்சயம் பண்ணி நிறுத்தும்.

கலை:—ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி யான்மாவுக்குக் கிரியையை யெழுப்பும்.

வித்தை:—ஆன்மாவுக்குச் சீக்கிரத்திலே யறிவை யெழுப்பும்.

அராகம்:—பெற்ற பதார்த்தங்களைச் சிறிதாக்கிப் பெருததிலே இச்சையை யுண்டாக்கும்.

புருடன்:—கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத் துடனேகூடிச் சத்தாதி விடயங்களை நுகரு மவசரம்.

மாயை:—ஒன்றையும் விளங்கவொட்டாமல் மயக்கத்தைச் செய்யும்.

சத்ததத்துவங்களின் தெரிவு.

இப்புத்தகத்தின் உ0௯-ம் பக்கத்திலுள்ள சத்தமாயையின் றோற்றத்திற் காண்க.

பிருதிவியின்வழிநாடிகளின் தெரிவு.

இடைகலை இடது மூக்கில் நிற்கும். பிங்கலை வலது மூக்கில் நிற்கும். சுழுமுனை மத்தியில் நிற்கும். காந்தாரி கண்ணில் நிற்கும். அலம்புருடன் செவியினிற்கும். வைரவன் பாதத்தினிற்கும். சங்குனி கழுத்தினிற்கும். குருதை மார்பினிற்கும்.

வாயுவின்வழிநாடிகளின் தெரிவு.

பிராணன் மூலாதாரத்திற் றோன்றி இடை பிங்கலையாக வேறிக் கபாலத்தளவுஞ் சென்று நாசியில் கஉ-அங்குலம் புறப்பட்டு ச-அங்குலம் வெளியிற்போய் அ-அங்குலமுள்ளடங்கும். இவ்வாறு ஒரு நாளைக்கு உக000-சுவாசம் நடக்கும்; இதில் எஉ00-பாழ்போய், கச00-சுவாசமுள்ளடங்கும்; அபானன் குதத்தினின்று மலசலங்களைக் கழிப்பிக்கும்; உதானன் விக்கலிருமல் அதக்கதைப் பண்ணுவிக்கும், வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எஉ000-நாடிகளிலும் கலப்பிக்கும்;

சமானன் யாவையுஞ் சமன்பண்ணும்; நாகன் இருமல் தும்ம லுண்டாக்கும்; கூர்மன் கண்ணேற்றல் செய்யும்; கிரிகரன் சோம்பல், கொட்டாவி யுண்டாக்கும்; தேவதத்தன் இமைக் கும், நகைப்பிக்கும்; தனஞ்செயன் உடம்பை வீங்கவும் விரி யவும்செய்து கபாலத்தை வெடிப்பித்துப்போகும்.

வேடணைகளின் தொழில்.

அருத்தவேடணை திரவியமுதலியவற்றால் வரும் பிணைக்கும்; புத்திரவேடணை புத்திரன்முதலிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணைக்கு; உலகவேடணை உலகமுதலிய சங்கத்தால் வரும் பிணைக்கு.

குணங்களின் தொழில்.

சாத்துவிகம்:—தவம், சமம், கல்வி, சௌரியம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், அறிவு, அடக்கம் முதலிய.

தாமதம்:—மந்தம், கோள், அகௌரவம், நித்திரை, மதம், மச்சரம், அதன்மம், அறியாமை, சோம்பல் முதலிய.

இராசதம்:—சௌரியம், உச்சாகம், அபிமானம், கிருபையின்மை, இடும்பை முதலிய.

வாக்குகளின் தொழில்.

வைகரி:—வைகரியென்னும் வாக்குச் செவியாற் கேட்கப்படுவதாய், அருத்தத்தோடு கூடியதாய், உதானவாயு உந்தியடியாய்த் தோன்றித் தலையையுமிடற்றையும் நெஞ்சையும்

பொருந்துத லுண்டாகிய வட்சரங்களை விபரீதமறக் கிரமமாக வுடையதாய், புத்தியை யறிகாரணமாயுள்ளதாய்ப் பிராண வாயுவைப்பொருந்தி வெளியே புறப்பட்டுக் காரியப்படும்.

மத்திமை:—மத்திமை யென்னும் வாக்குக் கண்டத்தி னுள்ளே சவிகற்பமாயுணரத்தக்க வோசையாகி, செவிக்கு விடயமாகாமல், பிராணவாயுவின் விருத்தியைப் பொருந்தா மல், தெளிவாகிய அக்கரங்களைச் சொல்லுஞ் செயலில்லாது வைகரிக்கு வேறாய் மெள்ள வெழுந்திடும்.

பைசந்தி:—பைசந்தி வாக்கான வைகரியில் ஒன்றோ டொன் றொவ்வாத வடிவினையுடையதாய், வேறுபட்டவன்ன ங்கள் தோற்றுதலை முறையே யொடுக்கித் தானே விளங்குவ தாய், மயிலின் முட்டை தரிக்குஞ் சலத்தையொத்து நினைவு மாத்திரையாய் நிற்பது.

சூக்குமை:—சூக்குமை வாக்கானது பர சரீரத்தினுள் ளாக நாதமாத்திரையாய் விளங்குதலும், ஞானமாத்திரைக் கேதுவாகிய விலக்கணத்தையுடையது. சில சுத்த மாயாரூப மாய்க் கேடின்றி நிலைபெறுவது. இதனை யுள்ளபடி காணப்பெ றுவார்க்குச் சுத்த மாயா புவனத்தின் கண்ணதாகிய அபர முத்திப் பெரும்போக முண்டாகும்.

இந்த வாக்கு நான்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிரு க்கின்ற பஞ்சமையென் றொருவாக்குண்டு. இதற்குத்தானம் மூலாதாரம். அது பிரணவசொரூபம். இந்த வைந்துவாக்கு களும் நிவர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைகளைப் பற்றுக்கோடாகச்

சார்ந்து சிவசத்திகளாற் காரியப்படுத்தப்பட்டுச் சிவதத்துவ முதலிய பஞ்சதத்துவங்களிலிருக்கும். இன்றியமையா தறிய வேண்டிய தத்துவங்களின் றொழில்களைமாத்திர மீண்டுக் கூறினும்.

பஞ்சகலைகள்.

நிவர்த்திகலை:—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்க ளுடைய சங்கற்ப நிவர்த்தி செய்கையாம்.

பிரதிட்டாகலை:—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக் களுக்கு முன்சொன்ன சங்கற்பம் விடுதி நிலைபெற்றுத் திடமா கப் பிரதிட்டிக்கையாம்.

வித்தியாகலை:—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்க ளுக்குச் சங்கற்ப விடுதி நிலைபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார் த்த ஞானம் பிரகாசிப்பிக்கையாம்.

சாந்திகலை:—தன்னிடத்தில் பொருந்தின வான்மாக்களு க்குச் சர்வார்த்த ஞானப்பிரகாசத்தால் இராகதுவேஷமின்றி யிருக்கை.

சாந்தியாதீதகலை:—தன்னிற்பொருந்தின ஆன்மாக்களு க்கு விகற்பஞானஞ் சாந்தமான தென்கிற முன்னினைவுங் கழி ந்து அதீதமாய்ப் பரமாகச் சொரூபமாய் நிற்கை.

இவ்வைந்து கலைகளுள் மந்திரங்கள், பதங்கள், அட்சர ங்கள், புவனங்கள், தத்துவங்கள் விரவியிருத்தலை விரிவுநூ லிற் காண்க.

ஆறாதாரம்.

மூலாதாரம்:—குதத்திற்கும் கோசத்திற்கும் நடு, முக்கோணம், நாலிதழ்க் கமலம், மாணிக்கநிறம், கணபதி, குண்டலிசத்தி, ஓங்காரம்.

சுவாதிட்டானம்:—கோசத்திற்கும் நாபிக்கும்நடு, நாற்சதுரம், ஆறிதழ்க்கமலம், செம்பொன்னிறம், பிரமா, சரஸ்வதி, நகாரம்.

மணிபூரகம்:—நாபிக்கமலம், மூன்றாம்பிறை, பத்திதழ்க் கமலம், மரகதநிறம், விஷ்ணு, லட்சுமி, மகாரம்.

அநாகதம்:—இருதய கமலம், பன்னிரண்டிதழ்க்கமலம், முக்கோணம், ஸ்படிகநிறம், உருத்திரன், பார்வதி, சிகாரம்.

விசுத்தி:—கண்டத்தானம், பதினாறிதழ்க்கமலம், அறுகோணம், மேகநிறம், மகேசுவரன், மகேசுவரி, வகாரம்.

ஆஞ்ஞை:—லலாடத்தானம், மூன்றிதழ்க்கமலம், வட்டம், படிகநிறம், சதாசிவம், மனோன்மணி, யகாரம்.

மண்டலம்.

சந்திரமண்டலம்:—மூலாதாரத்தொடங்கி ஒவ்வொரு முத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவில் கோடிசூரியர் உதையமானாற்போலப் பிரகாசிக்கும். இந்த அமிர்தகலை அக்கினிமண்டலத்தை நோக்கிச் சோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்:—இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டு இதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும். இது வாழைப்பூப்போல் கீழ்நோக்கியிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்:—பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்.

அவத்தை.

தத்துவங்களோடு ஆன்மா பொருந்திக் கன்மம் புசிக்கிறபோது கீழாலவத்தை-ரு, மத்தியாவத்தை-ரு, சுத்தாவத்தை ரு, காரணாவத்தை-ரு, ஆக கரு அவத்தைகளைப்பெறுவன்.

கீழாலவத்தை.

இதுகேவலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிரம்:—தத்துவம் ருக-ல் ஞானேந்திரியம் ரு, கன்மேந்திரியம் ரு, தன்மாத்திரை ரு, வசனாதி ரு, வாயு-க0. புருடன்-க, அந்தக்கரணம்-ச, ஆக-ரு ரு, கருவிகளுடன் ஆன்மா லலாடத்தானத்தில் நின்ற அவசரம்.

சொப்பனம்:—முன்சொன்னவற்றுள் ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம் நீங்கலாக மற்ற-உரு, கருவிகளுடன் ஆன்மா கண்டத்தில் நின்ற அவசரம்.

சுழுத்தி:—புருடன்-க, அந்தக்கரணம் நான்கில் சித்தம் க, வாயு பத்தில் பிராணவாயு-க, ஆக மூன்று கருவிகளுடன் ஆன்மா இருதயத்தில் நின்ற அவசரம்.

துரியம்:—பிராணவாயுவும் புருடனுமாகிய இரண்டு கருவிகளுடன் ஆன்மா நாபித்தானத்து நின்ற அவசரம்.

துரியாதீதம்:—ஆன்மா புருடனோடு மூலாதாரத்தில் நின்ற அவசரம்.

மத்தியாவத்தை.

இது சகலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிரதுரியாதீதம்:—ஒரு பண்டத்தைமறந்தவனந்தப் பண்டங் காணாதபோது பிராணவாயுவு மியங்காமல் சிவதத்துவம் ஒன்றுடன் மூர்ச்சித்திருந்த அவசரம்.

சாக்கிரதுரியம்:—அந்தப் பிராணவாயு வியங்கத்தக்கதாகப் பெருமூச்செறிந்து சிவதத்துவம், சத்திதத்துவங்களுடன் விசாரித்தறிவோமென்ற அவசரம்.

சாக்கிரசுழுத்தி:—அவ்விடத்தி லல்லவோ போனோமென்று சிவம், சத்தி, சாதாக்கிய தத்துவங்களுடன் நினைவெழுந்த அவசரம்.

சாக்கிரசொப்பனம்:—இன்னவிடத்தில் பண்டம் வைத்தோமெனச் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈச்சுரதத்துவங்களோடு விசாரப்பட்ட அவசரம்.

சாக்கிரசாக்கிரம்:—அந்தப்பண்டம் வைத்தவிடத்திலே சென்று சுத்ததத்துவ மைந்துடன் கண்ட அவசரம்.

நின்மலாவத்தை.

இது சுத்தாவத்தையின் காரியம்.

நின்மலசாக்கிரம்:—ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்தவுண்மை அறிந்து சிந்தித்துத் தெளிந்து கருவிகள் நீங்க விசாரித்து நிற்பது.

நின்மலசொப்பனம்:—கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலும் நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாவது.

நின்மலசுழுத்தி:—தத்துவ நீங்கி மேலான கேவலந்தானாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியம்:—கேவல நீங்கி அருளினாலே தன்னையுங் கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்வசத்தாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியாதீதம்:—சிவத்தைத்தரிசித்துச் சிவாநந்தத் தழுந்துதல்.

கேவலாவத்தை.

சர்வசங்காரகாலத்து ஆன்மாக்கள் சுத்த மாயாகாரணத்தினாலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடாமல் யாதொரு நினைவுமின்றி யிருப்பது. இது கண்ணானது இரவின் இருளிலே யொளிகொடாமல் விழித்திருப்பதுபோலும்.

சகலாவத்தை.

சிருட்டிதொடங்கிச் சர்வசங்காரமளவும் ஆன்மாக்கள் தத்துவம் முப்பத்தாறோடு கூடி எண்பத்து நூறாயிரம் யோனிபேதங்களிலும் பிறந்திறந்துழல்வது. இது இரவின் இருளிலழுந்திக்கிடந்த கண் விளக்கினாலே இருள்நீங்கிப் பல பதார்த்தங்களைக் காண்டல்போலும்.

சுத்தாவத்தை.

ஆன்மாக்கள் கேவலசகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவசரத்து அவர்கட்கு இருவினையொப்பும், சத்திநிபாதமும்,

குருவருளும், ஞான சாதனமும், மும்மலக்கழிவும், வாதனை நீக்கமும், ஞானப்பெருக்கமு முறையே உண்டாகப்பெற்றுத் திருவருளைக் கூடுவது. இது இரவில் இருளோடும் விளக்கோடுங் கூடியிருந்த கண்ணானது ஆதித்தனுதயஞ் செய்தவிடத்து அதன்கிரணத்தா லாதித்தனைக் காண்டல் போலும்.

மார்க்கங்கள்.

சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், தாசமார்க்கமென நால்வகைகளாம். இவற்றை ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியையென்றுஞ் சொல்லுவர். இவற்றால் முறையே வருமுத்தி சிவசாயுச்சியம், சிவசாரூபம், சிவசாமீபம், சிவசாலோகமாம்.

தாசமார்க்கம்.

சிவபெருமானது திருக்கோயிலின் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், மலர்கொய்தல், அம்மலர்களைத் தார்மாலை கண்ணியென்னும் பகுப்பினவாகச்சமைத்தல், ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரன் கல்யாணசுந்தரமுதலிய குணங்களைப் புகழ்ந்துபாடுதல், திருவிளக்கிடுதல், திருநந்தவன முண்டுபண்ணுதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைக் காணின் எதிர்சென்று எத்தனும் அடியேனு லாகவேண்டிய பணி யாதோவென வினவி அவற்றைச் செய்தல் முதலியவாம்.

புத்திரமார்க்கம்.

அன்றெடுத்த மணமுள்ள புதியமலர், தூபதீபங்கள், திருமஞ்சனம் திருவமுது முதலிய திரவியங்களைச் சேகரி

த்து, பூதசுத்தி முதலிய பஞ்ச சுத்திகளையுஞ் செய்து, ஆசனம் பூசித்து, அதன்மேல் வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியைக் கற்பித்து, அதில் மூர்த்திமானாகிய சுத்தசிவத்தைத் தியானித்து ஆவாகித்துச் சுத்தமான பத்தியினால் ஏகாக்கிர மனத்தோடுபசரித்துப் பிரார்த்தித்துத் தோத்திரஞ்செய்து விருப்பத்தோடு அக்கினிகாரிய மியற்றிவருதல் முதலியவாம்.

சகமார்க்கம்.

பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுக்கி ரேசக பூரக வாயுக்களைத் தடுத்துக் கும்பித்திருந்து பிராணவாயுவைச் சுழுமுனையினிறுத்தித் தனது சரீரத்துள்ளே ஆறாதாரங்களை யறிந்து அவற்றில் பத்மதளம், அதிதேவதை, அக்கரங்களாகிய பொருளை யறிந்து தியானித்து மூலாதாரத்தில் அக்கினியைச் சொலிப்பித்து நாபித்தானத்திற் குண்டலிசத்தி சொரூபமாயிருக்கும் அமுதத்தை யுருகப்பண்ணி, மற்றையவாதாரங்களில் அதோமுகமான பதுமங்களை அதனைக்கொண்டு பேதித்து, மேலே சென்று விந்துத்தானத்தின் வழியேயிறங்கி பெருகுகின்ற வமுததாரையைத் தனதுடல்முற்றும் நிறையச்செய்து முழுச்சோதியான சிவத்தியானத்திருப்பது முதலியவாம்.

சன்மார்க்கம்.

வேதங்கள், சாத்திரங்கள், புராணங்கள், கலைஞானங்கள், சமய சாத்திரங்கள் இவைபலவும் கற்றுணர்ந்து புறச்சமயங்களில் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாவையும் பூர்வ

பட்சஞ்செய்து, மேலான பதி பசு பாசமாகிய ஞானத்தால் ஞாதுருஞான, ஞேயங்கள் பொருந்தாதவண்ணம், பதியோடு இரண்டறக் கலக்கத்தக்க ஞானத்தைப் பெறுவது.

நியமங்கள்.

இடம்:—கங்கை, குமரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களையும்; காசி, காஞ்சி, திருவம்பல முதலான சிவத்தானங்களையும் நாடி யிருக்கை.

காலம்:—விஷுசு, அயனம், சங்கிரமமுதலாயுள்ள காலங்களிலே செய்யுங் கிரமங்கள்.

திக்கு:—இன்னமந்திர மின்னதிசையைப் பார்த்துச் செபிக்கலாமென்னு முறைமைகள்.

ஆசனம்:—பதுமாதனம், கூர்மாதன முதலாயுள்ள வாதனங்க ளிட்டிருக்கை.

குலம்:—ஆதிசைவர்முதல் பஞ்சமரீறாகிய குலவிதிமுதலாயுள்ளவை.

குணம்:—அவரவர் சீலத்தி லொழுகுதல், பிறரை நிந்தியாமை, புறங்கூறாமை முதலிய.

சீர்:—அந்தந்தச் சாதியொழுக்கு குலையாமல் நடக்கை.

விரதம்:—கொல்லாவிரதம், அஷ்டவிரத முதலிய.

சீலம்:—சாதித்தொழில், குணத்தொழில், பொறையுடைமை, அருளுடைமை முதலிய.

தவம்:—பஞ்சாக்கினிநடு, சலத்தின் நடுவில் செய்யுந் தவங்கள்.

செபம்:—தேவதை மந்திரங்கள் சத்திமந்திரங்கள் முதலிய.

தியானம்:—ஆதாரம், நிராதாரமுதலிய தியானங்கள்.

பஞ்சாக்கரவுண்மை.

சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாயவென்ற ஐந்தட்சரங்களில் நகாரத்தில் திரோதசத்தியும், மகாரத்தில் மலமும், சிகாரத்திற் சிவமும், வகாரத்தில் அருளும், யகாரத்தில் ஆன்மாவும் நிற்கும். இவ்வைந்தும் பதி, பசு, பாச, மூன்றிலடங்கும். எங்ஙனமெனின் சிவ்வும், வவ்வும், நவ்வும், பதியின்கூறாகிய சிவத்திலும், அருளிலும், திரோதசத்தியிலுமடங்கும். யகரம் பசுவி லடங்கும், மகரம் பாசத்திலடங்கும். அஞ்ஞானமாகிய மலமும், அதனோடு கூடியிருக்கப்பட்ட திரோதான சத்தியும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாம னீங்கும்படி சிவமுன்னாக வுச்சரித்தால் திரோதமொருபாலும் அருளும் சிவமு மொருபாலும் முன்பின் சூழ்ந்து நிற்க நடுநின்றது ஆன்மா. அப்போது நவ்வாகிய திரோதசத்தியும் மவ்வாகிய மலத்தின் மேலீட்டையும் நீக்கி யருளாக நின்று பிரகாசிக்கும். மலத்தினின்று மீளவிட்ட வவ்வாகிய வருள் சிவ்வாகிய சிவத்தையுந் தாராநிற்கும். பின்பு மலபாகம் வந்த யவ்வாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய அருள்தாரகமாகச்

சென்று அந்தச் சிகாரமாகிய சிவத்தோடுங் கூடி யிரண்டற நின்றனுபவிக்கும்.

பஞ்சசுத்தி.

பூதசுத்தி:—முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் நாமல்ல, அவை யாவுஞ் சடம், அவையுந் தானாகக் காரியப்பட மாட்டாவென வறிகை.

ஆன்மசுத்தி:—அப்படியறிவது திருவருளாலன்றி ஆன்ம போதத்தா லல்லவென வறிகை.

திரவியசுத்தி:—ஆன்மபோதத்தாற் றானே யறிகைக்குச் சேட்டையில்லையென்று கண்டது கொண்டே ஆன்மாவுக்கறி வில்லையென வறிந்து, கண்டு கேட்டுண் டுயிர்த்துற்றறிவதெல் லாந் திருவருளென வறிகை.

மந்திரசுத்தி:—ஐந்தெழுத்தைச் சிகாரமுதலாக மாறி அதன் உண்மையை விசாரித்தறிகை.

இலிங்கசுத்தி:—பதி யெங்கும்பூரணமாய்ப் பசு பாசங்க ளிரண்டினும் பிரிவற நின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்து நின்ற தன்மையை யறிந்து அத்தகைய சிவம் இலிங்கத்தினு மெழுந்தருளி யிருக்குமென வறிகை.

சத்திநிபாதம்.

மந்தம்:—நமக்குப் பேறாயுள்ள வொருபதியுண்டென் றறிவெழுந்திருக்கை. அது வாழைத்தண்டிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

மந்ததரம்:—அப்பதியை யடைவதற்கு வழி யெப்படி யென் றாராய்கை. அது பச்சை விறகிலே நெருப்புப் பற்றி னாற்போலும்.

தீவிரம்:—அப்படி யாராய்ந்தறிந்த பதியை யடைவதற்குப் பிரபஞ்சத்தை வெறுத்துப் புளியம்பழமும் அதனோடும் போல் நிற்றல். அது உலர்ந்த விறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலும்.

தீவிரதரம்:—பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறந்து ஆசாரியனை பொருளெனக் கண்டு வழிபடுகை. அதுகரியிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

தீட்சைகள்.

ஆசாரியன் பாச விமோசனம் பண்ணும்படி ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யும் தீட்சைகள் சாதிபேத முதலியவற்றால் பல விதமாம். அவை வருமாறு:—

நயனதீட்சை:—மீன் தனது சினையைக் கண்ணால் பார்த்த மாத்திரத்தால் இரட்சிப்பதுபோல ஆசாரியன் நயனத்தால் கடாட்சித் தனுக்கிரகிப்பது.

பரிசதீட்சை:—கோழியானது தனது சினையைச் சிறகாற்றழுவிக் காத்தல்போலத் தனது கரத்தால் தொட்டனுக்கிரகிப்பது.

மானசதீட்சை:—ஆமையானது தனது சினையை நினைத்தன்மாத்திரத்தா லிரட்சிப்பதுபோ லனுக்கிரகிப்பது.

வாசகதீட்சை:—பஞ்சாட்சரோப தேசத்தா லனுக்கிர கிப்பது.

சாத்திரதீட்சை:—ஆகமார்த்தங்களைப் போதிப்பது.

யோகதீட்சை:—யோக மார்க்கத்தால் சீடனது இருத யத்திற் சென் றனுக்கிரகிப்பது.

அவுத்திரிதீட்சை:—ஓமசம்பந்தமுற்றது. இது ஞான தீட்சை யென்றுங் கிரியாதீட்சையென்றும் இரண்டுவிதமாம்.

ஞானதீட்சை:—மனத்தாற் செயப்படுவது.

கிரியாதீட்சை:—குண்டல மண்டலாதிகளிட்டுச் செய் வது.

இது நிர்ப்பீஜ மென்றும் சபீஜமென்றும், இரண்டு வகையாம்.

நிர்ப்பீஜம்:—இது சத்தியநிர்வாணமென்றும் அசத்திய நிர்வாண மென்றும் இரண்டாம்.

சத்தியநிர்வாணம்:—விருத்தர்முதலிய பக்குவர்க்குச்செ ய்வது.

அசத்தியநிர்வாணம்:—அறிவிலிகளாகிய வாலிபர் முத லியவர்க்குச் செய்வது.

சபீசதீட்சை:—ஆசாரியனிடத் தாகமங்களை யோதிப் பதி பசு பாச உண்மைகளை யறிந்து சமயாசாரங்களில் வழு வாத நன்மையுடையவர்கட்குச் செய்வது. இது உலோகதர் மிணியென்றும் சிவதர்மிணி யென்றும் இரண்டாம்.

உலோகதர்மிணி:—ஆசாரியன் சீடனைப் பதப்பிராப்தி யாகிய புவனங்களில் சேர்க்கும் தீட்சை.

சிவதர்மிணி:—மோட்சகாமியாகிய சீடனுக்குச் சிகாச் சேதஞ்செய்து மோட்சத்தை யடைவிக்கும் தீட்சை. சமய, விசேட, நிர்வாண தீட்சைகளும், ஆசாரிய வபிடேகமும் சபீட்சையிலு மதனுட்பிரிவுகளிலு மடங்கும்.

தசகாரியம்.

தத்துவரூபமாவது:—முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேருயறிதல்.

தத்துவ தரிசனமாவது:—தத்துவங்களைச் சடமென் றறிதல்.

தத்துவசுத்தியாவது:—அவைகளைச் சிவஞானத்தினாலே தனக்கன்னியமென்றறிதல்.

ஆத்தும ரூபமாவது:—பஞ்சமலங்களும் நீங்கி ஆத்ம ஞானமென்னு மறிவே வடிவெனவறிதல்.

ஆத்தும தரிசனமாவது:—தனக்கொரு செய்தியு மில்லை யென்றறிந்து நிற்றல்.

ஆத்தும சுத்தியாவது:—பெத்தத்தினும் முத்தியினுஞ் சிவனுபகரிக்கிருரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியை யறிந்து சிவஞானத்திலே யழுந்தல்.

சிவரூபமாவது:—ஆணவமலத்திலே கிடக்கிற வான்மாவைச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்து மலங்களை நீக்கி மோட்சத்திலே விடுவனென்று திடமாயறிதல்.

சிவ தரிசனமாவது:—சிவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பித்து நின்ற ஞானம்.

சிவ யோகமாவது:—சிவசத்திசெய்யுங் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்றுமில்லை யென்றறிந்து, சிவசத்தியையன்றித் தனக்கும் பிறருக்குஞ் சற்றுஞ் செய்தியில்லையென்று தெரிந்து திருவருளோ டழுந்தல்.

சிவ போகமாவது:—சிவத்தோ டிரண்டற நின்று சிவானந்தத்தைப் புசிந்துவருதல்.

சித்தாந்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருகடாக்ஷம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்த
தத்துவலக்ஷணம்.

வேதாகமப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு தாபிக்கப்படும்.

பிரமேயங்களாகிய பதி பசு பாசங்களுக்கு இலக்ஷணம்.

பசுக்கள் சுதந்திரமில்லாதவர்களாகையினாலும், பாசங்கள் சடமாயிருக்கையினாலும், முதலில் ஞானசொரூபியாகிய பதிக்கும், இரண்டாவது பசுக்களுக்கும், மூன்றாவது பாசங்களுக்கும் இலக்ஷணங்கூறுவாம்.

பதிலட்சணம்.

இது சொரூபமென்றுந் தடத்தமென்றும் இரண்டுவகைப்படும்.

சொரூபலக்ஷணம்.

முதல் நடு விறுதி இல்லாததாய், நாலருக்குமருனிய ரூபமில்லாததாய், குணங்குறி இல்லாததாய், நின்மலமாய், நித்தியமாய், ஒன்றாய், அசலமாய், அகண்டாகார சச்சிதாநந்தாத்

நுவயபரிபூரண பரஞ்சோதியாய் விளங்குவது. அப்படி விளங்குவது எதுவோ அதுவே சிவம். அது உண்டென்கிற தற்குத் தன்னுடைய அனுபவமே பிரமாணம்.

தடத்தலக்ஷணம்.

சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் சத்தியோடிருந்து பண்ணுவது.

சத்தியாவது அக்கினிக்கு உஷ்ணம்போலச் சிவனைப் பிறிவற்றிருக்கும். அது நித்தியமாய், ஒன்றாய், எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கிற ரூபமாய், மகிமைரூபமாய், ஐசுவரியரூபமாய், பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் ஞானரூபமாய், தன்ரூபமாய் இருக்கும். இதுகாரியபேதத்தினாலே பரை முதலிய அனேகபேதப்படும். சத்தியினுடைய பேதத்தினாலே சிவனும், சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் என்று மூன்று பேதப்படுவர். இதில், சத்தராகிறவர் காரியத்தைப்பண்ண உத்தியோகியாமல் அக்காரியம்பண்ணத் தொடங்காமல் இருக்கிற சித்தமந்திரத்துடன் கூடியிருக்கிறவர். இவர் சத்திகலையற்றிருக்கிறவராகையால் நிட்களர். இவருக்கு ஞானமாத்திரமே திருமேனி. இவருக்கு இலயர் என்றும், சாந்தர் என்றும்பெயர். உத்தியுத்தராகிறவர், பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியைஎன்னும் பஞ்சசத்திகளும் சுத்தமாயையிலே பதிந்தபொழுது உண்டான ஈசானாதி பஞ்சமந்திரங்களைத் திருமேனியாக உடைய

வர். இவர் பாசகலைகளில்லாமற் சத்திகலைகளுடன்கூடியிருக்கை யாற் சகளாகளர். இவருக்குச் சதாசிவரென்றும், போகரென் றும் பெயர். பிரவிருத்தராகிறவர், காரியங்களைப்பண்ணத்தொ டங்கிய சத்தியையுடையவர். இவர்காரியம் பண்ணுகிறபொ ழுது கிரியைஅதிகமாக வேண்டுகையால் ஞானசத்தி கொஞ்ச மும், கிரியாசத்தி அதிகமாகவும் உடையவர். இவர் பாசகலைக ளுடன் கூடியிருக்கையினாலே சகளர். இவருக்கு ஈசர்என்றும் அதிகாரர்என்றும்பெயர். இந்தப்பதி,சிவம்,சத்தி,நாதம்,விந்து, சதாசிவம், மகேஸ்வரர், உருத்திரர், விஷ்ணு பிரமா என்று நிட்களம், சகளாகளம், சகளமாக ஒன்பது பேதப்படுவர். சத் திக்கும் விந்துவிற்கும்இல்லாமல், நின்ற ஏழுமூர்த்திகளுக்கும், சத்தி என்றும், விந்து என்றும், மனோன்மணி என்றும், மகேஸ்வரிஎன்றும் உமைஎன்றும், இலட்சுமி என்றும், சரஸ் வதிஎன்றும், சத்தியும் ஏழு பேதப்படுவள். காரியபேதத்தி னாலே சத்திபேதமும், சத்திபேதத்தினாலே சிவபேதமும் உண்டாம். இந்தச் சிற்சத்தியே பதிக்குத் தேகம். காணம், இடமெனவறிக.

இப்படி ஒரு கருத்தா உண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணம். ஆண்,பெண் முதலாகிய தேகாதிபிரபஞ்சங் காரியங்கொள்கை யால், அதுகடாதிகளைப்போல, ஒரு கருத்தாவை உடையது. இந்தக்கருத்தா, மாயை முதலானவை சடமாயிருக்கையினா லும், முத்தாத்துமாக்கள் தாங்களே மோட்சத்தை அடைய மாட்டார்களாகையினாலும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் அனித்தியர்க ளாகையினாலும், எல்லாமாய்நின்று சங்கரித்துத் திரும்பவும்

உண்டாக்கிறவர் அரன் என்னும்பதி. ஆத்துமாக்கள் மலத்தை உடைத்தாயிருக்கையால், அமலனாகிய தான், அவ்வாத்துமாக்களோடு இரண்டறநின்று, கன்மத்திற்கீடாகத் தனது சமவாயசத்தியினாலே சுத்தாசுத்த மாயைகளிலேநின்று தனுகரணாதிகளை உண்டாக்குவர்.

இப்படிப்பட்ட கருத்தாவானவர் குலாலராதிகளைப் போல, சரீரமுதலானவைகளை உடையவராக வேண்டுமோ என்னில் அப்படி வேண்டுவதில்லை. காலம்போல அரூபமாயிருந்து சிருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுதல் கூடும். அப்படிக்கன்றி, தேகத்தை உடையவராகில், அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத்தக்கதாய் ஒரு கருத்தா வேண்டும். பின் அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத்தக்கதாய் ஒருகருத்தா வேண்டுமென்னும் அனவத்தைத் தோடம்வரும். ஆகையால், தேகாதி சகல உபாதிகளையும் அற்றவனே ஆதிகருத்தா. சூரியன் விகாரமின்றியிருந்து, தாமரை அலரவும், ஆம்பல் குவியவும், சேறு இறுகவும், வெண்ணெய் இளகவும், பண்ணுமாப்போல, அக்கருத்தாவு நிர்விகாரியாயிருந்து காரியத்திலே உன்முகமாகவிருக்கிற சத்தியோடே கூடியிருக்கிறதால் சந்நிதிமாத்திரத்தினாலே சிருட்டியாதிகள் பண்ணுவர்.

இனிச் சத்தர் சிருட்டியாதியிலேபண்ணுங் கிருத்தியம்.

இவர் தீவிரதரசத்திநிபாதத்தையுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அபரமுத்தித்தானமாகிய சிவதத்து

வத்திலே வைப்பதுஞ்செய்து, சுத்தமாயையைத் தமது சத்தியாற்கலக்கிச் சத்தரூபமாகிய நாதவிந்துக்களையும், அர்த்தரூபமாகிய நாதம், விந்து என்னும் பெயர்களையுடைய சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவங்களையும், இந்தத் தத்துவங்களிலே புவனங்களையும், இந்தப் புவனங்களிலேயிருக்கிற பெயர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளையும், விந்து தத்துவத்திலே நின்று சதாசிவ தத்துவத்தையும் உண்டாக்கி, சதாசிவரைச் சதாசிவ தத்துவநாயகராகப்பண்ணி அவரை வேறறக் கூடி நின்று சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவர் எனவறிக.

இனி உத்தியுத்தராகிய சதாசிவர் பண்ணுங்கிருத்தியம்.

சத்தர் அநுக்கிரகித்து மிகுந்திருக்கிற விஞ்ஞானகலரிலே தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிரசத்திநி பாதத்தையுடையவர்களை விளக்கி அபரமுத்தராக, சிவசமானர்களாகவும், அணுசதாசிவர்களாகவும், வித்தியேஸ்வரர்களாகவும் உருத்திரர்களாகவும் வைப்பதும், சத்தரால் நாதரூபமாய் வந்த அபரஞானத்தை, ஈசானாதி பஞ்சமுகங்களால், வேதங்களாகவும், பிரணவர் முதலானபேர்களுக்குக் காமிகாதிகளாகவும், பிரித்து அநுக்கிரகிப்பதும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலே நின்றும் ஈஸ்வரதத்துவத்தையும், அதிலே புவனங்களையும், அந்தப் புவனநாயகரான அனந்தர் முதலான அட்டவித்தியேசுரருக்குத் தனுகரணாதிகளையும் உண்டாக்குவதும், இந்த ஈசுரதத்துவத்திற்கு நாயகராகிய மகேஸ்வரரைப் பண்ணுவதும், இந்தத்தத்துவத்திலே நின்றுஞ் சுத்தவித்தியா தத்து

வத்தை யுண்டாக்குவதும், தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவ
தும், சுத்தவித்தையிலிருக்குங் காரணமாகிய சத்தகோடி மந்
திரங்களுக்கும், இவ்வெழுகோடி மந்திரங்களுக்கு நாயகிகளா
யிருக்கும் பிருகுடிமுதலான ஏழுசத்திகளுக்குந் தனுகரணாதி
களை உண்டாக்குவதுமெனவறிக.

இனிப் பிரவிருத்தர் பண்ணுங்கிருத்தியம்.

பிரளயாகலரிலே தீவிரதரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்
களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்தை அடையப்பண்ணு
வதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தை உடையவர்களைச் சருவகன்மங்
களையும்போக்கி அதிகார மலமாத்திர நிறுத்தி உருத்திரர்க
ளாகவும், புவனேசுரர்களாகவும் பண்ணுவதும், அசுத்தமா
யையைக் கலக்கி மாயை, காலம், நியதி, கலை யென்னுந் தத்
வங்களை யுண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை
ண்டாக்குவதும், இந்தநாலு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்
க்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், ஸ்ரீகண்ட பர
மஸ்வரனை அதிட்டித்துநின்று, கலையிலேநின்றும் பிரகிருதி
யையும், வித்தையையும், இராகத்தையும் உண்டாக்குவதும்,
இவைகளிலே, புவனங்களை உண்டாக்குவதும், இந்த நாலு
தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை
டாக்குவதும், கலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருடதத்துவத்
ண்டாக்குவதும், பிரகிருதியைக் கலக்கிக் குணங்களைப்
தும், தம்முடைய வலதுபாகம், இடதுபாகம், மார்
றும் அங்கங்களிலே யுண்டான பிரமன், விஷ்ணு, நீல
ரர் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும், ஸ்ரீகண்டபரமேஸ்வர

ஞல் அவ்விடையிலே, இராசத சாத்துவிக தாமதகுணங்களால் அதிட்டிப்பித்துக் குணமுதல் பிருதுவீயீருன இருபத்து நாலு தத்துவங்களில் சிருட்டி, திதி, சங்காரங்களைப் பண்ணுவதும் எனவறிக.

சுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உத்தியுத்தராகிய சதாசிவரும், மிச்சிராத்துவாவிற்குக் கருத்தா அனந்தேஸ்வரராகிய பிரவிருத்தரும், அசுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உருத்திரமூர்த்தியும் எனவறிக.

பதிலக்ஷண முற்றிற்று.

பசுலக்ஷணம்.

ஆத்துமா இல்லையென்று சொல்லுகிறதுண்டாகையாற் சூனியமென்பது இன்றி, என்னுடைய தேகமென்று ஞானம் வருகையால், தேகமும் அல்லாமல், இந்திரியங்களை ஒழிந்திருக்கிற சொப்பனவத்தையிலும் அறிகையால் இந்திரியங்களுமல்லாமல், சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதங்களிலே, அந்தக்கரணங்களும், பிராணவாயுவும் அற்றிருக்கையால், அந்தக்கரணங்களுக்கும் பிராணவாயுவிற்கும் அன்னியமாய், விழித்தபோது பண்ணின காரியக்குறைகளைப் பண்ணவும், அறியவுஞ் செய்கையால், க்ஷணிகனும் அல்லாமல், தேகத்திற்கு அப்புறத்திலே இருக்கிற பதார்த்தத்தைக் கிரகிக்கையால் அணுபரிமாணனும், மத்தியபரிமாணனும்அல்லாமல், தானே ஒன்றையும் அறியமாட்டாமல் இருக்கையால் சுதந்திரனும்

அல்லாமல், சுகதுக்கங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கையால் ஒருத்தனுமல்லாமல், சுகதுக்க பலத்தைப் புசிக்கையால் அகருத்தாவும் அல்லாமல், நித்தியனாகி, வியாபகனாகி, மலத்தினாலே தடைப்பட்ட ஞானசொரூபியாய், அநேகனாகி, கருத்தாவாய், அசுதந்திரனா யிருக்கிறவன் எனவறிக.

இந்த ஆத்துமா அந்தக்கரணங்களுக்கு அன்னியமா யிருந்தாலும், இராசாவும் மந்திரியும் கூடியிருக்குமாப் போல; அந்தக்கரணங்களுடன் விடயபோக நிமித்தம் கூடிக் கொண்டிருப்பன். மலத்தால் தடைப்பட்ட ஞானசொரூபி யாகையாற் பஞ்சாவத்தைகளைப் பொருந்தியிருப்பன். இப்படி ஒரு ஆத்துமா உண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணம்:—தொழிலைப் பொருந்தியிருக்கும் தேகாதிகள் சடமாகையாற் கடாதிகளைப்போல தாமேசேட்டியா. இவைகளைச் சேட்டிக்கிறவன் யாவனொருவனோ அவனே ஆத்துமா.

ஆத்துமாக்களுக்குக் கேவல சகல சுத்தமென்று மூன்றையே ஆணவம், மாயை, சிவசத்திகளால் மூன்று அவத்தை வரும். இதிற்கேவலாவத்தையாவது:—ஆத்துமா தேகாதிகள் ஒன்றுமற்று, குணமற்று, தொழிலற்று, போகமற்று, கருத்தாவாகையற்று, மைக்குள்மணிபோல ஆணவமலத்தினாலே மூடப்பட்டு, ஓரறிவுமற்று, வியாபியாய் இருக்கும் அவதரமெனவறிக. சகலாவத்தையாவது:—ஆத்துமா பஞ்சகோச பெத்தனாகி, அதனாலே பரிச்சின்னனாகி, கிஞ்சிஞ்ஞனாகி, கன்மத்திற்கீடாக நாலுயோனிகளிலுஞ் சஞ்சரித்து, விடயங்களைப்புசிக்கும் அவதரமெனவறிக. சுத்தாவத்தையாவது:—ஆத்துமா இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும், சத்திநிபாத

மும் வந்தகாலத்திலே குருகடாட்சத்தினாலே மும்மலங்களி னின்று நீங்கித் தான் அந்தச்சிவமாக விளங்கும் அவதரமென வறிக.

இனி இந்த ஆத்துமாக்கள் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ் ஞானகலர் என மூன்றுபேதப்படுவர்கள். இதிற்சகலராகிறவர் கள் ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும் ஆணவமலம், அது அற்ப நீங்குதல் நிமித்தங் காரியமாகிய கலாதிகள், போகத்தின் பொ ருட்டுக் கன்மம், ஆகிய மும்மலத்தையும் உடையவர்கள். பிரளயாகலராகிறவர்கள் ஞானக்கிரியையைத்தடுக்கும் ஆணவ மலத்தை யுடையவர்களாய்க் கன்மபரிபாகத்தினாலே கலாதி களைத் தங்கள்வசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களாய் மிச்சி ராத்துவாவிலே போகத்திற்கேதுவான கன்மத்தை உடைய வர்களாய், இப்படி ஆணவம், கன்மம் என்னும் இருமலபெத் தர்களாய் இருக்கிறவர்கள் இனி விஞ்ஞான கேவலராகிறவர் கள் ஆணவத்தினாலேதடைபட்ட ஞானக்கிரியை உடையவர்க ளாகையால், இல்லை என்பதற்கு ஒத்த ஞானக்கிரியையை உடையவர்களாகி, ஒருமலத்தோடுகூடி இருக்கிறவர்கள் இந்த மூன்றுவகை ஆத்துமாக்களும், மாயையினுடைய அடியென் னும் ஆத்மதத்துவம் இருபத்துநான்கிலும், நடுவென்னும் வித்தியாதத்துவம் ஏழினும், முடிவிலும் இருப்பர்கள். விஞ் ஞானகேவலர்கள் அனுக்கிரகம் பெற்றதற்குப் பிறகு, சிவதத் துவங்களிலே இருப்பார்களென்றறிக.

பசுலக்ஷண முற்றிற்று.

பாசலக்ஷணம்.

பாசங்கள் ஆணவம், திரோதாயி, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, கன்மம் என ஐந்தாம். இவைகளுள் ஆணவமாவது நித்தியமாய், ஒன்றாய், விபுவாய், அநாதியாய், ஆத்மாக்கள்தோறும் ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளை உடையதாய், செம்பிற்குக் களிம்புபோலச் சகசமாயிருக்கும் மலமாம். இதற்கு நீகாரமென்றும், பசுத்துவமென்றும், மலமென்றும், அஞ்சனமென்றும், அவித்தையென்றும், மாவிருதியென்றும், மூலமென்றுங் கூறப்பெற்ற அனேகம்பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒரு ஆணவமலம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:—ஆத்துமா ஒன்றினாலே ஆவரிக்கப்பட்ட சர்வஞ்ஞனாகவேணும். அற்ப அறிவனாகக் காண்கையால், அற்பஅறிவுமல்லாதவன் மலரகிதனுமல்ல, சிவனைப்போல ஆத்மாவிற்கு அற்பஅறிவும் இயல்பல்ல; ஆதலாலும், எல்லார்க்கும் ஒருபடித்தன்றி ஞானம் இருக்கையினாலும், மோட்சத்திலே சர்வஞ்ஞனாகக் கேட்கப்படுகையினாலும், அன்றியும், அசுசியாய், துக்கமாயிருக்கிற விடயபோகங்களிலே ஆசைவருவதினாலும், ஆணவம் ஒன்றுண்டென்று சித்தித்தது. இனித் திரோதாயியாவது இந்த ஆணவஞ் சடமாகையால், இந்த ஆணவசத்திகளைச் சேட்டிக்குஞ் ஞானசொருபமாகிய ஆதிசத்தியாம். அது பாசதன்மத்தைப் பின்செல்லுகையாற் பாசமென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படும்.

இனிச் சுத்தமாயையாவது நித்தியமாய், ஒன்றாய், ஷடத்துவாவையும் வியாபித்திருப்பதாய், சடமாய், சுத்தமாய்,

சூக்குமைமுதலான நாலுவாக்குகளுக்கும், அத்துவாக்களில் மந்திரம், பதம், வன்னம், கலை, என்னு நான்கிற்கும், சிவதத்துவமுதலான சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்திற்கும், அவைகளிலிருக்கிற முப்பத்துமூன்று புவனங்களுக்கும், அந்தப் புவனங்களில் இருக்கிற விஞ்ஞானகலர்களுக்கும், புவனநாயகரான மந்திரமகேஸ்வரர் மந்திரேஸ்வரர் மந்திரங்கள் என்னும் அணுசதாசிவர் முதலான பேர்களுக்கும், தனுவாதிகளுக்கு முதற்காரணமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாய் இருப்பதாம். இதற்குக் குண்டலினி என்றும், குடிலைஎன்றும், மகாமாயை என்றும், ஊர்த்தவமாயைஎன்றும், விந்து என்றுஞ் சொல்லப்பெற்ற அனேகம்பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒரு சுத்தமாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:—இங்ஙனங்கூறிய காரியங்கள் காரணமின்றி உண்டாகா என்பதேயாம்.

இனி அசுத்தமாயையாவது, நித்தியமாய், ஒன்றாய், தன்னுடைய காரியங்களை வியாபித்திருப்பதாய், அசத்துரூபமாய்; கன்மத்திற்கு இருப்பிடமாய், அசுத்தமாய், சகலர், பிரளயாகலர் என்னும் இருவகை ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாய், பிரளயத்திலே தேகாதிகள் அற்றிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்குச் சிருட்டிகாலத்திலே கலாதிதத்துவங்கள், தூலசூக்குமதேக முதலானவைகள், உண்டாகிறதற்கு இருப்பிடமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியுமாய் இருப்பதாம். இதற்கு அதோமாயை, மோகினி, முதலிய அனேகம் பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒருமாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:—மேற்கூறிய கலாதி காரியங்கள் உபாதானமின்றி உண்டாகா

என்பதாம். அது மண் உண்டையின்றிக் குடமுண்டாகாதது போல என்றறிக.

கன்மஞ் சடமாகையால் ஆத்மாவினிடத்திலிராது.

சுத்தமாயை கன்மத்திற்கு மேற்பட்டிருத்தலால் அக்கன்மம் சுத்தமாயையிலும் இராது.

ஆகையால் சங்காரகாலத்தில் அசுத்தமாயையில் இருக்க வேணும் என்றறிக.

இனிக்கன்மமாவது:மனோவாக்குக் காயங்களாற்பண்ணப் படுகையால், கன்மம் என்றும், பண்ணினகன்மம் நசித்துப் பல முண்டாக்குமட்டும் புவனத்திலும், மருத்தெண்ணெய் வாதனைபோலப் புத்தியிலும் கண்ணுக்குக் காணப்படாதிருக்கையால் அதிட்டம் என்றும், எல்லாவற்றையுந் தரிக்கையால் தாரகம் என்றும், புசிக்கப்படுகையாற் போக்கியம் என்றுஞ் சொல்லப்படுவதாய், ஆத்தியாத்மிகம் முதலான துக்கத்திரயங்களுக்குக் காரணமாய், ஆத்மகன்மமும் மாயாகாரியங்களுங்கூடினவிடத்திலேஉண்டாகையால்,தன்மாதன்ம சொரூபமாய், பிரளயத்திலே பக்குவப்படுவதாய், சிருட்டிகாலத்திலே தேகாதிகளுக்கு ஏதுவாய், சங்காரகாலத்திலே மாயையிலே இருப்பதாய், புசித்தாலொழியத் தொலையாமலிருப்பதேயாம்.

இது காயிகம்,வாசிகம், மானதம், என்று மூன்று பேதப்படும். இதில் காயிகமாவது தேவதையைப்பூசித்தல், ஒருத்தனை அடித்தல் முதலான புண்ணிய பாவங்களாம். வாசிகமாவது, தேவதையைத்தோத்தரித்தல், ஒருத்தனைத் தூஷித்தல் முதலான புண்ணியபாவங்களாம். மானதமாவது, தேவதையைத்தியானம்பண்ணுதல். பிறர் உடைமையை எடுத்துக்

கொள்ள வேணுமென்று சிந்தித்தல் முதலான புண்ணியபாவங்களாம். இந்தக்கன்மம் சாதி, ஆயுள், போகங்களைக் கலந்தே பண்ணுவிக்குமதொழிந்து, ஒருவர்க்காயினும், நல்ல ஆயுளும் நல்ல போகமும் நல்லசாதியுமாகப்பண்ணாது புண்ணியத்தினாலே பாவமும், பாவத்தினாலே புண்ணியமும் அழியாது. பிராயச்சித்தம் பண்ணினாற் புசியாமற்போய் ஒழியும். அல்லது, புசித்தாலொழியத் தொலையாது. புசிக்குமிடத்தில் இதாகிதங்களால் மேலைக்குக் கட்டுப்படுவதுமாம். மனோவாக்குக் காயங்களால் உண்டாகையாலும், அநுபவித்துத் தொலையப் படுகையாலும் நாசத்தை உடையது. தொன்றுதொட்டு வருகையால் ஆற்றொழுக்குப்போல பிரவாகாநாதியாம். இந்தத் தன்மாதன்மரூபமான கன்மம், தனக்கு மூலகாரணமான ஆணவமாயைகளைப்போல, நித்தியமாய்ச் சகசமாயிருக்கும்.

இப்படிக் கன்மம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:— இரண்டுபேர் ஒத்தநிலத்திலே கோளாறு சரியாகப் பயிரிட்டிருக்கையில் ஒருத்தனுக்கு விளைகிறதும், மற்றொருத்தனுக்கு விளையாதேபோகிறதும் பிரத்தியட்சத்திற் காண்கிறோம். இதில் யாதொன்று காரணமோ அதுவேகன்மம். அதுவல்லாமலும் ஒருவன் சுவர்க்கத்திலே சுகத்தை அநுபவிக்கிறான்; மற்றொருத்தன் நரகத்திலே துக்கத்தை அநுபவிக்கிறான். இதில் யாதொன்று காரணமோ அது கன்மம் எனவறிக.

பாசலக்ஷண முற்றிற்று.

சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவர் திருவடி வாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

ஒப்பு ஒதி முதலீறில்லாத சிவபெருமான் தம்மடியார்க்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யும்வண்ணஞ் சகளீகரித்த அறுபத்து நான்கு மூர்த்தங்களே சிவபராக்கிரமம் எனப்படும். இவ்வரிய நூலைச் சிறந்த செந்தமிழ்நடையில் செவ்வனே பயின்று பன்னூல்கள் உரையெழுதியும், சில நூல்கள் மொழிபெயர்த்தும் விளங்கும் சென்னை கிறிஸ்டியன்காலேஜ் மாஜி தமிழ்ப்பண்டிதரும் சைவப்பிரசாரணருமாகிய ஈக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியார் அவர்களால் தமிழ் வசனநடையில்யற்றி அவ்வவ்வற்புதங்களை நேரிற்கண்டனபோல விளக்கத்தக்க 64-திவ்ய திருவுருப்படங்கள் சிற்பநூல் விதிவழுவாது எழுதியமைத்து, முக்கியமான யிடங்களில் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் முதலிய பல வடநூல் மேற்கோள்களும், தமிழ்நூல் மேற்கோள்களும் காட்டி அச்சிட்டு அழகாகப் பயிண்டுசெய்துள்ள இந்நூல் இன்றியமையாதது. இதிலுள்ள திருவுருவங்கள் பூசிக்கத்தக்கன.

புத்தகத்தின் விலை ரூபா-2.

இப்படிக்கு,

அ. முத்துவடிவேல் முதலியார்

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை.